

சுடநுஞ்சு

சி.ச. கரிணாசரிங்கன்

19.5.75

சில குறிப்புகள்

திருமணம் ஒரு பரிசுத்தமான பிணைப்பு, அமைதியான சமுதாயவாழ்விற்கு அத்தியாவசியமானது என்று அறிஞர்கள் கருதுகின்றனர். ஆனால், பிணைக்கப்படுபவரின் வாழ்விலும் பார்க்க சடங்கு முறைகளே பிரபலத்துவ சமுதாயத்தின் மேல்தளத்தில் வாழ்பவரிடையே முதலிடம் பெறுகின்றன. மனித உணர்ச்சிகள் அங்கு அலட்சியம் செய்யப்படுகின்றன. திருமணம் இவ்வாறு மனமொத்த வாழ்வின் பிணைப்பாகக் கருதப்படாது இரு குடும்பங்களின் இணைப்பாக எண்ணப்படுகிறது. இது இங்கு மட்டுமல்ல, உலகப் பொதுவானது. பிரபலத்துவ சமுதாய அமைப்பின் மேல் நிலையில் வாழ்ந்தவரிடையேயும் வாழ்ந்து கொண்டிருப்பவரிடையேயும் இம் முறைகளைக் காணலாம். வாழப்போகும் இருவரது அக உணர்வுகள் அங்கு புறக்கணிக்கப்பட்டு புறச்சடங்குகள் மட்டுமே உயர்வாக நடாத்தப்படுகின்றன. இப்போக்கினைத் திருமணச் சடங்கின்போது மட்டுமல்ல மரணச் சடங்கின்போதும் காணலாம்.

ஒருவரின் அகால மரணத்தின் அடிப்படைக் காரணங்களைக்கூட எவரும் ஆராய்வதில்லை. மரணச் சடங்குகளை முறைப்படியும் சிறப்பாகவும் செய்வதிலேயே ஆர்வம் காட்டுவர். மரணத்தின் காரணங்களை ஆராய்ந்து அந்நிலை மீண்டும் நிகழாதுகாக்க முன்னிற்பவனே மனிதன்; மனிதாபிமானமுள்ள வீரன். அவனே புதிய உலகின் சிருஷ்டிகர்த்தா.

பிரபலத்துவ சமுதாயம் சரிந்துகொண்டுபோவது உண்மையே. ஆயினும் அதன் சரிவின் கீழ் அகப்பட்டு நசிந்து மடிபவர், உதாசீனம் செய்யப்படும் அவர்தம் மலித உணர்ச்சிகள் அளப்பில்.

இருவரது வாழ்வாக அல்லாது இரு குடும்பத்தவரது வாழ்வாக திருமணம் கருதப்படுவதால், இச் சமுதாயத்தில் வாழ்க்கையும் மிகச் சிக்கலாகி விடுகிறது. காரணமற்ற சண்டைகளும் விவாதங்களும், போலிப் பேச்சும் நடிப்பும், ஏமாற்றும் வஞ்சகமும், பொறாமையும் பொச்சரிப்பும் இச் சமூகத்தின் குடும்ப வாழ்வில் மலிந்து கிடக்கின்றன.

ஆயினும் மனித வரலாறு, அதன் வளர்ச்சி என்றும் தேங்கி நின்றதில்லை. மனிதனது அன்றாட வாழ்வு அரசியல், சமுதாய வாழ்வோடு பின்னிக்கிடக்கிறது. அன்பு, பாசம், காதல் போன்ற மெல்லிய உணர்ச்சிகளும் இம்மாறுதல்களோடும் வளர்ச்சியோடும் ஒன்றி அவற்றின் தன்மைகளும் வேகமும் மாறுபடுகின்றன. முதலாளித்துவ சமுதாயத்தில் குடும்பங்களின் இறுக்கப் பிணைப்புத் தளர்ந்து விடுகிறது. திருமண வாழ்வு, குடும்பங்களின் ஆதிக்கத்தைத் துறந்து, இருவரது தனிப்பட்ட வாழ்வாகிறது. நகரங்களிலும் பெரிய தொழிற்சாலைகளைச் சூழ்ந்த இடங்களிலும் வளர்ந்துவரும் புதிய சமுதாயத்தில் இம்மாற்றத்தைக் காணலாம்.

இன்று குடும்ப வாழ்வே நாட்டின் அரசியல் நிலையோடு பின்னிப் பிணைந்து கிடக்கிறது. ஆகவே நிலைக்களம் அமைத்து வாழ்வோடு ஒன்றிய இலக்கியம் படைக்க முற்படும்போது அன்றாட வாழ்வுடன் ஒன்றிக்கிடக்கும் அரசியலை எழுத்தாளன் மறந்துவிட முடியாது.

காலையில் எழுந்ததும் செய்தித்தாளைத் தேடுகிறோம்; ரேடியோவைத் திருப்புகிறோம். அரசியல் செய்திகளே முதலிடம் பெறுகின்றன. ஆகவேதான் காலத்தோடு ஒட்டிய அரசியல் வரலாறும் இந்நாவலில் வருகிறது. அரசியல் நிலையை ஒட்டி நாவலின் மனிதர்களும் அசைகின்றனர். நாவலின் வளர்ச்சிக்கு இந்நிலையைப் பயன்படுத்தியுள்ளேன். இம்முறை சிலருக்குப் புதுமையாகத் தோன்றலாம்.

இந்நாவலை ஆழ்ந்து படித்து, சமூகவியலுடன் ஒப்பிட்டு, நாவலின் அடித்தளத்திற்கு, தருக்க விஞ்ஞான வரலாற்று ரீதியான ஆராய்ச்சி விளக்கம் ஒன்றைப் புதுமையான முன்னுரையாக எழுதிய திரு. கா. சிவத்தம்பி அவர்களுக்கு என் நன்றி. விரைவில் அச்சிட உதவிய திரு. கண. முத்தையா, திரு. ராமன் ஆகியோருக்கும் என் அன்பு.

உரும்பிராய்,
யாழ்ப்பாணம்.

செ. கணேசலிங்கன்

பண்ணை இந்திய அமைப்பிற்காணப் படாதவொன்றாகும். இதற்கும் மேலாக, இந்திய அமைப்பில் சாதி வேறுபாடு முக்கிய இடம் பெறுகின்றது. இந்திய நிலப்பிரபுத்துவத்தின் அச்சாணியாகவும் சிறப்பம்சமாகவும் விளங்குவது சாதியமைப்பாகும். இந்தியாவைப் பொறுத்த வரையில், ஆரிய அமைப்பான வருணாசீரம முறைமையும், பூர்வீக இந்தியாவின் கணக்குழு (Tribal groups)க்களும் சேர்ந்தே சாதியமைப்பைத் தோற்றுவித்தன.

இந்தியாவில், ஆங்கிலேயர் ஆட்சிக் காலத்தில், முஸ்லீம் ஆட்சிக் காலத்து நெறிப்படுத்தப்பட்ட ஜமீன் முறைமை கடைப்பிடிக்கப்பட்டு வந்தமையால், இந்திய சமுதாயத்தின் அடித்தளம், பிரித்தானிய ஆட்சியால் முற்றிலும் சீர்குலைக்கப்படாமற் கிடந்தது. கிறித்தவ மிசனரி மாரே சலனத்தை ஏற்படுத்தினர். எனவே ஆங்கில ஆட்சியின் தாக்கங்கள் யாவும், சமுதாயத்தின்மேல் நிலையிலிருந்த நிலவுடைமையாளர், பிராமண சமூகத்தினர் ஆகியோரையே பாதித்தன. எனவே, ஆங்கில ஆட்சிக் காலத்திற் றோன்றி வளர்ந்த தமிழ்ப்புனை கதைத்துறை 1947-ஆம் ஆண்டுவரை அம்மக்கட் பிரிவினரின் வாழ்க்கையையே பிரதிபலித்தது. சுதந்திரத்தின் பின்னர், திட்டமிடப்பட்ட பொருளாதார நடவடிக்கைகளினால், சமுதாயத்திற் கீழ் நிலையிலிருந்தோர் வாழ்விலும் மாற்றம் ஏற்படத் தொடங்கியது. தொடங்கவே அவர்களும் புனைகதைகளில் இடம் பெற்றனர். ஆனால் இன்றுங்கூட, அவர்களுடைய வாழ்க்கையை, அவர்களது நம்பிக்கைகள், ஐதிகங்கள் என்ற சுற்று வட்டத்துள் வைத்து விளக்கக்கூடிய எழுத்தாளர் தோன்றவில்லையென்றே கூறல் வேண்டும். சென்னையில் வாழும் கீழ்நிலை மக்களின் வாழ்வு புனைகதையில் ஓரளவு செம்மையாக இடம் பெற்றிருக்கின்றதென்று கொள்ளலாம்.

சமீபத்து நிலப்பிரபுத்துவ அமைப்பு இந்திய நிலப்பிரபுத்துவ அமைப்பிலிருந்து வேறுபட்டது. சிங்கள மக்க னிடையே காணப்படும் நிலப்பிரபுத்துவ முறையை விட்டுத்

தமிழ் மக்களிடையே நிலவும் அமைப்பு முறையினை எடுத்துக் கொண்டால், யாழ்ப்பாணத்தில் நிலவும் அமைப்புக்கும், மட்டக்களப்பில் நிலவும் அமைப்புக்கும் வேறுபாடுகள் உள. ஆங்கில ஆட்சிக் காலத்திலும் மட்டக்களப்பில் விவசாயமே முக்கிய இடத்தைப் பெற்று வந்தபடியாலும், மட்டக்களப்பில் இந்துக்களும் முஸ்லீம்களும் நிலவுடைமையாளராக விருப்ப தனாலும், அங்கு நிலவும் நிலப்பிரபுத்துவம் யாழ்ப்பாணத்தில் நிலவும் நிலப்பிரபுத்துவ அமைப்பினின்றும் வேறுபட்டது. மட்டக்களப்பு நிலப்பிரபுத்துவம் அப்பகுதியில் பண்பாட்டொருமையை ஏற்படுத்தவில்லை.

யாழ்ப்பாணத்தில் நிலவும் நிலப் பிரபுத்துவ அமைப்பும் பல சிறப்பம்சங்களைத் தன்னகத்தே கொண்டது. யாழ்ப்பாணத்தில், இந்து மதத்தின் செல்வாக்குக் காரணமாகச் சதுர்வர்ண வேறுபாடு உண்மையானதென்று ஏற்றுக்கொள்ளப்பட்டாலும், அங்கு, பிராமணர்கள் பொருளாதார முக்கியத்துவமுடையோரல்லர். வேளாளர் என்னும் நிலவுடைமையாளரே முக்கியமானவர்கள். விவசாயமே பொருளாதார அமைப்பின் அச்சாணியாகவிருந்து வந்தமையாலும், விவசாயிகள் பெரும்பாலும் இந்துக்களாகவே இருந்து வந்தமையாலும் தென்னிந்தியாவுக்கும் யாழ்ப்பாணத்துக்கும் அறாத்தொடர்பு இருந்து வந்தமையினாலும், சமுதாயம், சாதிப் பாகுபாட்டையே அடிப்படையாகக்கொண்டியங்கிற்று. யாழ்ப்பாணத்தில், தமிழகத்திற் காணப்படாத சாதிப்பாகுபாடு உண்டு. பலமற்ற பொருளாதார அமைப்பிருந்தும், போத்துக்கேயரோ, ஒல்லாந்தரோ, ஆங்கிலேயரோ பூரணமாக யாழ்ப்பாணச் சமுதாய நிலையை மாற்ற முடியாதிருந்தமைக்குக் காரணம் சாதியமைப்பே. கிறித்தவர்கள்மத மாற்ற முயற்சியால் இவ்வமைப்பை மாற்ற முயன்றனரெனினும் இறுதியில், அவர்களும் தத்தம் தேவாலயங்களில் இப்பாகுபாட்டுக்கு இடமளிக்க வேண்டிய நிலையேற்பட்டது. கத்தோலிக்கத்துக்கு மக்களை மாற்ற விரும்பிய போத்துக்கேயர் சமூகத்தின் கீழ்நிலையிலிருந்தவர்களையே முதலிற் பிடிக்க முடிந்தது. ஒல்லாந்தர் தம் ஆட்சிக் காலத்தில், சமுதாயத்

வேண்டுமென வற்புறுத்திற்று. அதன் பின்னரே சாதிப் பாகுபாட்டை அடிப்படையாகக் கொண்டியங்கிவந்த குடியேற்ற நாட்டமைப்பு முறையை மனதார வாழ்த்தி நின்ற அடிமைச் சபாவமுடைய நடுத்தர வகுப்பினரையுடைய, சமுதாயத்தைப் பூரணமாக மாற்றுவதற்கான நடவடிக்கைகள் மேற்கொள்ளப்பட்டன. 1956 முதல் ஈழத்தின் வாழ்வினும், ஈழத் தமிழர் வாழ்வினும் ஏற்பட்ட இப்பெரு மாற்றத்துடனேயே இன்றைய ஈழத் தமிழிலக்கிய இயக்கம் தோன்றிற்று. முதலாவது இயக்கம் மத மறுமலர்ச்சியுடன் ஆரம்பமாகிற்று.

சமுதாய மாற்றம் என்பது என்ன? அது, மக்கட் கூட்டத்தினரின் வாழ்வு நிலையில் ஏற்படும் மாற்றமேயாகும். வாழ்வு நிலை என்பது பொருளாதார அமைப்பினால் தீர்மானிக்கப்படுவது. முந்திய ஒரு பொருளாதார நிலையிலிருந்து இன்னொரு பொருளாதார நிலைக்குப் போகும்பொழுது வாழ்க்கையில் மாற்றம் ஏற்படுகின்றது. உற்பத்தி செய்யப்படும் பொருள், உற்பத்தி முறை ஆகியனவற்றில் ஏற்படும் மாற்றமே சமுதாய மாற்றத்தின் அச்சாணியாக அமையும்.

சமுதாயம் குறிப்பிட்ட ஒரு பொருளாதார அடிப்படையில் இயங்கும்பொழுது, அதன் அங்க நிறுவனங்கள் படிப்படியாக, அப்பொருளாதார அடிப்படையுடன் நன்கு இயைந்த முறையிலே, அமைகின்றன. சமுதாயத்தின் அக வாழ்வும் புறவாழ்வும் பொருளாதார நிலையை அடிப்படையாகக் கொண்டே தோன்றுகின்றன. மத நெறிகள் முதல் மரியாதை வழக்குகள்வரை யாவும் இவ்வாறே தோன்றுகின்றன.

பொருளாதார அமைப்பின் அடித்தளத்தில் ஏற்படும் சிதைவினாலும், அதனைத் தாக்கும் புறச் சக்திகளின் வலியினாலும், மாற்றம் ஏற்படுகின்றது. இது படிப்படியாகவே நடைபெறும். பொருளாதார நிலையில் முதலிற் சில வெடிப்புக்கள் தோன்றும். புதிய உழைப்பு முறைகளாக ஆரம்பிக்கும் மாற்றங்கள் இறுதியில் அடிப்படையே மாற்றிவிடும். பொருளாதார நிலை மாறும்பொழுது

தின் உயர் நிலையிலிருந்தோரை மாற்ற முயன்றனர். மதம் மாறிய அவ்வயர் நிலையினர், கிறித்தவர்களாகவிருக்கும் பழைய அமைப்பையே பேணி வந்தனர். ஒல்லாந்தர் ஆட்சி முடிவிற்பெரும்பாலானோர் மீண்டும் சைவர்களாயினர். ஆங்கிலேயர், தம் ஆட்சிக் காலத்தின் முற்கூற்றில் அதுவரை நலிவுற்றிருந்த உணவு விவசாயத் துறையைப் பூரணமாகப் புறக்கணித்தனர். நீர்வளமின்மையால் என்றும் நலிவுற்றுக்கிடந்த உணவு விவசாயத்தின்மேல் இது பேரிடியென விழுந்தது. புரட்ட சுத்தாந்தமும் ஆங்கிலக் கல்வியும் சாதியமைப்பைத் தகர்க்கத்தக்க சக்திகளாக வளரத்தக்க வாய்ப்பிருந்தது. ஆனால் தேசியத் தனித்துவத்தைப் பேணவென ஆரம்பிக்கப்பட்ட மத மறுமலர்ச்சி இயக்கம், நிலவுடைமையாளரின் ஆதிக்கத்துள் வரவே, இந்நிலைமை மாறிற்று. நிலவுடைமையாளர் தாமே ஆங்கிலக் கல்வியைப் பெற்று முன்னேறி, சமுதாய அமைப்பில் தாம் வகித்துவந்த மேல் நிலையைப் பேணினர். அதாவது ஆங்கில ஆட்சியினார்க்கிடத்த சில நன்மைகளைத் தாமே பெற்று, அதைத் தமக்குக் கீழ்ப்பட்டவர்களுக்குச் செறிய விடாமற்றடுத்தனர். ஆரம்ப காலத்தில், தாழ்த்தப்பட்ட மக்களுக்கு, ஆங்கிலக் கல்வி மறுக்கப்பட்டமையை உதாரணமாகக் காட்டலாம். முன்னர் நிலவுடைமையாற் பெற்ற அதிகாரத்தை, இப்பொழுது அரசாங்க உத்தியோகங்கள் மூலம் பெற்றனர்; பேணினர். இதனால், தாழ்த்தப்பட்ட மக்களின் பொருளாதார, சமூக, வாழ்க்கையில் எவ்வித மாற்றமும் ஏற்படவில்லை, நிலப்பிரபுத்துவமும், குடியேற்ற நாட்டாட்சி முறையும் இணைந்து கிடந்தன.

1948-ஆம் ஆண்டில் இலங்கைக்குச் சுதந்திரம் கிட்டிற்று. அதனோடு நிலைமை மாறிவிடவில்லை. ஆங்கிலேயர் தம் நன்மைக்கென ஏற்படுத்திய குடியேற்ற நாட்டுப் பொருளாதார அமைப்பே தொடர்ந்து நிலவிற்று. 1953-ஆம் ஆண்டில் முளைவிட்டு, 1956-ஆம் ஆண்டிலே துளிர்ந்த இயக்கமே இலங்கையின் தேசியத் தேவைகளுக்கேற்ற பொருளாதார, அரசியல், சமூக, மாற்றங்கள் ஏற்பட

மாறும் நிலைமைக்கேற்ற புதிய வாழ்க்கை நெறிகள் எழுத்
தொடங்கும். புதிய நெறிகள் தோன்றும் பொழுது, பழையன
வற்றுக்கும் புதியனவற்றுக்குமுள்ள இயைபின்மை பளிச்
செனத் தெரியும். இதுவே மரபுப் போராட்டம், புதுமை
பழமைப் பிணக்கு எனப் பல பெயர்களைப் பெறும்.

சமுதாய மாற்றத்தை மக்கள் நிறுவனங்களிலேயே
காண்கின்றோம். குடும்பம், சமூகம், அரசு என்பன கூட்டு
வாழ்வின் நிறுவனங்கள்.

மனித நிறுவனங்கள் யாவற்றுள்ளும் குடும்பமே மிக
முக்கியமானதாகும். மனிதனுக்கும் புற உலகுக்கும் ஏற்படும்
தொடர்பு குடும்பத்தின் மூலமே ஏற்படுகின்றது.

நிலப்பிரபுத்துவ அமைப்பின் சமூகநிலைப் பிரதிபலிப்பு,
கூட்டுக் குடும்பமேயாம். இப்பண்பு நிலப்பிரபுத்துவத்தின்
உலகப் பொதுவான பண்பு. சாதியடிப்படையில் இயங்கும்
இந்திய, ஈழ நிலப்பிரபுத்துவத்துக்கு இதுவே அச்சாணி
யாகும். தொழில் ஒருமை, கூட்டாகத் தொழிலில் ஈடுபடல்,
தமக்கு வாழ்வளிக்கும் அத்தொழிலைப் பேணல் ஆகியன
காரணமாகக் கூட்டு வாழ்க்கை அவசியமாகின்றது. ஆகவே,
கூட்டுக் குடும்பம் முக்கியமான நிறுவனமாகின்றது.

மாற்றம் ஏற்படுகின்றபொழுது, குடும்பத்தின் அமைப்
பில் மாற்றம் ஏற்படுகின்றது.

குடும்பம் என்னும் நிறுவனம், திருமணம் என்னும்
இணைப்பு முறையினடியாகத் தோன்றுவது. குடும்பத்தின்
அமைப்பில் மாற்றம் ஏற்படுகின்றபொழுது, திருமணத்திலும்
மாற்றம் ஏற்படுகின்றது.

நிலப்பிரபுத்துவ அமைப்பில், திருமணம், கூட்டுவாழ்வுக்
குதவுவதாகவே அமையும். அங்கு திருமணம் என்பது இரு
குடும்பங்களின் இணைப்பாகும். குடும்பத்திற்கு இன்னொருவ
ருடைய வலியைச் சேர்த்துக் கொள்ளுதலாகும். எனவே அத்
திருமணங்களில் மணஞ் செய்பவர்களின் நலன்களிலும்

பார்க்கக் குடும்பத்தின் நலனே முக்கியமாகக் கவனிக்கப்படும். நிலப்பிரபுத்துவத்தின் சிதைவில் ஏற்படுவது தனி மனித நெறிக்கு இடம் கொடுக்கும் தொழிற்றுறை ஊக்கமுறைமை. இதுவே மத்தியதர வகுப்பு வாழ்வுக்கும் முதலாளித்துவத்துக்கும் வழிவகுக்கின்றது. இங்கு தனிமனிதனும், அவனது நலன்களுமே முக்கியமானவையாக விளங்குகின்றது.

நிலப்பிரபுத்துவச் சமுதாய மாற்ற காலங்களில், நிலப்பிரபுத்துவத்தின் கூட்டுக் குடும்ப அமைப்புக்கு வேண்டிய முறையில் நடாத்தப்பெற்ற இணைப்பின் பின்னர், அக்குடும்பம் அதன் அமைப்புக்கு முற்றிலும் மாறுபட்ட சூழ்நிலையில் இயங்கும்பொழுது, இற்றுமுறியவே செய்யும். சில குடும்பங்கள் மரத்திரமே, மாறிவரும் சூழ்நிலைக்கேற்ப வாழும்; பல குடும்பங்கள் மாற்றத்தாற் பாதிக்கப்படும்.

குடும்பங்கள் பாதிக்கப்படுகின்றனவெனின், குடும்பத்தின் அங்கங்களான கணவன், மனைவி, பிள்ளைகள் ஆகிய யாவரும் துன்புறுகின்றனர் என்பதே கருத்தாகும்.

மனிதன் குடும்ப நிலையிலும், சமுதாய நிலையிலும் இயங்கும்பொழுது, அவனுடைய நடைமுறைகள், குடும்பம், சமுதாயம் என்பனவற்றின் தன்மைக் கேற்பவே அமைதல் வேண்டும். கூட்டு வாழ்வின் முக்கிய அம்சங்களையும், முக்கிய கட்டங்களையும் உணர்த்தும் நடைமுறைகள் கரணங்கள் (Rituals) எனப்படும்.

குறிப்பிட்ட ஒரு வாழ்க்கை நிலையில், குறிப்பிட்ட சில கருமங்களைச் செய்கின்றபொழுது, அவற்றின் சமூக மட்பந்தங் காரணமாக, அவற்றைச் செய்யும்பொழுதே ஓர் உணர்வு ஏற்படுகின்றது. சமூகம் சம்பந்தமான சடங்குகளைச் செய்கின்றபொழுது இம் மனஉணர்வு தோன்றுவதை நாம் அவதானிக்கலாம். இம் மன உணர்வுநிலை எந்தச் சூழலில் அக்கரணம் சொல்லப்படுகின்றதோ, அந்தச் சூழலுள் வாழ்வோருக்கும், அதனை நன்கறிந்தோருக்குமே புலனாகும். வருடப்பிறப்பன்று முதியோரை வணங்குதல், விவாகந்தின் பின்னர் கால்மாறிச் செல்லல், சுகவீனமுற்றிருக்கும்

ஒருவரைச் சென்று பார்த்தல், மதிப்புக்குரியவரைக் கண்டால் தோளாற் சால்வை எடுத்தல் முதலியன கரணங்கள். அவை ஆற்றப்படும்பொழுது ஏற்படும் உணர்வு நிலைகள் அவற்றின் பணியை விளக்கும்.

கரணங்கள் அன்றாட வாழ்விலும் காணப்படுபவை. சடங்குகளிலே கரணங்கள் முக்கிய கட்டத்திலும் சடங்குகள் (Ceremonies) காணப்படும். சடங்கு என்பது பல கரணங்களின் தொகுதி. சடங்கின் தன்மையையே கரணங்கள் மூலம் அறியலாம். விவாகச் சடங்குக் கரணங்கள், மரணச் சடங்குக் கரணங்கள் என்பனவற்றை ஒவ்வொன்றாக எடுத்து ஆராயும்பொழுது ஒவ்வொரு சடங்கிற்குமுரிய காரணங்கள் சடங்கின் பண்பையும் பணியையும் விளக்குவனவாக அமைவதைக் காணலாம். விவாகச் சடங்குக் கரணங்கள் புதிய வாழ்க்கை நிலையையும், மரணச் சடங்குக் கரணங்கள் இறப்பாலும் பாதிக்கப்படக்கூடாத வாழ்க்கைத் தொடர்ச்சியையும், இறந்தோரைத் தெய்வமாகக் கொண்டாடும் தன்மையையும் உணர்த்தி நிற்கும்.

சடங்குகள் யாவற்றுள்ளும் மனித வாழ்வைப் பெரிதும் பாதிப்பது திருமணச் சடங்குகயாதலால், சடங்கு எனும் சொல் யாழ்ப்பாணப் பேச்சு வழக்கில் திருமணத்தையே குறிக்கும்.

சடங்கு சூழ இருப்பவர்களை இணைக்கும் பந்தம் என்றும், இப்பந்தம் இல்லாவிடின் இணைப்பு அறுந்து போய் விடும் என்றும் சமூகவியல் வல்லுநர் கூறுவர்.

கரணபூர்வமான சடங்குகளைச் செய்யும்பொழுது சமுதாய அமைப்பின் உயர்வும், நிரந்தரத் தன்மையும் புலனாகும். பல்வேறு கரணங்களைக் கொண்ட சடங்குகளைச் செய்யும்பொழுது, அப்புறவினைகளின் அழகிற் கட்டுண்டு நிற்பதுவும் உண்டு. மேலும், கரணங்களுள் ஒன்றைத் தங்ற விட்டாலும் எதிர்கால சுபீட்சம் பாதிக்கப்படும் என்ற பயத்தினாலும் கரணங்கள் ஆற்றப்படுகின்றன.

புனை கதை, மனித உறவுகளில் ஏற்படும் இச்சிக்கல்கள் யாவற்றையும் சித்தரிப்பது. சமுதாய சம்பிரதாயங்களிலிருந்தும், நெறிகளிலிருந்தும் தனி மனிதன் பிறழ்கின்ற பொழுது புனைகதை தோன்றுகிறது. பிறழ்ச்சிக்கான காரணங்களை ஆராய்கின்றது. மனித உறவு என்று அச்சமூலம் உலகம் பற்றிய ஆசிரியன் கண்ணோட்டத்தைக் காட்டுகின்றது. பாத்திரங்கள், வாழ்க்கை பற்றிய கண்ணோட்டம் ஆகிய இரண்டும் கதைக்குள்ளே பின்னப்படும்பொழுது புனைகதை என்னும் கலாசிருஷ்டி தோன்றுகின்றது.

புனைகதை கலாசிருஷ்டியே எனினும், சமுதாய மாற்றத்தை, மாறும் சமுதாயத்தின் நிலையைக்காட்டும் வரலாற்றுச் சான்றாகவும் விளங்குகின்றது. கைந் தொழிற் புரட்சியென்னும் யந்திரப் புரட்சியின் பின்னர் ஏற்பட்டுள்ள சமுதாய மாற்றங்களை அறிவதற்கும் மாற்றம் ஏற்படும் சமுதாயத்தில் வாழ்ந்த மக்கள் எம்முறையில் வாழ்க்கையை நோக்கினர், எவ்வாறு சிந்தித்தனர் என்பவற்றை அறிவதற்கும் புனைகதைகள்—சிறப்பாக, நாவல்கள்—சமகாலச் சான்றாக வரலாற்றாசிரியராலும், சமூகவியலாசிரியர்களாலும் போற்றப்படுகின்றன.

எனவே புனை கதைகளை எழுதும் எழுத்தாளன், தான் சமகால சரித்திரத்தையே எழுதுவதை நன்குணர்ந்து அப்பெரும் பணிக்கேற்ற பொறுப்புணர்ச்சியுடன் எழுதுதல் வேண்டும்.

தமிழ்த்துறை, கார்த்திகேச சிவத்தம்பி
வித்தியோதயாப் பல்கலைக் கழகம், 9-12-1966
நுகேகொடை, இலங்கை.

முகவுரை

கால் நூற்றாண்டு கழிந்த பின் இந்நாவலின் மறுபதிப்பு வெளிவருவதில் மகிழ்ச்சியடைகிறேன். சடங்கு என் இரண்டாவது நாவலாக நீண்ட பயணத்தின் பின்னர் 1966-ல் வெளிவந்தது. 1967-ல் மூன்றாவதான செவ்வானம் நாவலின் முன்னுரையில் கலாநிதி கைலாசபதி அவர்கள் “.....மூன்றும் நிலமானிய அமைப்பிலிருந்து முதலாளித்துவ அமைப்புக்கு மாறும் சமுதாயத்தை சித்திரிக்கின்றன... அந்த வகையில் இவற்றை மூன்று நாவல்களின் தொகுதி—Trilogy - எனலாம்....” என்று குறிப்பிட்டுள்ளார்.

மலேசிய பல்கலைக் கழகத்தில் பட்டப் படிப்பிற்கு ஒரு பாடநூலாக இரா. தண்டாயுதம் இந்நாவலைத் தேர்ந்தெடுத்திருந்தார்.

முனைவர் அரணமுறுவல் இம்மூன்று நாவல்களையும் தமது எம். பில். (M. Phil) ஆய்வுக்கு எடுத்துக் கொண்டிருந்தார். கலாநிதி க. சிவத்தம்பியின் முன்னுரையும் யாழ்ப்பாணச் சடங்கு முறைகளின் விரிவும் சமூகவியலாளர் பலரின் பாராட்டைப் பெற்றது.

1967-ல் நாவலின் வெளியீடு சென்னை வை. எம். சி. ஏ. யில் நடைபெற்றபோது தி. ஜானகிராமன் அவர்கள் பாராட்டிப் பேசியபோது ‘நாவலில் வரும் திருமணங்கள் தோல்வியடைகின்றன. உண்மையே. எந்தத் திருமணம்தான் வெற்றி பெற்றுள்ளது?’ என வினா எழுப்பியது நினைவில் வருகிறது.

இன்றைய பரந்த அரசியல் வெடிப்பின் ஆரம்ப நிலைகளையும் நாவலில் காணலாம்.

அட்டையை அழகுபடுத்துவதில் உதவிய நண்பர் மணியம் செல்வன், அச்சிட்டுதவிய சித்ரா அச்சக உரிமையாளர், தொழிலாளர்களுக்கும் என் அன்பு.

சென்னை
29-10-94

செ. கணேசலிங்கன்

ஆசிரியரின் பிற நூல்கள்

நாவல்கள்

ஊரணத்தின் நிழலில்
ஒரு குடும்பத்தின் கதை
இரண்டாவது சாதி
உலகச் சந்தையில் ஒரு பெண்
ஒரு பெண்ணின் கதை
எலங்கில்லா அடிமைகள்
சூரியன் கிழக்கில் உதிப்பதில்லை!
பொய்மையின் நிழலில்...
அயல்வர்கள்
புதிய சந்தையில்
இளமையின் கீதம்
அந்நிய மனிதர்கள்
வதையின் கதை
மண்ணும் மக்களும்
போர்க்கோலம்
தரையும் தாரகையும்
செவ்வானம்
சடங்கு
நீண்ட பயணம்

சிறுகதைத் தொகுப்புகள்

சிறுவர்க்கான சிந்தனைக் கதைகள்
கொடுமைகள் தாமே அழிவதில்லை
சங்கமம்
ஓர் இனம்
நல்லவன்

கட்டுரைகள்

அறிவுக் கடிதங்கள்
பெண்ணடிமை தீர
கலையும் சமுதாயமும்
குந்தவிக்குக் கடிதங்கள்
குமரனுக்குக் கடிதங்கள்
மான் விழிக்குக் கடிதங்கள்

பாரி நிலையம்

184, பிராட்வே, சென்னை-108.

சடங்கு

1

பொன்னம்பலத்தாருக்கு இரவு முழுவதும் தூக்கமே வரவில்லை. செல்லாச்சியோடு வழமையாக ஏற்படும் வாக்குவாதம் முடியவே சாமக்கோழி கூனிவிட்டது. அதன்பின்னர் சிறிது கண்ணயர்ந்தார். ஏதோ கனவு கண்டு அருண்ட போது தோட்டத்து இறைப்புக்காரரின் கூவல் ஒலிகேட்டது. துலா யிதிப்பவன் எவனோ பாடும் சினிமாப் பாட்டு ஒன்று தூரத்துக் கிணற்றடி ஒன்றிலிருந்து கேட்டுக் கொண்டிருந்தது. அதன்மேல தூக்கம் வரவே மறுத்தது.

மனம் அசைபோடத் தொடங்கிவிட்டது. காலை மெயில் வண்டியில் பரமநாதன் வருவானா? நேற்றுக் கடிதம் பார்த்ததும் கட்டாயம் மாலை வண்டியில் புறப்பட்டிருப்பான். இன்னும் இரண்டு மணி நேரம், வண்டி நேரத்திற்கு வந்தால் தவறாது இங்கு சேர்ந்து விடுவான். ஸ்ரேஷ்டனுக்கு நான் போவதும் நல்லதல்ல. எவருக்கும் தெரியாத விதமாக அவன் வீட்டுக்கு வந்து விடுவதே நல்லது. எல்லாவற்றையும் இரகசியமாக முடித்து விடவேண்டும்.

இந்த ஊரே கெட்டுப் போச்சு. எல்லாம் எரிச்சல் பொறாமை பிடித்தவர்கள். எங்கை கல்லுக்குத்திவிடலாம் என்று பார்த்துக் கொண்டிருப்பார்கள். இதற்குள்ளே

இராசரத்தினம். அவனிடம் பணமும் சேர்ந்துவிட்டது. எனதையும் செய்துவிடுவான். அவரின் மனம் புகைந்தது.

பிள்ளையார் கோவிலில் அதிகாலைப் பூசைக்காக அடிக்கும் மணி ஓசை கேட்டது. பொன்னம்பலத்தார் எழுந்திருந்து கோவில் பக்கமாக திரும்பி வீரல்களை மடக்கி, கைகளை மாறிக் குறுக்காகப் பிடித்து நெற்றியிலே மும்முறை குட்டிக் கொண்டார்.

“பிள்ளையாரே இதாவது சரியாகட்டும், முதன் முதலாக உனக்கு அபிஷேகம் செய்து விடுகிறேன்.”

பிள்ளையாரை வேண்டிக் கொண்டார். பின்னர் ஒரு ஏக்கம் நிறைந்த பெருமூச்சு. எழுந்து முற்றத்திற்கு வந்தார்.

ஊமை நிலவு. காற்றே இல்லை. தண்ணீர் இறைக்கும் கிணற்றடிகளில் விளக்கொளிகள் தெரிந்தன. துலாக்களி லிருந்து போட்டா போட்டியாகப் பாடும் பாட்டுகள் அமைதியான காற்றில் அசைந்து வந்தன. எவனோ ஒருவன் அரிச்சந்திர மயான காண்டத்துப் பாட்டொன்றை ஒப்பாரி யிலே இசைத்துக் கொண்டிருந்தான்.

பள்ளிக்கூடத்தில் கீழ்வகுப்புகளில் அரிச்சந்திரன் பற்றிய பாடம் சொல்லிக் கொடுத்த நினைவு அவருக்கு வந்தது. அதே பாடத்தை அவர் எத்தனையோ ஆண்டுகளாக மாண வர்களுக்குத் திரும்பத் திரும்பச் சொல்லிக் கொடுத்துள்ளார். என்ன துன்பத்தின் போதும் உண்மையையே பேச வேண்டும் என்று மாணவர்களுக்கு அரிச்சந்திரன் பெயரைச் சொல்லி யந்திரம்போல ஆண்டுதோறும் வியாக்கூரானம் செய்வார். ஒருநாள் பையன் ஒருவன் கேட்ட கேள்வி ஒன்று அவர் நினைவில் அப்போதும் தோன்றியது:

“அரிச்சந்திரன் மிகவும் பிடிவாதக்காரன் வாத்தியார். இல்லாவிட்டால் ஏன் ஒரு பொய்யைச் சொல்லி எத்தனையோ

“ஷ்டங்களிலிருந்து சந்திரமதியையும் மகனையும் கூடக் காப்பாற்றியிருக்கலாம்.”

“இப்படி முட்டாள் கேள்வி கேட்காதே. இரு. அவன் பொய் சொல்லாதபடியால்தான் அரிச்சந்திரன் பெயர் இன்றும் வாழ்கிறது. நாங்களும் படிக்கிறோம்.”

“ஆனால் பொய் பேசாமலும் ஒருவராலும் வாழமுடியாது என்று எங்க அம்மா அடிக்கடி சொல்லுறா மாஸ்டர்.”

மாணவன் எதிர்த்து நின்று பேசினான். அவர் அவனை அதட்டி இருத்தினார்.

முதல் நாள் தரகர் கந்தையா பொய்யைச் சமாளித்துப் பேசி உண்மையாக்கிய திறமை அவருக்கு நினைவு வந்தது. பத்மாவதிக்குக் கலியாணம் பேசிய மாப்பிள்ளையின் கந்தையார் இராசதுரை பொன்னம்பலத்தாரைப் பார்த்துத் தான் கேட்டார்:

“மாஸ்டர் உங்கடை மூத்த மகளுக்கு வயதுகூட எண்கூட கதைக்கினம். இப்ப என்ன வயது நடக்குது?”

பொன்னம்பலத்தார் வாய் திறக்குமுன் கந்தையா முந்திக் கொண்டார்.

“இந்தக் கார்த்திகையிலை முப்பத்தொண்டு முடியப் போகுது. அதெல்லாம் கணக்காயிருக்கும்.”

பொன்னம்பலத்தார் ஊமையாக இருந்தார்.

பேச்சு வார்த்தை முடிந்து வெளியே வந்ததும் பொன்னம்பலத்தார் கந்தையாவைக் கேட்டார்:

“இப்பிடியெல்லாம் பொய் சொல்லிறமே. நாளைக்கு அவர்கள் பொருத்தம் பார்க்க சாதகம் கேட்டு சரியான வயதை அறிந்தால் என்ன நடக்கும்? இந்த விஷயத்திலெல்லாம் பொய் சொல்லலாமா?”

“ஆயிரம் பொய்யைச் சொல்லியெண்டாலும் கலியாணம் கட்டிவை எண்டுதானே சொல்லுறாங்கள். நீங்கள் பொய் சொல்லப் பயந்துதானே பக்குவப்பட்ட குமரை இருபது வருஷமாய் வீட்டுக்கை வச்சிருக்கிறியள்.”

2

காகங்கள் கரையத் தொடங்கின. பொன்னம்பலத்தார் வெளிக்குப் போய் கால் முகம் கழுவிக்கொண்டு வந்தார்.

அவர் வரவைப் பார்த்துக் கொண்டிருந்த செல்லாச்சி முத்தத்தில் இறங்கி நடந்தாள். வாயிலே சச்சுப் புகையிலையில் தானே உருட்டிய சுருட்டு. அதை எரிய வைப்பதற்காக ‘‘பொப்...பொப்’’ என்று காற்றை வாயிலிருந்து தள்ளிக் கொண்டிருந்தாள்.

பொன்னம்பலத்தாரைக் கடந்து சென்றாள். எவ்வித பேச்சும் இல்லை. இரவு முழுவதும் அவருடன் எதிர்த்துப் பேசி சண்டை பிடித்த விரக்தி உணர்ச்சி யாவும் அடங்கியிருந்தது.

ரெயில் வண்டியின் கூக்குரலும் சலசலப்பொலியும் கேட்டது. மெயில் வண்டிதான் நேரத்திற்கு வந்துவிட்டது என்று எண்ணிக் கொண்டார். மீண்டும் அமைதியின்மையும் பரபரப்புணர்ச்சியும் ஏற்பட்டது.

பரமநாதன் கட்டாயம் வந்துவிடுவான் என்ற நம்பிக்கை உணர்ச்சி தலையெடுத்த போதும் அடிமனத்திலிருந்து ‘வரா விட்டால்!’ என்றோர் மெல்லிய சந்தேகக் குரலும் கேட்கத் தான் செய்தது.

வீட்டினுள்ளே ஏறியதும் கொடியில் தொங்கிக்கொண்டிருந்த ஒரு துணியை எடுத்து முகத்தைத் துடைத்தார். சுவாபீப் படங்களின் முன்னே நின்று தொங்கிக் கொண்

டிருந்த சிரட்டைக் குடுகைக்குள் விரல்களை விட்டு வீழ்தியைத் தொட்டு 'சிவசிவா' என்று உச்சரித்தபடியே நெற்றியிலும் கழுத்திலும் பூசிக்கொண்டு திரும்புகிறார்.

எதிர்ேபத்மாவதி கோப்பையில் கோப்பியுடன் நின்றாள். அவள் முகம் கழுவித் தலைகூட வாரவில்லை. கண்கள் சிவந்திருப்பதுபோல் தெரிந்தது. மங்கல் நிறத்தில் சாயம் வெளுறிய கிமோனோ அணிந்திருந்தாள். அவளின் முகத்தை உற்றுப் பார்க்கும் துணிச்சல் அவரிடமில்லை.

வீட்டிலே நடைபெறும் பேச்சு வார்த்தைகள் எதிலுமே ஒளிவு மறைவு கிடையாது. எல்லாம் அவள் செவிகளில் விழுத்தான் செய்தன. ஊமையாகக் கேட்டுக்கொண்டே யிருப்பாள். அவற்றின் உந்தல்கள் அவளின் உணர்ச்சிகளைப் பாதிக்கவே செய்தன. தீராத மனக் கவலை. உணவு, தூக்கம் எல்லாம் பாதிக்கப்பட்டன. உடல் ஒட்டிக்கொண்டே வந்தது.

திடீரென இரண்டு நாட்களாக முளைத்த கலியாணப் பேச்சு அவள் செவிகளில் ஏறாமலில்லை. ஆயினும் அவளுக்கு எதிலுமே நம்பிக்கையில்லை. பதினாறு வருடங்களாக இதே பேச்சே நடைபெற்றுக் கொண்டிருக்கிறது. எத்தனை ஆட்கள், எத்தனை தரகர்கள், எத்தனை நேர்த்திக் கடன்கள், எதுவுமே நடைபெறவில்லை. ஆரம்ப காலங்களில் அவள் செவி கொடுத்து ஆர்வமாகக் கேட்பாள். வரப்போகிற கணவன் பற்றிய கற்பனையில் வானத்தில் பறப்பாள். திடீரென ஏதாவதொரு சிக்கல் வரும். கற்பனை, கற்புணர்வு யாவும் கருச் சிதைவாகிவிடும். இரவெல்லாம் நெஞ்சு தீபோல எரியும். சில நாட்களுக்குத் தூக்கமே ஓடாது.

சிலவேளை சாதகம் பொருந்தாமல் போகும். சீதனப் பேச்சில் பெரும்பாலானவை சிதைந்து போகும். பொன்னம் பலத்தார் சாதி பார்ப்பதில் மிகவும் கவனமாக இருப்பார். அந்த வம்சங்களில் போய் நாங்கள் செம்பும் தண்ணியும் எடுக்க முடியாது என்று சில இடங்களைப் பற்றிக் கண்டிப்ப

பாகச் சொல்லி விடுவார். அவரையே சாதி குறைந்தவர் என்று ஒதுக்கப்பட்ட இடங்களும் உண்டு. அப்போதெல்லாம் கொதிப்படைவார். மாப்பிள்ளையின் தகுதி போதாதிதன்று ஒதுக்கப்பட்டவை சில. காலம் செல்லச் செல்ல பத்மாவின் வயதால் கழிக்கப்பட்ட கலியாணங்கள் பல. படிப்புப் போதாது, அழகு காணாது என்றும் பல பேச்சுவார்த்தைகள் முறிந்தன.

பத்மாவின் வயது ஏற ஏற பிரச்சனை வலுவடைந்து வந்தது.

அந்தக் கலியாணத்தைச் செய்திருக்கலாம், இதைச் செய்திருக்கலாம், உன்னாலும் உன் பிடிவாதத்தாலும் எல்லாம் குழம்பிப் போயின என்று செல்லாச்சி பொன்னம் பலத்தார் மேல் பொச்சரித்துக் கொண்டேயிருப்பாள். செல்லாச்சி மேல் பாய அவருக்கும் சில சம்பவங்களிருக்கத்தான் இருந்தன. போராட்டம் நாள்தோறும் ஒழுங்காக நடைபெற்றுக் கொண்டிருந்தது.

பத்மாவிற்கு முப்பது வயதானதும் பேச்சு வார்த்தைகள் எடுக்கக் கூடிய மாப்பிள்ளைகளே குறைவாக இருந்தனர். வயதான ஆண்களுக்கும் வீடுகளில் வேறு பிரச்சனைகள் இருந்தன. கலியாணம் கட்டாத தங்கைகள் அவர்களுக்கும் இருந்தனர். தங்கைமார்களுக்கு சீதனத்திற்கு வேறாகப் பணம் கேட்டனர் சிலர். மாற்றுக்கு மாறாக மாப்பிள்ளை கேட்டனர் பலர்.

அக்கா பத்மாவும் தம்பி பரமநாதனும் சோடியாக கலியாணச் சந்தையில் நிறுத்தப்பட்டனர். அங்கும் பல சிக்கல்கள் ஏற்படவே செய்தன. பரமநாதன் அரசாங்கத்தில் கிளார்க்காக இருந்தான். ஏறக்குறைய அதே தரத்தில் பத்மாவிற்கும் மாப்பிள்ளை பார்த்தனர். சரியான தராதரம் கிடையாதபோது சீதனத்தைக் குறைத்தும் தராதரம் கூடும்போது உயர்த்தியும் சரிசெய்ய முயன்றனர். அது

ஓரளவு ஒத்து வரும்போது மற்றச் சோடியின் வயதுகளில் சிக்கல்கள் ஏற்பட்டது.

இவற்றையெல்லாம் பார்த்துச் சலித்த பரமநாதன் சொல்லியிருந்தான்: “அக்காவிற்காக நான் எத்தப் பிபண்ணையும் சீதனம் இல்லாவிட்டாலும் கட்டிக்கொள்ளுகிறேன்.”

முத்தவன் பரமநாதன் தன் சொல்லைத்தட்ட மாட்டான் என்ற நம்பிக்கை பொன்னம்பலத்தாருக்கு இருந்தது. அவன் மட்டுமென்ன, பத்மாவும் தட்டமாட்டாள்.

பத்மாவின் காலம் கடந்து விட்டது. தத்தையாரின் விடிவாதத்தின்முன் ஒரே ஒரு தடவையே எதிர்த்துநின்றாள். அதில் படுதோல்வி. பொழுது போவதற்காக வெளியே சென்று நெசவு படித்துவந்த அவள் சுதந்திரமும் பறிக்கப்பட்டிருவிட்டது. பல்பிடுங்கப்பட்ட பாம்பாகிவிட்டாள். வழியெதுவுமின்றி தந்தையார் சொன்னபடி ஆடிவந்தாள்.

3

திடீரெனக் கலியாணம் பேசப்பட்ட புது மாப்பிள்ளை யற்றிய விவரங்களும் பத்மாவின் செவிகளில் விழாமலில்லை. அடுத்த கிராமப் பள்ளியில் தமிழ் கற்பிக்கும் ஆசிரியன். எப்படி இருப்பான் என்பது பற்றி எதுவும் அறிய முடியவில்லை. வயதில் மட்டும் அவளிலும் இரண்டு வயது இளையவன்! இச்செய்தி சிறிது மகிழ்ச்சியையும் ஓரளவு பயத்தையும் ஊட்டியது. அதுவும் பொய் வயது சொல்லிக் கலியாணத்தை முடித்துவிடப் போகிறார்கள். உண்மை தெரிந்த பின் என்ன நடைபெறுமோ? திருமணத் தோற்றத்தில் தெரிவது கயிறா, பாம்பா என்ற பிரமையில் மனம் ஈடுபட்டுக் கொண்டிருந்தது. ஏதோ நடப்பதைப் பார்க்க வேண்டியது தான். இது சரிவரப் போகிறது என்பதற்கு என்ன உறுதி இருக்கிறது?

பெரியதம்பி பாவம். அவன் எனக்காக என்ன தியாகமும் செய்வான். அவன் நிட்சயமாகக் கடிதம் பார்த்ததும் புறப்பட்டு விடுவான். என் வாழ்க்கை சிதைந்தாலும் அதோடு பெரியதம்பியின் வாழ்க்கையையும் சிதறச் செய்வதா? பாவம். அவனுக்கு ஒரு சதம் சீதனமும் இல்லையாம். எனக்குத்தான் இந்த வீட்டில் பாதியையாவது எழுதிக் கொடுக்கப் போகிறார்கள். கலியாணம் இப்ப வருகிறது. பின்னை வருகிறது என்று கடன்பட்டுச் செய்வித்த நகைகளும் இருக்கின்றன. கலியாணச் செலவிற்குத்தான் என்ன செய்யப் போகிறார்கள்? பாதி வீடுவளவை ஈடுகொடுக்க வேண்டியதுதான். அதைப் பிறகு மீளுவது எப்படி?

பொன்னம்பலத்தார் வீட்டின் குறுக்கும் நெடுக்குமாக நடந்து கொண்டிருந்தார். ரெயில் வந்த நேரத்திற்குப் பரமநாதன் இதுவரையில் வந்து சேர்ந்திருக்க வேண்டும். இன்னும் காணவில்லை. இடையிடை இறங்கி படலையைத் திறந்து ஒழுங்குகையைப் பார்த்தார். பின்னர் முற்றத்தில் நடைபோட்டார். முதுகிலே மெல்லிய கூனலும் விழத் தொடங்கிவிட்டது. வெண்மயிர் ஐதாசி தலையில் வழக்கையும் விழுந்துவிட்டது.

நேரம் போகப் போக அமைதியின்மை வலுத்தது.

அவருக்கு இப்பொழுதெல்லாம் எல்லோரிடத்திலும் நம்பிக்கை குறைவு. கலியாணப் பேச்சுப் பற்றிய கடிதத்தை எழுதித் தானாகவே தபாற்கந்தேரூரில் போட்டுவிட்டு வந்தார். அது நிட்சயம் நேற்றுக் கிடைத்திருக்க வேண்டும். உடனே புறப்பட்டு வரும்படி எழுதியிருந்தார்.

கொழும்பிலே பிறகும் ஏதாவது வகுப்புக் கலவரம் ஏற்பட்டிருக்குமேர் என்றும் அவர் மனம் பேதலித்தது. ஆர்வமும் சிந்தனையும் உந்த கற்பனை வலுத்தது. மீண்டும் ஒருதடவை படலையைத் திறந்து பார்த்துவிட்டு வந்தார். செல்லாச்சிக்கும் ஆவல் இருந்தபோதிலும் பயமும் இருந்தது. எல்லாம் ஆண்டவன் விட்ட வழி; நடக்கிறதைப் பார்ப்ப

போம் என்ற தத்துவ மனப்பான்மை. கிழவனின் பரபரப்பைப் பார்த்து மனதில் சிரித்துக் கொண்டாள்.

“தாயும் பிள்ளையளும் சேர்ந்து அவனை வரவேண்டாம் என்று எழுதிப் பொட்டாளவையேர தெரியாது. அவனை இன்னும் காணேல்லை”

பொன்னம்பலத்தார் முணுமுணுத்தார். செல்லாச்சி பதில் எதுவும் சொல்லாது கப்போடு சாய்ந்திருந்தபடி கோப்பி குடித்துக் கொண்டிருந்தாள். சுருக்குகள் விழுந்த நெற்றியிலே விழுதிப் பட்டை. முந்தானைச் சீலையால் உடலை மூடியிருந்தாள். பழங்காலத்துக் கடுக்கன்கள் ஓட்டையாக்கிய காதுகளிலே ஆடிக் கொண்டிருந்தன.

“இவளவை மசிக்கிடாமல் என்னத்தையும் செய்து போட்டுப் பேசாமல் இருப்பாளவை. இவளவையை எதுக்கும் நம்பப் படாது.”

மீண்டும் பொன்னம்பலத்தார் தொடர்ந்தார்.

“விடிய விடியக் கத்தினது போதாதெண்டு கிழவன் காலங்காத்தாலை தொடங்கி விட்டிது.”

செல்லாச்சி வாய் கொடுத்தாள்.

“கிழவியின்ரை குற்ற நெஞ்சு குறுகுறுக்குது போலை கிடக்கு.”

“என்ன கிழடி என்று பேசிறாய்.”

“நான் கிழவன், அப்ப நீ என்ன குமரிப் பெண்ணோ.”

“இப்படிப் பேசித்தானே ஒரு குமரை வீட்டிலை இன்னும் வவச்சுக் கொண்டிருக்கிறாய்.”

“உன்னாலை தானேடி.”

“ஏன் உன்னாலை என்று சொல்லின்.”

நியாயம், தர்க்கம் எதுவும் இல்லாது பேச்சும் ஏச்சும் வழமைபோல் தொடர்ந்தது.

கந்தசாமி தூக்கத்திலிருந்து எழுந்துவந்தான். அவர்களது வாய்ச் சண்டையைப் பார்த்துச் சத்தமிட்டான்:

“அப்புதான் அலட்டினாலும் ஆச்சி நீயாதல் பேசாமல் இருக்கப்படாதா? அண்ணன் வந்தால் சரி. இல்லாட்டால் அப்பு கத்திப் போட்டுக் கிடக்கட்டும்.”

கந்தசாமி பதிலெதுவும் எதிர்பாராமல் முற்றத்தில் இறங்கி கிணற்றடிப் பக்கமாகச் சென்றான்.

கந்தசாமி காங்கேசன் துறை சீமெந்துத் தொழிற்சாலையில் வேலை செய்பவன். அவர்களது பேச்சுக்களைக் கேட்கவோ, விலக்குப் பிடிக்கவோ அவனுக்கு நேரமில்லை.

காலைக் கடன்களை முடித்துவிட்டு ஓடிவந்து ஒரு சேட்டை எடுத்துப் போட்டான். முழங்கால்வரை நீண்டிருந்த காக்கிக் கால் சட்டையை மாட்டிக்கொண்டு அடுக்களைக்குள் “அக்கா” என்று அழைத்தபடியே நுழைந்தான்.

அலுமினியம் பிளேட்டில் இரண்டு பிட்டுக்கட்டிகளையும் சம்பலையும் போட்டுக்கொடுத்தாள். அவன் நின்றபடியே சாப்பிடத் தொடங்கினான்.

“பழங்குழம்புதான் கொஞ்சங்கிடக்கு. விட்டா”

“சரி விடக்கா.”

அவன் சாப்பிட்டுக் கொண்டிருக்கும்போது ஒரு வாழையிலையை அடுப்பில் வாட்டி இரண்டு பிட்டுக் கட்டிகளையும் சம்பலையும் ஒரு வாழைப் பழத்தையும் வைத்து ஒரு பார்சல் கட்டினான். சாப்பிட்டு முடிந்து அடுக்களை வாசலிலே கையைக் கழுவி அண்ணாந்து நின்றபடி செம்புத் தண்ணீரை தொண்டையுள் கந்தசாமி ஊற்றினான். நிமிர்ந்ததும் பத்மாவார்சலை நீட்டினான்:

“அக்கா, அண்ணன் வராட்டால் அப்பு இண்டைக்கு உங்களைக் கருவறுத்துப் போடுவார் போலை கிடக்கு.”

கந்தசாமி கருணையோடு சொன்னான்.

“நேரமாச்சு நீ போதம்பி. பெரியதம்பி இப்ப வராட்டாலும் மத்தியானம் யாழ்தேவியிலை வந்துவிடுவான்.”

கந்தசாமி சயிக்கிளில் ஏறி அசுர வேகத்தில் மிதித்தான்.

“பொழுதுமேலை வந்திட்டுது. இன்னும் என்னடி தூக்கம்.”

பத்மா அறையுள் வந்து தங்கையர் இருவரையும் தட்டி அதட்டினாள்.

4

பொன்னம்பலத்தாரின் இளைய பெண்களான தவமலர், தவராணி இருவரும் தூக்கம் விட்டு எழுந்தனர். தவமலர் சீனியர் பரீட்சையில் தோல்வியடைந்த பின்னர் நெசவுப் பாடசாலைக்குச் சென்று வந்தாள். தவராணி சீனியரில் படித்துக் கொண்டிருந்தாள்.

அவர்களுக்கும் வீட்டு வேலைகளில் ஒவ்வொரு பங்கை பத்மா பகிர்ந்து கொடுத்திருந்தாள்.

தவமலர் விரித்திருந்த பாய்தலையணை யாவற்றையும் உதறி ஏணையில் போட்டுவிட்டு, வீட்டைக் கூட்ட ஆரம்பித்தாள். ராணி முற்றத்தைக் கூட்டிவிட்டு சாணகம் கரைத்துத் தெளிப்பதற்காக அடுத்த வீட்டு மாட்டுக் கொட்டிலை நோக்கிச் சென்றாள்.

பத்மா இடதுபுற உள்ளங்கையில் இருந்த உயிக் கரியை வலது புறச் சுட்டு விரலால் தொட்டுப் பல்லை விளக்கிக் கொண்டே கிணற்றடியை நோக்கி நடந்தாள்.

அது பங்குக் கிணறு. கிணற்றின் நடுப்புறத்தே இருபக்கமுமாக முருக்கமர வேலிகள் வந்து முடிவடைகின்றன. எதிரெதிரே பார்த்தபடி இரு மிதிபடிகள். பூவரச ஆடுகாலில் இரு துலாக்கள். பத்மா துலாக் கொடியை இழுத்து தண்ணீர் அள்ள முயன்றாள். துலாக்கொடிகிணற்றின் நடுப்பக்கமாக இழுத்தது. அவளையறியாமலே ஒருகணம் நெஞ்சம் அதிர்ந்தது. அருந்தப்பு. துலாக் கொடியை இழுத்துச் சமாளித்துக் கொண்டாள்.

“காலையிலைதான் குளிச்சான் தம்பி. அவன்கூட துலா அரங்கியிருந்ததை பார்க்காமல் இருந்திருப்பானா? பஞ்சியிலை விட்டிட்டுப் போட்டான்.”

பத்மா முணுமுணுத்துக் கொண்டாள். ஒரு வாளி தண்ணீரை இழுத்தெடுத்து விட்டாள்.

“இப்படிக்கிடந்து எல்லாருக்கும் கஷ்டம் கொடுக்கிற நிலையிலும் பார்க்க கிணத்துக்கை தவறி விழுந்து செத்தும் போறது நல்லது.”

அவள் எண்ணிக் கொண்டாள். ஆனால் அவளை அறியாமலே அவளை மீறிய ஒரு சக்தி தன் முழுப் பலத்தையும் தாங்கி உயிரைக் காப்பாற்றிக் கொண்டதை அவளால் உணர்ந்து பார்க்க முடியவில்லை.

“கிணத்திலை கவனமாய் தண்ணி அள்ளவேணும். துலா அரங்கிப் போய் கிடக்கு.”

பத்மா எல்லோருக்கும் எச்சரிக்கை விட்டாள். முன்னராயின் பொன்னம்பலத்தாரே துலாவில் ஏறித் தள்ளிவிடுவார். இப்பொழுது அவரால் ஏறமுடியாது. கை விரல்களே நடுக்கம் கண்டு விட்டன.

முத்தவன் இனி வரமாட்டான் என்பது முடிவாகி விட்டது. பொன்னம்பலத்தாருக்கு எல்லோர் மேலும் ஆத்திரமாதிரமாக வந்தது. தாயும் பிள்ளைகளும் சேர்ந்து

இரகசியமாக எழுதித் தடை செய்து விட்டார்களோ என்ற சந்தேகமே அவர் சிந்தனையைக் குழப்பிக் கொண்டிருந்தது.

பத்மா சாப்பிட வரும்படி தந்தையைத் தயங்கியபடி அழைத்தாள்.

“இப்ப அதுதான் இல்லாத குறை.”

அவள்மேல் சீறினார்.

“இந்தக் கிழவனுக்கு ஏதோ பைத்தியம் பிடிச்சிட்டுது.”

பின்னிக்குறையாக இருந்த ஓலைப் பெட்டியைத் தொடர்ந்து பின்னிக் கொண்டிருந்த செல்லாச்சி சொன்னாள்.

“ஓமடி பைத்தியம்தான் பிடிச்சிட்டுது. பைத்தியகார ஆசுபத்திரியிலை என்னைக் கொண்டேப் போடுங்கோவன்றி.”

பொன்னம்பலத்தார் அறைக் கதவைத் தள்ளிக் கொண்டே உள்ளே சென்றார். கொடியில் கிடந்த நாஷுனல் சட்டையை எடுத்துப் போட்டார். சால்வையை எடுத்து இருமுனைகளும் மார்புப்புறமாகத் தொங்கத்தக்கதாகவிட்டு, ஒரு புறத்தை எடுத்து தோள் மேலால் வீசி விட்டுக் கொண்டே வந்தார். ஐந்தாறு வருடங்களின் முன்னர் பள்ளிக் கூடத்தில் ஆசிரியராக இருந்த காலத்தில் தைப் பித்த நாஷுனல் அது. கழுத்துக் கரைகளும் ‘பொக்கெற்’ தையல்களும் அழுக்கேறிப் பிரிந்து போயிருந்தன.

ஒரு காலம் அளவாக இருந்த சட்டை தொள தொளத் துப்போய் தகப்பனின் உடலில் தொங்குவதைப் பத்மா பார்த்தாள். அவள் மனம் இரங்கியது.

“ஏன் அப்பு சாப்பிட்டிட்டுப் போங்கோவன்.”

பத்மா மீண்டும் அழைத்தாள்.

“என்ரை சாப்பாட்டையும் உன்ரை கோச்சிக்குக் குடு.”

பொன்னம்பலத்தார் இத்தனை விரைவாகப் புறப்பட்டுப் போவார் என்று சொல்லாச்சி எதிர்பார்க்கவில்லை.

“புட்டவிச்சது பிறகு காய்ஞ்சு போகும். சாப்பிட்டுட்டுப் போங்கோ.”

செல்லாச்சி சிறிது தணிந்த குரலில் கூறினாள்.

பொன்னம்பலத்தார் எதையும் காதில் வாங்கிக் கொள்ளாதவராக படலையைத் தள்ளிக் கொண்டே ஒழுங்காய்விட்டு இறங்கினார்.

“பெரியதம்பி வரேல்லை எண்ட கோபத்திலை இருக்கேக்கை ஆச்சி நீ யாதல் கொஞ்சம் பேசாமல் இருக்கப் படாதா?”

பத்மா தாயைக் கடிந்து கொண்டாள்

“வினையில் சாப்பிடாமல் போற மனுஷனை எப்படி இழுத்துப் பிடிச்சு நிப்பாட்டிறது”

செல்லாச்சி சமாதானம் சொன்னாள் அவளின் கிரீசுகள் வார்ந்து கிழித்த பனை ஓலைகளிடையே விளையாடிக் கொண்டிருந்தன.

“என்ன இருந்தாலும் கந்தையனோடு சேர்ந்து மாத்துக்கு மாறாய். அறியாத ஊரிலை கொழிந்த இந்தச் சாப்பந்தத்திலை எனக்கு விருப்பமில்லை இவ்வந்தானை எத்தனை நல்ல கலியாணத்தையெல்லாம் அள்ளி வைச்சவன்.”

செல்லாச்சி சீறிக்கொண்டிருந்ததின் அடிப்படைக் காரணங்களை வெளியிடத் தொடங்கினாள்:

“எனக்கு என்னவோ பயமாய்கிடக்கு. பெரியதம்பி வராமல் நிண்டாலும் நல்லதுதான். கந்தையன் எங்கையேன் மாட்டிவிடப் போறான். அந்த இராசரத்தினம் என்ன நல்ல பொடியன். அப்ப கட்டியிருந்தால் இப்ப இரண்டு மூண்டு பேரப் பிள்ளையனோட விளையாடிக் கொண்டிருப்பன். அதை அள்ளிவைச்சவனும் உவன்தானே!”

செல்லாச்சியின் புண்பட்ட நெஞ்சம் வாயினால் நாற்றமெடுத்தது. வாயில் வந்தபடியெல்லாம் திட்டினாள்.

5

இராசரத்தினம் என்றதும் பத்மாவின இயத்தின் அடியில் மறைத்து வைத்திருந்த அடிப்புண் புரையெடுக்கத் தொடங்கியது. புரையோடிய புண்ணைத் தடவுதில் ஏற்படும் இன்பமும் வேதனையும் ஒருங்கே தோன்றின. அவள் கண்கள் ஒரு தடவை துளிர்ந்தன. அதை மறைப்பதற்காக அடுக்களைக்குள் நுழைந்தாள். தங்கையர் தவமலரும் ராணியும் சாப்பிட்டுக் கொண்டிருத்தனர்.

“அக்கா பெரியண்ணன் வருஷப் பிறப்புக்கு வாங்கித் தந்தாரே, அந்தப் பச்சை வோயில் சீலையைத் தா. இரண்டு நாளைக்குக் கட்டிப் போட்டுத் தோச்சுத்தாறன்.”

தவமலர் மன்றாட்டமாகக் கேட்டாள்.

“இவளுக்குக் குடுக்காதையக்கா. அங்கை தறியுக்கு மாட்டிக் கிழிச்சுப் போட்டுக் கொண்டருவாள்.”

ராணி தமக்கைக்காகப் பதில் சொன்னாள்.

“நான் நல்லாய் உடுத்தால் உனக்கு எரிச்சலோடி”

தவமலர் சொன்னாள்.

“நீ ஏன் நல்ல சீலை உடுக்கிறாய் என்று எனக்குத் தெரியும்”

“ராணி, நீ வாய் பொத்தடி.”

பத்மா சண்டையை நிறுத்தினாள். அவளுக்கு, தான் நெசவு படிக்கச் சென்று வந்த நாட்கள் நினைவு வந்தன. தந்தையாரின் பிடிவாதத்தை எண்ணியபோது அதே நிலமை தவமலருக்கும் வந்துவிடுமோ என அஞ்சினாள்.

“சரி எடுத்துடு.”

“எனக்குக்கூட சீலை இல்லைத்தானே. உங்கடை கிழிஞ்ச சீலைகளை அரைத் தாவணியாய் கட்டிக் கொண்டு போறேன். அங்கை ரீச்சர் பேசினா. அக்கா, பெரியண்ண னிட்டைச் சொல்லி எனக்கும் ரண்டு சீலை வாங்கித்தா.”

ராணி அனுங்கினாள்.

“கொண்ணன் எடுக்கிற சம்பளத்துக்கை இப்ப உனக்கு சீலைதான் வாங்கித்தர முடியும். அதுக்குள்ளை அப்பு ஏதோ திட்டமெல்லாம் போடுறார்.”

நீண்ட கூந்தலை முன்புறமாக விட்டு சீப்பால் கிண்டிக் கிண்டிச் சிக்கெடுத்துக்கொண்டே பத்மா பதில் சொன்னாள். அவளின் அழகில் எஞ்சியிருப்பது அது ஒன்றேதான்.

“அக்கா, பெரியண்ணன் மத்தியானம் வருவாரா?”

தவமலர் கேட்டாள். அதைக் கேட்காதவள்போல பத்மா தாயை நோக்கி நடந்தாள்.

“ஆச்சி நீ சாப்பிடனெனை, சாப்பிட்டிட்டு சந்திப் பக்கமாய் போய் கொஞ்ச றாலும், மரவள்ளிக் கிழங்கும் வாங்கிக் கொண்டாவன். பெரிய தம்பி மத்தியானம் வந்தாலும் ஏதேன் அவனுக்குப் பிடிச்சதாய் காச்சி வைப்பம்.”

பரமநாதன் கட்டாயம் மத்தியானம் வருவான் என்ற திடநம்பிக்கை அவளுக்கு.

“இந்த மனுஷன் சாப்பிடாமல் போகேக்கை எனக் கென்ன சாடிபாடு. நான் ஒருக்கா குளிச்சிட்டு சந்திப் பக்கம் போட்டு வாறன்.”

செல்லாச்சி பின்னிக் கொண்டிருந்த பெட்டியைப் போட்டுவிட்டு நாரியைப் பிடித்தபடியே எழுந்தாள். விறைத்துப் போயிருந்த கால்களை நிலத்திலே உதைத்து

இரத்த ஓட்டத்தை சரிப்படுத்தினாள். அடுத்த வளவில் விறகு கொத்திக் கொண்டிருந்த செல்லனை அழைத்து துலாவை அரக்குணித்தாள்.

ராணி இந்துக் கல்லூரிக்குப் போய்விட்டாள். தவமலர் சட்டி பாணைகளையெல்லாம் கழுவி அடுக்களைக்குள் அடுக்கி வைத்துவிட்டு, தமக்கையின் சேலையை எடுத்துக் கட்டினாள். இளமையின் பூரிப்பில் மதமதத்திருந்த அவள் உடலுக்கு அச்சேலை அழகாகவே இருந்தது. தாயின் நாடியும் உடலமைப்பும் அவளுக்கிருந்தது. பின்னிய கூந்தலி ஷீடையே ஒரு மல்லிகைப் பூவைச் செருகியிருந்தாள்.

தவமலர் தன் அலங்காரத்தில் இப்போது அதிக கவனம் எடுப்பது பத்மாவிற்ரு அச்சத்தையே கொடுத்தது. தான் அக்காலத்தில் கண்ணாடியின் முன்னே செலவிட்ட நாட்கள் நினைவு வந்தன. தங்கையின் இளமையை நினைத்தபோது நெஞ்சம் சுட்டது.

தவமலருடன் கூடிக்கொண்டு நெசவுப் பாடசாலைக்குச் செல்லும் மற்றிரு பெண்கள் வந்தனர். அவள் புறப் பட்டாள்.

“நல்ல சீலையடி. எப்ப வாங்கினனீ?”

ஒருத்தி கேட்டாள்.

“பெரியண்ணன் கொழும்பிலையிருந்து வாங்கியனுப்பினவர்.”

பத்மாவின் காதிலும் பேச்சு விழுந்தது. அவள் சமையலைத் தொடங்குவதற்கு அடுக்களைக்குள் நுழைந்தாள்.

“பிள்ளை, நான் சந்திப்பக்கம் போட்டுவாறன்.”

செல்லாச்சி கையிலே பழைய கடுதாசியோடு வந்து நின்று சொன்னாள். இடித்த வெற்றிலை பாக்கை பொக்கை

வாய் அசை போட்டுக்கொண்டிருந்தது. வெண் பஞ்சு போன்ற மயிரை அள்ளி முடிந்திருந்தாள். மகளிலும் உயரம் குறைவு. தொழு தொழுத்த பருத்த உடல். கறுத்த நெற்றியில் மூன்று வெண் குறிகள்.

“கையோடை கூப்பன் அரிசியையும் வாங்கிக் கொண்டு வந்திடணை. அரிசியும் முடியுது.”

“காசிருக்கா,”

“ஒரு அஞ்சு ரூபா மட்டும் இருக்கு. அதுக்கை பார்த்து வாங்கி வாணை.”

அறைக்குள் நுழைந்து கூப்பன்களையும் மட்டை கட்டிய பெரிய ஓலைப் பெட்டி ஒன்றையும் கொண்டு வந்து கொடுத்தாள்.

“கூப்பனுக்கு மாசு கொடுத்தாலும் வாங்கிக் கொண்டாணை.”

ஐந்து ரூபா நோட்டை நீட்டினாள்.

“அவன் மாணேச்சர் சின்னத்துரை சனங்களுக்குக் குடுக்கிற மாசையெல்லாம் கள்ளமாய் வித்துப் போட்டு எங்களுக்குக் கையை விவரிக்கிறான். சங்கக் கடைத் தலைவராம் நடராசன். அவனைத் தேடித்திரியிறன் நாலு குடுக்க.”

செல்லாச்சி ஏசியபடியே புறப்பட்டாள். காலையில் சாப்பிடாது புறப்பட்ட இருவரையும் நினைத்தபோது பத்மாவின் மனம் நொந்தது.

6

சின்னத்தம்பியை சங்கக் கடைக் கொமிட்டியிலே அடுத்த வருடத்திற்காவது சேரச் சொல்லவேண்டும்; அப்பதான் உந்தச் சங்கக் கடை சரி வரும்; பத்மா எண்ணிக்

கொண்டாள். பெரிய தம்பிக்கும் சின்னத் தம்பிக்கும் உள்ள வேறுபாடுகளை ஒப்பிட்டுப் பார்த்தாள். மலைக்கும் மடுவுக்கு முள்ள வேறுபாடு. அப்புவின் ஆட்டமொன்றும் சின்னத் தம்பியிடம் செல்லாது, பெரிய தம்பி ஊமையாக தலையாட்டிக் கொண்டேயிருப்பான். என் வாழ்க்கைதான் சிதைந்துவிட்டது. அவன் வாழ்க்கையும் ஏன் பாழாக்கி வைக்கும். அப்பு அவனையும் என்னையும் கொண்டுபோய் எங்கை மாட்டிவிடப் போகிறாரோ.

ஆச்சியின் வாயும் சும்மா கிடைக்காது. இத்தனை காலம் வாழ்ந்தும் இன்னும் வாய் கொடுத்து அவரது கோபத்தைக் கிளறிக்கொண்டேயிருக்கிறார். ஆச்சி பேசப்பேச அவருக்கு வைராக்கியம் ஏறிக்கொண்டேயிருக்கும். தான் நினைத்ததை சாதிக்கும்வரை அவருக்கு நித்திரை வராது. ஆச்சிக்கு இன்னும் இது தெரியாததா' பட்டும் பட்டும் ஆச்சிக்கு அறிவு வரவில்லை. இராசரத்தினம் விஷயத்திலும் இதுதானே நடந்தது அதை நினைத்தாலே பயமாயிருக்கிறது. தூக்க மில்லாத புலிபோல அவர் உறுமித் திரிந்தார். நடுச்சாமத்தில் கூட என்னை நித்திரையில் எழுப்பி ஒரே கேள்வியையே கேட்பார்:

“நீ அவனைக் கட்டுவாயா! நான் தூக்குப்போட்டுச் சாவன்ரி.”

கேட்டு விட்டுப்போய்ப் படுப்பார். பைத்தியக்காரர் போலவே அப்பொழுது மாறியிருந்தார். அதே நிலை இப்பொழுதும் வரப்போகும் சின்னம் தெரிந்தது. சென்ற இரவே அவர் சரியாகச் சாப்பிடவில்லை; தூங்கவில்லை. நான்தான் கலியாணம் கட்டாமல் கிடந்து செத்துப்போறன். இவர் என்னத்திற்காக உறுமித்திரிய வேண்டும்.

ஆச்சியின் நாலுவருடப் பொச்சரிப்பு. தம்மால் நல்ல கலியாணம் செய்து வைக்க முடியும் என்பதை நிலைநிறுத்தப் போகிறார்கள். அவர்களது பரிசோதனைக்கு நானும் பெரிய தம்பியும் பவியாக வேண்டும்.

அப்புவிடம் தானே ஒரே ஒரு தாரக மந்திரம் உண்டு. அதற்கு நாங்களெல்லோரும் அடிபணிவோம் என்ற நம்பிக்கை அவருக்கு இருக்கிறது.

“இத்தனை காலம் பெற்று வளர்த்த பிள்ளையைக் கொண்டுபோய் எங்காவது பாழ்ங் கிணற்றில் தள்ளுவேனா”

அவர் உண்மையாகவே அப்படி எண்ணுகிறார். அவர் செய்யக்கூடிய தவறுகளை அவரால் எண்ணிப்பார்க்க முடிவ தில்லை. சாதித் திமிர், வைதீகத் திமிர், தான் படித்தவன் என்று நினைக்கும் திமிர் யாவும் சேர்ந்து அவர் கண்களை மறைக்கின்றன. ஆச்சி மட்டுமே எதிர்த்துப் பதில் சொல்லுவார்.

“உனக்குப் பைத்தியம். அவனைக் கிணத்துக் கை யில்லை கடலுக்கையும் தள்ளுவாய்.”

அப்புவிற்ரு ஆத்திரம் அதிகரிக்கும். பிடிவாதம் பன் மடங்காகும்.

கந்தையனாவது செத்துந் தொலையமாட்டானா? கார் லொறி அடித்தாவது சாகமாட்டானா? அவன் சொல்ல தெல்லாம் அப்புவுக்கு தாரக மந்திரம். ஆச்சிக்கோ, எனக்கோ அவனைக் கண்ணிலும் காண முடியாது. முன்பு அவனைக் கொலை செய்யவேண்டும் என்று இரவு பகலாக எண்ணித் துடிதுடித்தேன். இப்பொழுது ஆத்திரம் ஆறி விட்டது. ஆயினும் முற்றாக ஆறவில்லை. பிறகும் அவனே விமோசனத்திற்கு வருகிறான். என்ன நல்ல கலியாண மாயினும் அவனும் சேர்ந்து டேசிவருகிறான் என்பதற்காகவே வெறுப்பாக இருக்கிறது, அப்பு காலையில் சாப்பிடாமல் பசியோடுகூட அவனிடம்தான் போயிருப்பார்.

அடுப்பிலிருந்த வெந்தயக்குழம்பு பொங்கி வழிந்தது. நினைவு வேகத்தில் கறிகளுக்கு உப்புப் புளி போடுவதையே மறந்துவிட்டாள். பெரிய தம்பி வந்தாலும்..... என்ற நினைவில் கறிகளை அகப்பைக்காம்பால் தொட்டு சுவை பார்த்துக் கொண்டாள்.

சந்தியால் திரும்பிய செல்லாச்சி இறாலை நோண்டிக் கழுவிக்கொண்டு வந்தாள். பத்மா அதைப் பொரித்தாள். தாய் சீலிக்கொடுத்த மரவள்ளிக்கிழங்கை மற்றோர் அடுப்பில் கொதித்தவிய வைத்து மிளகாய்த் தூளையும் தேங்காய்ப் பாலையும் விட்டு மசித்தாள்.

“ஆச்சி, ராசக்காவிட்டைப் போய் ஒரு புளிமாங்காய் வாங்கிக்கொண்டு வாணை, சொதி வைப்பம்.”

“பெரிய தம்பி கட்டாயம் வருவான் என்று உனக்கெப் பிடித் தெரியும்”

“நீ சந்திக்குப் போனாப்போலை காகமொண்டு சுத்திச் சுத்திக் கத்தினது. காயிதழும் வரேல்லை.”

தவமலரும் ராணியும் மத்தியானம் வந்து சாப்பிட்டு விட்டுப்போய் விட்டனர்.

பத்மா தன் தோயல், குளிப்புகளை முடிந்துவிட்டு வந்தாள். வெளுப்படைந்த செந்நிறமான கைத்தறிச்சேலை ஒன்றைக் கட்டிக்கொண்டாள். ஒல்லியான, எலும்புகள் தெரியும் அவளது உடலுக்கு அச்சேலை சிறிது பொலிவாக இருந்தது.

“காலையிலைபோன மனுஷனை இன்னும் காணேல்லை.” செல்லாச்சி பொறுமையிழந்து பேசினாள்.

“பெரிய தம்பியைப் பார்க்க ஸ்ரேசனுக்குப் போயிருப் பார்.”

“அவன் ஒரு ஊமைத் தலையாட்டிதானே. அங்கையே வைச்சு எல்லாம் ஓதிப்போட்டுக் கூட்டிவருவார். கந்தையனும் சிலவேளை போயிருப்பான்.”

இரண்டு மணிக்கு கொழும்பிலிருந்து வந்த யாழ்தேவி யின் கூக்குரல் கேட்டது. செல்லாச்சியும் பத்மாவும் ஆவலோடு படலையைப் புர்த்தபடியே இருந்தனர்.

அரைமணி நேரத்தில் தந்தையும் மகனும் வந்து சேர்ந்தனர்.

பொன்னம்பலத்தார் எதுவும் பேசவில்லை. அறைக்குள்ளே சென்று மகனின் பெட்டியை வைத்துவிட்டு சால்வையைக் கொடியில் எறிந்துவிட்டு நாஷனலைக் கழட்டினார்.

பரமநாதன் விறாந்தையில் இருந்த நாற்காலியில் அமர்ந்தபடியே முகத்து வியர்வையைத் துடைத்தான். சேட்டைக் கழட்டினான்.

“என்ன தம்பி கறுத்து வாடிப்போனாய். கொழும்பிலையும் வெய்யிலோ? பிரயாணக்களையும் பசிக்களையும்... முகத்தைக் கழுவிப் போட்டுச் சாப்பிடு. பின்னேரம் குளிக்கலாம்.”

செல்லாச்சி மகனோடு செல்லமாகப் பேசினாள்.

பரமநாதன் உடுப்புகளைக் களைந்துவிட்டு ஒரு சாரத்தைக் கட்டிக்கொண்டு கையிலே துவாயுடன் கிணற்றடிக்குச் சென்றான். கரிய மேனியானாலும் தந்தையின் உயரம். சோர்வு தட்டிய முகம்.

பொன்னம்பலத்தார் குளித்துக் கொண்டிருந்தார்.

“கொப்பரும் கந்தையனுமாக ஏதோ எல்லாம் பேசி முடிவெடுத்திருக்கிறாங்கள். ஒமெண்டு சொல்ல முந்தி வடிவாய் ஒருக்கா விசாரித்துப்பார் தம்பி.”

செல்லாச்சி சாப்பாடு முடியும்போது சொன்னாள்.

“என்னத்தை விசாரிக்கிறது. மாப்பிள்ளை வாத்தியாராம். என்னைப்பற்றிக் கவலையில்லை. குருடானாலும் கட்டிக்கொள்ளுவன். அக்கா கரை சேரட்டும். கிடைக்கிறதைக் காணவேண்டியதுதான்.”

“பொறுப்பில்லாமல் பேசாதை தம்பி. கலியாணம் எண்டால் சும்மா இல்லை. ஆயிரங்காலத்துப் பயிர்.”

“நான் என்ன கிணத்துக்கைதள்ளுபவனா எண்டுதானே அப்பு சொல்லுறார். அதுக்கு மேலே என்னத்தை விசாரிக்கிறது. அப்பு உயிரோடு இருக்கும் வரை எதிர்த்து ஒண்டும் செய்யமுடியாது. அவர் சொல்லுறபடி ஆடவேண்டியதுதான்.”

பொன்னம்பலத்தார் தான் சாப்பிட வருவதை இருமிக் காட்டினார். அவர்கள் பேச்சு அத்துடன் நின்றது.

8

மாலைமில் கலியாணம் பேசி முற்றெடுப்பதற்காக பொன்னம்பலத்தார் கந்தையாவையும் அழைத்துக் கொண்டு கோண்டாளில் இராசதுரை வீட்டிற்குச் சென்றார்.

புகையிலை உலர்த்தும் குடில், புகை தள்ளிக் கொண்டு இருந்தது. வீடெல்லாம் புகையிலை வாடை வீசியது. அவர்களை முற்றத்துக்கொட்டிலில் இருக்கும்படி சொல்லிவிட்டு இராசதுரை கால்முகம் கழுவி வெள்ளை வேட்டி ஒன்றைக் கட்டிக்கொண்டு வந்தார். தோளிலே துவாய்த்துண்டு. தேங்காய் போன்ற முகம். அகண்ட நெற்றி. ஒடுங்கியநாடி.

மகன் வந்துவிட்ட செய்தியைப் பொன்னம்பலத்தார் சொன்னார்.

“முந்தநாள் கடைசியாகச் சொன்ன விஷயத்தைப்பற்றி என்ன சொல்லுறியள். மாப்பிள்ளை இரண்டாம் கிளாஸ் கிளறிக்கல் சேவிஸ். 10 ரூபாயாதல் காசாய் தரவேணும்”

கந்தையா விஷயத்திற்கு வந்தார்.

“ஐஞ்சுக்குமேலை ஒரு சதமும் தர என்னட்டை வசதியில்லை. இதைக்கூட மாறிச் சாறித்தான் தரவேணும். வகுப்புக் கலவரம் வந்ததோடை பொயிலை வியாபாரமெல்லாம் படுத்துப் போச்சு. உங்கடை மகளுக்கு என்றை மகனைச் செய்யிறதிலைகூட எனக்கு நல்ல திருப்தியில்லை.”

இராசதுரை தன் கருத்தைத் தெரிவித்தார்.

“உங்கடை மகளை எங்கடை மாப்பிள்ளைக்குச் செய்யிறதுகூட எங்களுக்கு விருப்பமில்லை. நீங்கள் குடுக்கப் போற சீதணத்தை கறாராய் சொல்லுங்கோ.”

கந்தையா விட்டுக் கொடுக்காமல் பேசினார்.

“அண்டைக்குச் சொன்னதுதான் கடைசி. தோட்டக் காணி அஞ்சு பரப்பும் ஐயாயிரம் காசும் முவாயிரத்துக்கு, நகையும் போடுவம். இதுக்குமேலை ஒரு சதமும் கேட்க வேண்டாம்.”

வழுக்கை விழுந்த தலையைத் தடவிக்கொண்டே இராசதுரை வரையறையாகச் சொன்னார். அழகம்மா வெத்திலைத் தட்டைக் கொண்டுவந்து வைத்துவிட்டுப் போனாள்.

“எங்களுக்குச் சேர்மதியான இடமாயிருக்கு. சாதகமும் பொருந்தி வருகிதெண்டுதான் நாங்கள் வந்தம். நீங்கள் கட்டியடிக்கப் பார்க்கிறியள்.”

கந்தையா ஒரு விடுகை விட்டுப் பார்த்தார். இடது புறத் தோளிலிருந்த சால்வைத் துண்டை எடுத்து முகத்தை ஒரு தடவை துடைத்துவிட்டு வலது தோளில் போட்டுக் கொண்டார்.

“உங்கடை பொம்பிளையின்ரை சாதகமும் என்ரைபெடியன்னரையும் அவ்வளவு தோதாயில்லை. பொம்பிளையின்ரை சாதகம் கணிச்சதும் சரியில்லை எண்டு எங்கடை சாத்திரி சொன்னான். வயதுகள் கூடத் தோதாய் வரேல்லை. அப்பவும் அறிஞ்ச ஆட்களெண்டுதான் நாங்களும் பேசத் தொடங்கினம். நீங்களும் என்ரைபெடியனுக்குக் குடுக்கிறதைக் கணிசமாய் சொல்லுறது நல்லது”

இராசதுரையும் அசைவதாயில்லை.

“அதுதானே சொன்னம். காசு எங்களிட்டைக் கிடையாது. வீடுவளவிலை ஆறு பரப்பு இருக்கு. பாதியைச் சொரியலாய் எழுதித் தாறம். நீங்கள் போடுறது போலை நகை போட்டுவிடுவம். எங்களுக்கு இன்னும் இரண்டு குமரிருக்கு. இவர் உழைச்ச பிள்ளைகளைப் படிப்பித்தார்.”

கந்தையா யாவும் பேசினார். பொன்னம்பலத்தார் யாவையும் கேட்டுக் கொண்டேயிருந்தார்.

“நீங்கள் காசும் இல்லை எண்டு சொல்லுறியள். சாதகமும் நல்ல பொருத்தமில்லை. பொம்பிளையின்ரை வயதும் அவ்வளவு தோதுப்படேல்லை. கடைசி, வீடு முழுவதையும் காட்டி மூண்டு பரப்புக் காணியோடு உறுதி முடிச்சுத் தாருங்கோ. சொரியல் கிரியல் ஞாயம் வேண்டாம்.”

“உப்பியெண்டால் இந்தச் சம்பந்தம் சரி வராது. வீடுவளவில் பாதியை சொரியலாய் எழுதித்தாறம். அவ்வளவுந்தான்.”

கந்தையா கடுமையாகச் சொன்னார்.

“அப்பியெண்டால் இது சரிவராது.”

இராசதுரை சொன்னார்.

அவ்வேளை அழகம்மா இரண்டு பித்தளை மூக்குப் பேணியில் கோப்பியும் செம்பில் தண்ணீரும் கொண்டு வந்து வைத்தாள்.

“அப்ப எழும்புவம்.”

கந்தையா பொன்னம்பலத்தாரையும் எழும்பி வரும்படி கை காட்டினார்.

“கலியாணப் பேச்சை விட்டாலும் வந்த தண்ணியைக் குடிச்சிட்டுப் போங்கோவன்.”

இராசதுரை கேட்டார்.

“பறுவாயில்லை.”

கந்தையா பொன்னம்பலத்தாரையும் அழைத்துக் கொண்டு புறப்பட்டார். வேட்டியின் அடித் தலைப்பை எடுத்து மொட்டாகக் கட்டிக்கொண்டு நடந்தார். படலையடியில் இருவரும் நின்றனர்.

அழகம்மா இராசதுரையுடன் ஏதோ புறுபுறுத்துக் கொண்டிருந்தாள்.

கந்தையாவும் பொன்னம்பலத்தாரும் படலையடியில் சிறிது நேரம் நின்றனர். கந்தையா வாயிலிருந்த வெற்றி லைச் சக்கையைத் துப்பிவிட்டு மீண்டும் கொட்டிலை நோக்கி வந்தார்.

“சரியண்ணை முழுவிட்டோடை முண்டுபரப்புத் தரலாம். ஆனால் சீவிய உருத்துகாட்டித்தான் உறுதி எழுதவேணும்.”

“அறுதியாக எழுதித் தரவேணும். சீவிய உருத்தெண்டால் சரி வராது.”

இராசதுரை இறுக்கிப் பிடித்தார்.

“இதென்னண்ணை, சின்ன விஷயத்திலை இறுக்கிப் பிடிக்கிறியள்.”

“சின்ன விஷயத்தை நீங்கள் விட்டுத் தாருங்கோவன்”

“வயதான நேரத்திலை தங்களுக்கும் உரிமை இருக்கெண்டு வாழ்ந்த இடத்திலை கிடந்து சாக விரும்புங்களெல்லே. வேறே பிள்ளையளும் இருக்கு.”

“என்றை மேன் எல்லாரையும் பிடிச்ச வெளியை விடப்போறானோ.”

“ஆர் அப்படிச் சொன்னது.”

“அப்ப ஏன் அவநம்பிக்கைப் படுறீங்கள்?”

“இதுக்காக இதை விட்டிடப்படாது. எப்படியும் யோசித்துப் பார் அண்ணை. நானும் அவங்களிட்டைச் சொல்லிப் பார்க்கிறன்.”

கந்தையா திரும்பினார். பொன்னம்பலத்தார் முகம் சுண்டிவிட்டது. செல்லாச்சியை எப்படியும் கையெழுத்துப் போடச் செய்யலாம். சீவிய உருத்துக்காட்டாமல் வீடு முழுவதையும் பாதி வளவுடன் எழுதச் செய்வது என்பது சிரமமான காரியம். இதே விஷயத்தில் முன்னர் ஒரு கலியாணப் பேச்சு முறிந்தது அவர் நினைவில் வந்தது.

வீடு திரும்பும்வரை, செல்லாச்சியை எப்படி வழிபடுத்தலாம் என்பது பற்றியே சிந்தனையாக இருந்தது. மூத்தவன் மூலம் நெருங்கிப் பிடிப்பதே ஒரே வழி என்று கந்தையா சொல்லிக் கொடுத்தார்.

9

இரவு மீண்டும் போராட்டம் தொடர்ந்தது. பரமநாதன் பேச்சுக்களையும் செல்லாச்சி கேட்பதாயில்லை. இந்த மாற்றுக்கு மாறு கலியாணமே விருப்பமில்லை; இதில் ஏதோ சூதிருக்க வேண்டும்; பிள்ளையிலும் இளமையான மாப்பிள்ளையை ஏமாத்திக் கட்டிக்கொடுத்தோம் என்று பிறகு

சொல்லிக் கொடுமைப் படுத்தலாம்; இவ்வாறெல்லாம் செல்லாச்சி வாதிட்டாள். பொன்னம்பலத்தாரின் பேச்சுக் கெல்லாம் செல்லாச்சியும் அசையவில்லை.

“நான் வீட்டைவிட்டே வெளிக்கிட்டுப் போறன். நீ பிள்ளையளைப் பார்த்துக் கொள்.”

பொன்னம்பலத்தார் பயமுறுத்தினார்.

“போய்த் துலையன். அண்டைக்குத்தான் இந்த வீடு அமைதியாயிருக்கும்.”

வெளியே புறப்பட்ட பொன்னம்பலத்தாரை பரம நாதனும் பத்மாவும் படலையடியில் தடுத்து அழைத்து வந்தனர். செல்லாச்சியை வாய் திறக்க வேண்டாம் என்று இருவரும் வேண்டிக் கொண்டனர். ஓரளவு அமைதி நிலவியது. பரமநாதன் தாயாரை தனியே அழைத்து தம் வழிக்குத் திருப்ப முயன்றான். இக்கலியாணம் தவறினால் மீண்டும் பத்மாவிற்கு எத்தனை வருடத்தின் பிறகு வருமோ தெரியாது. இன்னும் இரண்டு குமர் இருக்கிறது. அவர்களையும் கரை சேர்க்கவேண்டும் என்பவற்றை நினைவு படுத்தினான்.

“நீயும் போய்விடுவாய். பிறகும் எங்களுக்குப் பிரச்சனை தானே.”

“நான் உங்களையும் என் தங்கச்சிமாரையும் கைவிட்டிடுவன் என்று சொல்லியாளா?”

“ஆரடா கண்டது. நீ பெண்டாட்டியின்ரை சொல்லைக் கேட்டு எங்களைக் கைவிட்டிட்டால் என்ன செய்யிறது?”

“உங்கடை பிள்ளையிலையும் உங்களுக்கு நம்பிக்கையில்லை. அப்ப ஆரை நம்பப் போறியள்.”

“இந்த வீட்டிலை நடந்த சம்பவங்களைப் பார்த்துத் தான் கடவுளிலையும் நம்பிக்கையில்லாமல் போட்டுது.”

“அப்படிச் சொல்லாதையாச்சி. கடவுள் ஒருக்காலும் கைவிடமாட்டார். அவர்தான் இந்தக் கலியாணத்தையாவது கொண்டுவந்து தாறார்.”

“நாளைக்கு, என்றை மேளின்னை கையெழுத்தைப் போடச் சொல்லி நாங்கள் குடியிருக்கிற வீட்டையும் வாறவன் வித்துப்போட்டால்...”

“நான் சும்மா இருப்பனா ஆச்சி. என்றை கையிலையும் ஒரு பொம்பிளை வருகுதுதானே. நீ சொல்லிறபடி அப்பநான் செய்வன்.”

பரமநாதன் இடைமறித்துச்சொன்னான். செல்லாச்சிக்கு அந்த நியாயம் சிறிது சரியாகத் தெரிந்தது. அப்படி நடந்தால் நாங்களும் பழிக்குப் பழி வாங்கவேண்டும் என்று எண்ணிக்கொண்டாள்.

மறுநாட் காலை செல்லாச்சி ‘நடக்கிறது நடக்கட்டும். எம் கையில் எதுவுமில்லை’ என்ற தத்துவத்திற்கு வந்து விட்டாள்.

10

கீந்தசாமி யாவையும் பார்த்துக்கொண்டே எதிலும் தலையிடாது இருந்தான். அவனுக்கு நடை பெறும் விஷயங்கள் யாவும் ஆத்திரத்தையே மூட்டின. படித்தவன், பலபேருடன் கொழும்பில் பழகி உலகமறிந்த தமையனே தகப்பனாரின் பிடிவாதங்களுக்கும், மூட முறைகளுக்கும் இடம் கொடுத்து ஆடுவது ஆத்திரமூட்டியது. எதையும் தடுத்து நிறுத்த முடியாத நிலையில் ஊமையாக இருந்தான். அவர்கள் மாப்பிள்ளை பெண்ணைப்பார்க்கவில்லை. இவர்களும் எவரையும் பார்க்கவில்லை. மறுநாள் திருமணம் முற்றாக்கப்பட்டது.

“என்ன சிலவு வந்தாலும் இராசரத்தினத்திற்குச் செய்தி போக முந்தி விஷயத்தை முடிச்சப் போடவேணும்.”

பொன்னம்பலத்தார் கந்தையாவிடம் பல தடவை அழுத்திச் சொல்லியிருந்தார். அதைக் கந்தையா நடைமுறையாக்க முயன்றார்.

“மாப்பிள்ளை கெதியாய் கொழும்புக்கு போகவேண்டும். உடனை ஸ்பெஷல் லைசென்சு எடுத்து எழுத்தை முடிக்க வேணும்.”

கந்தையா இராசதுரையை அவசரப்படுத்தினார். இராசதுரை, தான் காசு தேடவேண்டும், இரண்டு மூன்று நாள் அவகாசம் தரும்படி வேண்டினார்.

“நாளை இரவுக்கே எழுத்தெல்லாம் முடித்துவிட வேண்டும். றியிஸ்டார், புரக்டர் அலுவல்களை நான் பார்ப்பன். நீங்கள் நினைச்சால் ஐயாயிரம் ரூபா ஒரு காசா. இண்டைக்கே தேடிவிடலாம்.”

கந்தையா ஒரு போடு போட்டு விட்டு கிறில் வெட்டு மயிரைத் தடவி பின்னே விட்டுக் கொண்டார்.

“எதற்காக அவசரப்படவேணும். கலியாண விஷயங்களிலை அவசரப்படுறதும் நல்லாயில்லை.”

“மாப்பிள்ளை நாலு நாள் லீவிலை வந்தவன். இதை விட்டால் இனி எப்ப லீவு கிடைக்குமோ தெரியாது. அதுக்காகத்தான் அவசரப்படுறன். என்ன விக்கமுடியாத பொருளைக் கட்டியடிக்கப் பார்க்கிறமா?”

கந்தையா விடாப்பிடியாக நின்றார். இராசதுரையும் விட்டுக் கொடுத்தார்.

கலியாண எழுத்துக்கு வேண்டிய ஏற்பாடுகள் யாவும் துரிதமாகவும் இரக்கியமாகவும் நடைபெற்றன.

புரக்டர் கதிர்வேலுவிடம் கந்தையா அன்றே போய் சொல்லி வைத்தார். திருமணப் பதிவாளர் பரமசிவத்திடம் மறுநாள் எடுக்கவேண்டிய ஸ்பெஷல் லைசென்சு பற்றிச் சொல்லி வேண்டிய விபரங்கள் யாவையும் கொடுத்தார்.

இரண்டு மோதிரம், ஒரு பட்டுச் சேலை, ஒரு சோடி-பட்டு வேட்டி, உறுதி எழுத்துக் கூலி, கலியாணப் பதிவுச் செலவு யாவுக்குமாக ரூபா ஆயிரம் உடனே பொன்னம் பலத்தாருக்குத் தேவைப்பட்டது. வீட்டிலே ஒரு சதமும் இல்லை. விஷயத்தை இரகசியமாக விநயத்துடன் சொல்லி இருவரிடம் கைகடனாக ரூபா ஆயிரத்தைப் பெற்று வந்தார்.

மறுநாட் காலை மகனைப் பதிவாளருடன் யாழ்ப்பாண மாவட்டப் பொதுப்பதிவாளர் அலுவலகத்திற்கு அனுப்பினார். நெருங்கிய ஒருசில உறவினர்களை அழைத்து இரவு விருந்துக்கு ஏற்பாடு செய்தார். கந்தையாவுடனும் அடுத்த வீட்டு இராசம்மாவுடனும் பொன்னம்பலத்தார் பட்டணத்திற்கு மோதிரங்களையும், சேலை, வேட்டிகளையும் வாங்கி வரப் புறப்பட்டார்.

வீட்டிலே சுறுசுறுப்பாக வேலைகள் நடைபெற்றுக் கொண்டிருந்தன. பத்மாவும் தன் உணர்ச்சிகளை வெளிப்படுத்தாது வேலைகளில் மும்முரமாக ஈடுபட்டிருந்தாள். எத்தனை காலத்துப் போராட்டம். ஏதோ வீட்டிலிருந்து பெருமூச்சு விட்டுக் கொண்டிருந்த குமர் கரையேறப் போகிறது என்று உறவினர் யாவரும் சந்தோஷப்பட்டனர்.

பட்டணத்திலுள்ள பொதுப் பதிவாளர் அலுவலகத்திலேயே பத்மாவின் கணவனாக வரப்போகும் சிவஞானத்தை முதன் முதலாகப் பரமநாதன் பார்த்தான். சிவஞானத்தின் தோற்றம் அவனுக்கு ஒரே ஏமாற்றமாக இருந்தது. வயது 3½ ஆக இருந்தபோதும் தலை தகப்பனைப் போல வழக்கையடைந்திருந்தது. பற்கள் ஒழுங்கற்று மிதந்திருந்தன. உடற்கட்டுப் பருத்திருந்த போதும் உயரத்தில் பத்மாவிலும் கட்டையாகவே தோன்றினான். இந்த அலலட்சண மாப்பிள்ளைக்காகவா நான் இத்தனை தியாகம் செய்ய முன்வந்தேன் என்று எண்ணிக் கொண்டான். ஆத்திரம் பொங்கி வந்தது. பத்மாவின் குறைகள் எதுவும் அவன் கண்களில் தோன்றவில்லை.

குதூகலம் எதுவுமற்றவனாக யந்திரம்போல் பரமநாதன் அசைந்து கொண்டிருந்தான். சிவஞானம்போலவே தனக்கு மனைவியாகப் போகும் ஈஸ்வரியும் பருத்த பூதமாயிருக்குமோ எனப் பயந்து கொண்டிருந்தான்.

11

இரவு எட்டு மணிக்கு சிவஞானத்தை அங்கு அழைத்து வந்தனர். சிவஞானத்திற்கருகே பத்மாவதியை அழைத்து வந்து நிறுத்தினர். அவன் தலைநிமிர்ந்தே பார்க்கவில்லை. பதிவாளர் விவாகப் பதிவுச் சட்டத்தை வாசித்தார். கையெழுத்துப் போடும் இடங்களைக்காட்டினார். சிவஞானத்தின் கையெழுத்தின் கீழ் பத்மாவதி நடுங்கும் விரல்களால் பேனாவைப் பிடித்துத் தன் பெயரை எழுதினாள். சாட்சிகளாக இருவர் கையெழுத்திட்டனர். சிவஞானம் அவளது விரலில் மோதிரத்தைப் போட்டுவிட்டார். அவளும் மோதிரமொன்றை சிவஞானத்தின் விரலில் போட்டாள். சிவஞானம் வெள்ளித் தட்டில் வைத்து தனது பரிசுப் பொருட்களான பட்டுச் சேலை, ரவிக்கைத் துணி, பவுடர், சோப்பு, கண்ணாடி ஆகியவைகளை நீட்டினார். தலை குனிந்தபடியே அதைப் பெற்று அருகே நின்று இராசக்காவிடம் கொடுத்தாள். தன் பரிசுப் பொருளாக பட்டுவேட்டி, சால்வை வைத்த தட்டை சிவஞானத்திடம் நீட்டினாள். சிவஞானம் பெற்றுக் கொண்டார். வீடுவளவை அறுதியாக எழுதிய சீதன உறுதியைப் புரக்டர் வாசித்தார். பொன்னம்பலத்தாரும் செல்லாச்சியும் கையெழுத்திட்டனர்.

பத்மாவின் உதடுகளில் புன்முறுவல் அரும்பிக்கொண்டிருந்தது. சிவஞானத்தின் முகத்தைப் பார்க்கத் துடிதுடித்துக் கொண்டிருந்தாள். சட்டபூர்வமான சடங்குகள் முடிவடைந்து விட்டன. திரும்பவும் அறைக்குள் போக வேண்டிய நேரம் ஒரு தடவை வெட்கத்தை விட்டுத் தலை

நிமிர்ந்து சிவஞானத்தின் முகத்தைப் பார்த்தாள். மனதில் கட்டியிருந்த கற்பனைக் கோட்டைகள் யாவும் ஒரு கணத்தில் சிதறின. பதறிய கால்களுடன் அறையுள் நுழைந்து கட்டிலில் விழுந்தாள். கற்பனை யாவும் சிதறிய துக்கத்தை அவளால் தாங்க முடியவில்லை. தலையணையில் முகத்தையும் வாயையும் பதித்து சத்தம் கேட்காதவாறு விம்மி விம்மி அழுதாள். தவமலர் கதவைப் பூட்டிக் கொண்டாள்.

சிற்றுண்டிகள் பரிமாறப்பட்டன.

பரமநாதனை மாப்பிள்ளையாக அழைத்துக்கொண்டு யாவரும் கோண்டாவிலுக்கு இராசதுரை வீட்டிற்குச் சென்றனர்.

பென்னம்பலத்தார் வீட்டில் நடைபெற்ற சம்பிரதாயங்கள் யாவும் அங்கும் நடைபெற்றன. பரமநாதன் கையெழுத்தின் கீழ் ஈஸ்வரி கையெழுத்திட்டாள்.

இராசதுரையும் அழகம்மாவும் புரக்டர் வாசித்த சீதன உறுதியில் கையெழுத்திட்டனர். இராசதுரை கொடுத்த ரூபா ஐயாயிரத்தையும் கந்தையர் எண்ணிச் சரி பார்த்துக் கொண்டார்.

அங்கு எல்லோருக்கும் விருந்து நடைபெற்றது. விருந்தின்மேல் சுருட்டு, சிகரெட்டுகள் பரிமாறப்பட்டன. அந்த மெய்மறந்த நிலையில் கந்தையா இராசதுரையைப் பார்த்துச் சொன்னார்:

“இனி என்ன பார்க்கிறது? கார்த்திகை முடியிறதற்கிடையில் சிவஞானத்தின்ரை கலியாணத்தை முதலிலை முடிச்சிருவம்.”

“என்ரை பெண்ணின்ரை கலியாணத்தைத்தான் முதலிலை முடிக்கவேணு மெண்டிருக்கிறன்.”

“பரமநாதனுக்கு லீவு கிடைக்கிறது கொஞ்சம் கஷ்டமாம். மகளின்ரை கலியாணத்தைத் தையிலை வைச்சிருவம்.”

“அது சரிவராது கந்தையா. எல்லாம் நீங்கள் நினைச்சு படி செய்ய முடியாது.”

“பரமநாதன் கொழும்பிலை இருக்கிறவன். கலியாணம் முடிஞ்சால் பெண்ணையும் அழைச்சுக் கொண்டு போறதுக்கு வீடுவாசல் பார்க்க வேணுயில்லே. கொழும்பிலை வீடு கிடைக்கிறதெண்டால் சுர்மாவா.”

இராசதுரை சிறிது விழிப்பாகவே இருந்தார். முன்னர் விட்டுக் கொடுத்ததுபோல இத்தடவையும் இளக அவர் விரும்பவில்லை.

“இப்ப கலியாணத்தை நடத்துவம். வீடு கிடைச்சு பிறகு அழைச்சுக் கொண்டு போகட்டன்.”

“அது சரிவராது. இப்ப கலியாணத்துக்கு லீவும் கிடைக்காதாம்.”

“அப்ப இரண்டு கலியாணத்தையுமே தையிலை நடத்துவம்.”

இராசதுரை கந்தையாவின் நோட்டம் அறிந்து ஒரு ஒரு போடு போட்டார்:

“அதுவும் சரிவராது, எங்க பொம்பிளைக்கு அது பிறந்த மாதம்.”

“அப்ப இரண்டு கலியாணத்தையும் இந்த மாதமே வைச்சிடுவோம்.”

இராசதுரை சொன்னார். கந்தையா பொன்னம்பலத்தாரோடு சிறிது நேரம் பேசிவிட்டு வந்தார். இராசரத்தினத்தின் நினைவு கந்தையாவையும் துரிதப்படுத்தவே தூண்டியது.

“சரி. ஒரே நாளிலேயே வைச்சிடுவம். கந்தசாமி கோவிலிலை தாலி கட்டை வைப்பமா?”

“அது சரிவராது, வீட்டிலைதான் சிறப்பாகச் செய்ய வேணும். தம்பிக்கும் வாத்தியார், பள்ளிக்கூடப் பொடியங்களைல்லாம் வருவினம்.”

“அப்ப வீட்டிலையே இண்டையைப் போலை வைச்சிடுவம். பஞ்சாங்கம் இருத்தால் கொண்டு வா அண்ணை. ஒரு நல்ல நாள் பார்ப்போம்.”

கார்த்திகை மாதக் கடைசி நாள். எதிர்வரும் வெள்ளிக் கிழமை இரவு சுபநாள். தீர்மானம் எடுக்கப்பட்டது.

பரமநாதன் செவியில் செய்தி எட்டியதும் தன்னை மிஞ்சி விஷயங்கள் நடைபெறுவதை உணர்ந்து ஆத்திர மடைந்தான், பெண்ணளவில் ஏற்பட்ட ஏமாற்றம் வேறு மனதைக் குடைந்து கொண்டிருந்தது.

12

தீமக்கைக்காகத் தியாகம் செய்ய முன்வந்தபோதும் தன் வாழ்வு பாதிக்கப்படுவதை பரமநாதனால் தாங்கமுடியா திருந்தது. இந்தச் சிக்கலிலிருந்து விடுபட்டு எப்படி ஓடலாம் என்று பலவகையாகவும் சிந்தித்துப் பார்ந்தான். எலிப் போறாறிக்குள் அகப்பட்ட எலி வெளியேறும் வழி தெரியாது சுற்றுமுற்றும் வட்டமிடுவதுபோல அவன் மனமும் வட்ட மிட்டது. சமுதாயம், சுற்றத்தார், சட்டத்தின் இரும்புக் கரங்கள் யாவும் அவன்முன் தோன்றின. எவருடையதோ கையில் பகடக் காயாக உருட்டப்படுவதை அப்போதுதான் உணர்ந்தான்.

மாப்பிள்ளை வீட்டார் யாவரும் புறப்பட்டனர். ஏதோ சிந்தனையிலிருந்த பரமநாதனை மாமன் மாமிக்குச் சொல்லி விட்டுப் புறப்படும்படி கந்தையா சொன்னார்.

அழகம்மா ஈஸ்வரியை அழைத்து வந்து கணவனைக் கும்பிடும்படி முன்னே தள்ளினாள். பரமநாதன் மீண்டும் ஒருதடவை பார்த்தான். அவன் முகத்தில் வியர்வைத் துளிகள் அரும்பின. சிவஞானமும் வந்து மாப்பிள்ளைக்குக் கைகொடுத்து ‘குடலக்’ என வாழ்த்தினான். வெறும் நடிப்பாகவே இருந்தது.

பரமநாதன் தன் நெற்றி வியர்வையைத் துடைத்துக் கொண்டான். தங்கள் வீட்டில் சிவஞானத்தின் நெற்றியில் வடிந்த வியர்வையும் முகமாற்றமும் ஒரு கணம் அவன் கண் முன் தோன்றி மறைந்தது.

சிவஞானம் கலியாண எழுத்து முடிந்து புறப்படும்போது பத்மாவை வெளியே அழைத்து வருவதே பெரிய கஷ்டமாகப் போய்விட்டது. அழுது அவன் கண்கள் சிவந்திருந்தன. முகத்தில் பூசியிருந்த 'லக்ரோ கலமையின்' கண்ணீரில் கரைந்து போயிருந்தது. மீண்டும் பவுடரை முகத்தில் தடவிக்கொண்டு வெளியே வந்து நடித்துவிட்டுச் சென்றான்.

இதெல்லாம் என்ன பிணைப்பு? திருமணம் அவசியம் என்று எவரோ பிணைக்கிறார்கள். நாங்கள் சூத்திரப் பாவைகளாகிறோம். எங்கள் கல்வி, உலக அனுபவங்கள் எங்கே? ஏன் அவையொன்றும் பயன்படவில்லை?

பரமநாதன் தத்துவ ஆராய்ச்சியில் இறங்கினான்.

ஈஸ்வரியை கொழும்பிற்கு அழைத்துச் சென்று தன் நண்பர்களிடையே தன் மனைவி என்று அறிமுகப்படுத்துவது அவமானம்போல அவனுக்குத் தோன்றியது.

கலியாண எழுத்திற்குச் சென்ற இரு கார்களும் ஒழுங்கை யில் வீட்டுப் படலையடியில் நின்றன. யாவரும் இறங்கி உள்ளே நடந்தனர். கந்தையா உள்ளே நுழைய விரும்ப வில்லை. செல்லாச்சியைத் தனியே சந்திக்க நேர்ந்து விடுமோ என்ற பயம்.

கந்தையா பொன்னம்பலத்தாருக்கு செல்லாச்சி வழி யிலேயே தூரத்து உறவு. ஆயினும் பொன்னம்பலத்தாருட னேயே பெரிய ஐக்கியம்.

கந்தையா பொன்னம்பலத்தாரை படலையடியிலேயே கையைப் பிடித்துச் சொன்னார்:

“நான் இப்ப உள்ளே வரேல்லை. இந்தாருங்கோ சீதணக் காசு ஐயாயிரம். கொண்டுபோய் கவனமாய் பூட்டி

வையுங்கோ. எனக்கு ஒரு நூறு ரூபா கை கடனாகத் தாருங்கோ பிறகு தாறன்."

"கொஞ்சம் நில் கந்தையா வாறன்."

பொன்னம்பலத்தார் வீட்டுக்குள் போய்விட்டுச் சில நிமிடங்கள் கழித்து வந்தார். கந்தையாவின் கையில் நூறு ரூபாயை வைத்தார்.

"கலியாண ஒழுங்குகளை யெல்லாம் கவனிக்க வேணும். காலையிலை வந்துவிடு."

பொன்னம்பலத்தார் வீட்டுக்குள் ஏறினார். ஒருவர் முகத்திலும் மகிழ்ச்சி தோன்றவில்லை. எல்லோரும் அமைதியாக இருந்தனர். காரணங்களை அவர் உணராமலில்லை. எந்த வேளையும் புயல் வீசலாம் என்பதைக் கண்டுகொண்டார். நாள் முழுவதும் அலைந்த அலுப்பு வேறு. நடைபெற்ற சம்பவங்களால் ஏற்பட்ட மனச்சோர்வு வேறு. எவருடனும் பேச்சுக் கொடுக்காது தமது பாயை எடுத்து தலவாசலின் ஒரு மூலையில் விரித்துப் படுத்துக் கொண்டார்.

பரமநாதன் சிகரெட் பாக்கெட் ஒன்றை எடுத்து ஒன்று மாறி ஒன்றாக ஊதிக் கொண்டிருந்தான்.

மறுநாட் காலையும் வழமைபோல் விடிந்தது. பத்மா எழுந்து வழமைபோலத் தன் வேலைகளைச் செய்யத் தொடங்கினாள். மற்றவர்களும் தத்தம் வேலைகளைச் செய்தனர். பரமநாதன் முகத்திலும் முன்பிருந்த வேதனை குறைந்திருந்தது. தன் காலைக் கடன்களைச் செய்து கொண்டிருந்தான்.

செல்லாச்சி காலையில் எழுந்து சச்சுப் புகையிலையை சுருட்டாக உருட்டவில்லை. கலியாண எழுத்துக்காக வாங்கிய இரண்டு கட்டுச் சுருட்டில் எஞ்சியிருந்த நாலைந்து கோடாப் போட்ட சுருட்டை எடுத்து வைத்திருந்தாள். அதில் ஒன்றை எடுத்துப் பற்றவைத்தாள். நல்ல மணம். இலகுவாக எரிந்தது. முற்றத்தில் இறங்கும்போது எதிரே கந்தசாமி கிணற்றடியிலிருந்து வந்தான்.

“ஏன் ஆச்சி மிஞ்சிக்கிடக்கிற சிகரெட்டிலை எடுத்துக் குடியன்? வீட்டுக்கு மருமேனும் மருமேளும் வரப்போயினம், சுறுட்டுக்குடிக்கிற உன்னைப் பார்த்து சிரிக்கப் போயினம்.”

கந்தசாயி பகிடியாகச் சொன்னான்.

“அதுவும் ஒரு விண்ணாணந்தான். வரட்டுமன் பாப் பம். போயும் போயும் உன்ரைகொப்பன் கோண்டா வில் பொயிலைக்காறருக்கைதானே சம்பந்தம் தேடியிருக்கிறார்.”

“ஏன் ஆச்சி பொயிலைக்காறரெண்டால் குறைவோ.”

“ஆட்களைப் பார்க்கேல்லையா. விரிச்ச பொயிலை யைப் போலைதானே மாப்பிள்ளை. என்ரை பிள்ளைக்கு வயது கூடினாலும் இப்பிடி மாப்பிள்ளையையா தேடிக்கொண்டாறது. கந்தையன் இதுக்கை வாறான் எண்டு தெரிஞ்சதுமே இப்பிடி ஏதாவது நடக்குமெண்டு எனக்கு நல்லாய் தெரியும். அது சரி. பொம்பிளை எப்படியடா?”

“அண்ணன் ஒல்லி. அது கொஞ்சம் பொந்து, உயரமும் அண்ணன் தோளளவுதான்.”

“முஞ்சையும் மாப்பிள்ளை போலத்தானே?”

“அது கொஞ்சம் லச்சணமாயிருக்கு.”

“நிறம்?”

“பொதுநிறம். அண்ணனுக்குக் கொஞ்சமும் பிடிக்கேல்லை.”

“என்ரை பிள்ளயளுக்குக் கடைசியாய் இப்பிடிப் பிடிக்காத கலியாணத்தையா கட்டி வைக்கவேணும்.”

செல்லாச்சி அழாக்குறையாகச் சொன்னாள். அவளின் நெஞ்சம் புகைந்து கொண்டிருந்தது.

“இதென்ன ஆச்சி கலியாணமா? ஏதோ பொயிலை வியாபாரம் போலையெல்லோ நடக்குது அக்காவும் அண்ணனும் துணிச்சலில்லாத கோழைகள். இல்லாட்டி அக்காவும்

குப் பிடிச்ச இராசரத்தினத்தை விட்டிருப்பினமா? ஒண்டு மட்டும் சொல்லிறனாச்சி, இனிமேல் இந்த வீட்டிலை அப்பு வின்ரை ஆட்டமொண்டும் நடக்காது நான் பார்த்துக் கொள்ளுறன்.''

“அப்பிடி ஆம்பிளைபோலப் பேசு. என்ரை மூத்தவன் பெட்டைதானே. நீ இண்டைக்கும் வேலைக்குப் போறியா”

“ஓமாச்சி. எனக்குச் சங்கக் கூட்டமும் இருக்கு. வெள்ளிக்கிழமைதானே கலியாணம். இரண்டரை நாள் லீவுதான் எடுக்கப் போறன்.”

பத்து நிமிடத்தில் அவன் உடுப்பைப் போட்டுக் கொண்டு, பத்மா கொடுத்த இடியப்பத்தில் பழங்கறியையும் சொதியையும் விட்டுச் சாப்பிட்டுவிட்டு சயிக்கிளில் ஏறிவிட்டான். அவனது சுறுசுறுப்பையும் ஆண்மையையும் பார்த்து செல்லாச்சி ஓரளவு ஆறினாள்.

13

பொன்னம்பலத்தாருக்கும் செல்லாச்சிக்குமிடையில் பேச்சு வார்த்தை எதுவும் இல்லாததால் வீடு அமைதியாக இருந்தது.

பரமநாதன் கலியாணத்தைக் காட்டி மேலும் பத்து நாள் லீவுக்கு எழுதிப் போட்டான். பொன்னம்பலத்தார், கந்தையா, அயல் வீட்டவர் எல்லோருமாகக் கலியாண வீட்டு ஏற்பாடுகளைக் கவனித்தனர்.

வண்ணான், அம்பட்டன், கோவியர், பண்டாரிகள், ஐயர், பந்தல் போடும் பள்ளர் எல்லோருக்கும் முதலில் செய்திகள் அனுப்பப்பட்டன. அங்கு கிடைக்கக்கூடிய வாடகைக்காரர்களுக்குச் சொல்ல பரமநாதன் சென்றான். கார்த்திகையில் கடைசிநாளானபடியால் மேலும் நாலு திருமணங்கள் கிராமத்தில் நடைபெற இருந்தன.

நெருங்கிய உறவினர்களுக்கு மட்டும் சொல்லி அடக்கமாக்கவே திருமணம் நடத்துவதாக முதலில் முடிவு செய்தனர்.

அடுத்த நாள் புதன் மாலையே, ஆலையூரில் தாவிக்குப் பொன் உருக்கினர். அச்சடங்குகளைத் தட்டான் பயபக்தியோடு செய்தான். உருகிய தங்கத்தில் நிறைகுடத்தண்ணீரைத் தெளித்தான். 'இஸ்ஸ்' என்ற ஒலி புகையுடன் எழுந்தது. அதைத் தொடர்ந்து பந்தல் கால்கள் நடப்பட்டன.

“கொடி செய்ய இன்னும் ரண்டு நாள்தானே கிடக்கு. ராத்திரி பகலாய் வேலை செய்ய வேணும். எத்தினை பவுணிலை தாலிக் கொடி செய்யிறது.”

தட்டான் பொன்னம்பலத்தாரைக் கேட்டான். பொன்னம்பலத்தார் கந்தையாவைப் பார்த்துச் சொன்னார்:

“எட்டுப் பவுணிலை செய்தால் போதாதோ.”

“தம்பி கொழும்பிலை உத்தியோகத்திலை இருக்கிற பெடியன். கோண்டாவிலார் அறிந்தால் பிறகு சிரிப்பாங்கள். பத்துப் பவுணிலையாதல் செய்யவேணும்.”

“தங்கமும் வாங்கவேணும், ஏதாவது அச்சவாரமாய் தந்தால் நல்லது.”

தட்டான் கேட்டான். பொன்னம்பலத்தார் கந்தையாவைக் கேட்டுவிட்டு ஐநூறு ரூபாயைக் கொண்டு வந்து கொடுத்தார்.

மழை காலம். தட்டிப்பந்தல் போடமுடியாது. கொட்டகைப் பந்தலாகப் பெரிதாகவே போடவேண்டும். கோண்டாவிலார் படையாக வந்து விடுவார்கள். நாங்கள் சமாளிக்கவேண்டும். இல்லாவிட்டால் பிறகு கேலி பண்ணுவார்கள்.

கந்தையா ஆலோசனைகள் கூறினார். பொன்னம்பலத்தார் யாவையும் அனுமதித்தார்.

வீடு சிறிய வீடே. ஒரு அறை. ஒரு தலவாசல். குறுகிய முன் விறாந்தை. தெற்கை பார்த்த வீடு. கிழக்குப் புறமாக இறக்கப்பட்ட பத்தியே அடுக்களை. அடுக்களை வரை நீளத்தை வைத்துப் பரவலாக பந்தல் எழுப்புவதே சரி என பொன்னம்பலத்தாரும் முடிவு செய்தார்.

கிடுகு வண்டில் வந்தது. விறகு வண்டில் வந்தது. பந்தல் மரங்கள் வாடகைக்கு எடுக்கப்பட்டன. எட்டுப் பள்ளர் சுறுசுறுப்பாக வேலை செய்தனர். பந்தல் போடு வதற்காக முற்றத்தில் தவமலரும் ராணியும் வளர்த்த பூங்கன்றுகள் யாவும் வெட்டப்பட்டன. பந்தல் போடுவதற்கு வேண்டிய கிடங்குகளை மட்டும் கிண்டினர். பழைய வேலிகளையெல்லாம் பிடுங்கி புது வேலி போட்டனர்.

பத்மா பம்பரம்போல வேலை செய்ய நேரிட்டது. தவமலரும் ராணியும் உதவி செய்தனர். செல்லாச்சியால் ஓடியாடி வேலை செய்ய முடியவில்லை. இருந்த இரையில் செய்யக்கூடிய வேலைகளைச் செய்தாள்.

வீட்டில் வேலை செய்த எல்லோருக்கும் கோப்பியும் சாப்பாடும் கொடுக்கும் வேலையும் பத்மாவின் தலையிலேயே விழுந்தது.

அயல் வீட்டார், நெருங்கிய உறவினர் வந்து பலகாரம் சுடுவதற்கு வேண்டிய உதவிகளைச் செய்தனர். அடுத்த வீட்டு இராசக்கா என்ற இராசம்மா வாங்கவேண்டிய பொருட்களின் விபரங்களையும் அளவுகளையும் சொல்லிக் கொடுத்தாள்.

“இண்டைக்கே வாங்கினாத்தான் இரவைக்கும் காலமையும் ஏதாவது செய்யலாம். எப்படி யெண்டாலும் நாளைக்குப் புதன் கிழமை நாங்கள் வேள்வு கொண்டு போக வேணுமெல்லே.”

அடுத்த வீட்டு இராசக்கா சொன்னாள். சுறுசுறுப்பும் பிறருக்கு உதவும் சபாவும் கொண்டவள்; கணவனோடு

தோட்டத்து நிலத்தைக் கிண்டுவதிலே பெரும் பொழுதைக் கழிப்பாள்; ஓய்வு நேரம் அயல் வீட்டில்.

“வேள் வெண்டால் என்னக்கா?”—கேட்டுக் கொண்டிருந்த ராணி வினவினாள்.

“உன்ரை கலியாணத்துக்கு மாப்பிள்ளை வீட்டார் யலகாரம் கொண்டு வரேக்கை பாரேன்”

தனக்கே உரித்தான கலகலப்போடும் நளினத்தோடும் இராசக்கா சொன்னாள்.

ராணிக்கு வெட்கம் வந்தது. எழுந்து போய்விட்டாள்.

“அவை எப்ப வேள் வெடுக்கப் போயினமோ?”

செல்லாச்சி உசாவினாள்.

“நாளைக்குத்தானே ஒரே ஒரு நல்ல நாள். நாளை யிண்டைக்கு வியாழன். பிறகு வெள்ளிக்கிழமை கலியாணம்.”

“எல்லாக் காருக்கும் ஆட்கள் சொல்லிப் போட்டின மாம். ஆக ரண்டு கார்தான் கிடைச்சது.”

பரமநாதன் வந்து சொன்னான்.

“ரண்டு கார் ஒண்டுக்கும் காணாது. பட்டணம் போகேக்கை கொம்பனியிலை ஒரு பஸ்சுக்கும் சொல்லிவிடு”

பொன்னம்பலத்தார் அனுமதி எதுவும் இல்லாது கந்தையாவே ஆணையிட்டார்.

14

கலியாண வீட்டுக்குச் சொல்ல வேண்டியவர் விபரங்களை பொன்னம்பலத்தாரும் செல்லாச்சியும் தனித்தனியே கந்தசாமியிடம் தெரிவித்தனர். ஆண்களுக்கு மட்டும் சொல்ல வேண்டிய இடங்களுக்குக் கந்தசாமி சயிக்கிலிலேயே போய் சொல்லிவிட்டு வந்தான்.

ஆண்களுக்கும் பெண்களுக்குமாகச் சொல்லவேண்டிய வீடுகளுக்கு அவன் ஒரு பெண்ணையும் முறைக்கு அழைத்துச் செல்லவேண்டும். அதற்கு அடுத்த வீட்டு இராசக்காவின் எட்டு வயதான இளைய மகளை சைக்கிளின் முன் புறத்தில் ஏற்றிக் கொண்டான்.

வீட்டு முற்றத்திற்கே சயிக்கிளை விடுவான். சயிக்கிளில் இருந்தபடியே காலை ஊன்றியபடி மணியை அடிப்பான்.

“வீட்டுக்காரர் ஒருத்தரும் இல்லையோ?”

“ஏன் இருக்கிறம். என்ன விஷேடம்?”

“ஒண்டும் தெரியாத மாதிரிக் கேக்கிறியள். கலியாண வீட்டுக்குச் சொல்ல வந்திருக்கிறம்.”

“எத்தனை மணிக்குத் தாலிகட்டு”

“காலையில் பத்து மணிக்கு சாமத்தியச் சடங்கு. இரவு பத்து மணிக்குத் தாலிகட்டு. அப்ப வாறன்.”

“சயிக்கிளைத் திருப்பினான்.

“தண்ணி குடிச்சிட்டுப்போவன் தம்பி.”

“எல்லா வீட்டிலையும் குடிச்சு வயிறு நிறைஞ்சு போச்சு.”

“இதென்ன கலியாண வீட்டுக்குச் சொல்லுற முறையா?”

“இதுதான் புதுமுறை.”

கந்தசாயி எல்லாவற்றையும் நளினமாகவே செய்து வந்தான். இந்தச் சடங்கு முறைகளையெல்லாம் ஒழித்துக் கட்டவேண்டும் என்று அடிக்கடி சொல்லிக் கொள்வான்.

பொன்னம்பலத்தார் எண்ணியதிலும் பார்க்க கலியாண ஏற்பாடுகள் சிறிது சிறிதாக விரிந்து வந்தன.

“இவர்களுக்குச் சொன்னால் அவர்களுக்கும் சொல்ல வேண்டும்; அந்த வீட்டில் சாப்பிட்டோம்; இந்த வீட்டில்

சாப்பிட்டோம்; இவர்களுக்குக் காசு கொடுத்தோம், அவர்களுக்குக் கொடுத்தோம்” என்றெல்லாம் பொன்னம்பலத்தாரும் செல்லாச்சியும் நினைத்து நினைத்து கலியாணத்திற்குச் சொல்லிவரும்படி கந்தசாமியை அனுப்பிக்கொண்டேயிருந்தனர்.

கந்தையா தன் இரட்டை மாட்டு வண்டியைக் கட்டிக் கொண்டு பொன்னம்பலத்தாருடன் சுன்னாகச் சந்தைக்குச் சென்று காய்கறி தவிர்ந்த ஏனைய பொருட்களையெல்லாம் புதன்கிழமையே வாங்கிவந்து குவித்தார்.

இரவு கோண்டாவில் வீட்டிலும் நாளுக்குப் பந்தல் கால் நட்டனர். தட்டான் நாளுக்குப் பொன் உருக்கினான். தாலிக் காக உருக்கப்பட்ட தங்கத்தை தட்டான் வெற்றிலையில் வைத்து மஞ்சள் குங்குமம் பூசி தீபம் காட்டி உடைத்த முடித் தேங்காயுடன் இராசதுரை கையில் கொடுத்தான். அவர் மிகுந்த பயபக்தியோடு வாங்கிக்கொண்டு தட்சணை கொடுத்தார்.

மறுநாள் கூறை எடுப்பதற்காகக் கந்தையாவும் பொன்னம்பலத்தாரும் அடுத்த வீட்டு இராசக்காவுடன் வாடகைக் காரில் புறப்பட்டனர்.

“இந்தக் காலத்திலை பொம்பிளையையே கூட்டிக் கொண்டு போய்த்தான் கூறை எடுக்கினம். நாங்கள் பொம்பிளை இல்லாட்டாலும் அவங்கடை ஆட்களிலை ஆரேனும் பெண்டுகளைக் கூட்டிக்கொண்டு போகவேணும்”

இராசக்கா காரில் ஏறும்போது சொன்னார்.

“அவங்கள் கூறை வாங்கிறதுக்கு எங்களைக் கேக்கேல்லை. நாங்கள் மட்டும் ஏன் கேக்கவேணும்?”

கந்தையா பதிலளித்தார். மீண்டும் கலகலப்பாகத் தொடர்ந்து சொன்னார்:

“இராசம், இண்டைக்குத்தான் உன்னை கெட்டித்தனத்தைப் பார்க்கப்போறன். சந்தனைக் கலரிலை...ஏன்

உன்ரை நிறத்திலை எண்டு சொல்லுவோமே... சருகைக் கொடி போட்டதாய் நல்ல மணிப்புரிப் பட்டிலைபார்த்திடு. விலையைப் பற்றிப் பறுவாயில்லை. கோண்டாவிலாரிலும் பார்க்க நாங்கள் எல்லாத்திலையும் சிறப்பாய் செய்ய வேணும்.''

இராசக்காவிற்ருச் சிறிது வெட்கமும் பெருமையும் ஏற்பட்டது. அவரது வாஞ்சையான பேச்சின் அர்த்தத்தை அவள் புரியாமலில்லை. அதற்கு இடங்கொடுக்காத விதமாக பேச்சைத் திருப்பி எழுத்துக்குக் கோண்டாவிலார் வாங்கிக் கொடுத்த சேலை பற்றிக் குறை சொன்னாள்:

''இருநூற்றைம்பது ரூபாவுக்கு வாங்கினதெண்டு அண்டைக்கு வந்த பெண்டுகள் பொய்யளந்தாளவை. நூற்றைம்பது ரூபாவும் பெறாது. கம்பிச் சருகை போட்ட இளக்கப்பட்டு. மங்கிய பச்சைக் கலர். மணவறைக்கும் கட்ட முடியாது. பெரிய பிள்ளைக்கு என்ரை சீலையிலை ஒண்டைத்தான் மணவறைக்குக் கட்ட எடுத்து வைச்சிருக்கிறன்.''

பொன்னம்பலத்தார் எல்லாவற்றையும் கேட்டுக் கொண்டேயிருந்தார். அவரின் மனம் பல்வேறு சிந்தனைகளிலே ஈடுபட்டுக் கொண்டிருந்தது.

பணத்தில் சிக்கனத்தைப் பற்றியெல்லாம் அவரால் சிந்திக்க முடியவில்லை. தொல்லை எதுவும் ஏற்படாது கலியாணமெல்லாம் நிறைவேறிவிட வேண்டும் என்பதே அவரின் ஒரே குறிக்கோளாயிருந்தது.

15

இராசக்காவிற்ரு முன்னரும் பல தடவை கூறைச்சேலை வாங்கச் சென்ற அனுபவம் இருந்தது. நாலைந்து கடைக்குள் ஏறி இறங்கி சேலைகளையெல்லாம் முதல் தடவையாக ஒரு நோட்டம் போட்டாள். ஆழ்ந்த யோசனையோடு பொன்னம் பலத்தார் பின் தொடர்ந்து படிகளில் ஏறி இறங்கினார்.

இடையிடையிலிருந்த பணத்தைத் தொட்டுப் பார்த்துக் கொண்டார்.

அவரின் நெஞ்சில் காலையிலிருந்து உறுத்திக்கொண்டிருந்த விஷயத்தை அதன்மேலும் முடிமறைக்க முடியவில்லை. கந்தையாவிடம் கடைசியில் சொன்னார்:

“இராசரத்தினம் உங்கை வந்து நிக்கிறானாம்.”

“உதுக்கென்ன இனிப் பயப்பிடுகிறியள். சட்டப்படி கலியாணம் எல்லாம் முடிஞ்சு போச்சு. இனிச் சேட்டைவிட வந்தால் தம்பி கம்பி எண்ண வேண்டியதுதான்.”

கந்தையா வாயால் என்ன சொல்லியபோதும் உள்ளூர அவருக்கும் ஓரளவு பயம் இருக்கவே செய்தது. ஆயினும் யாவையும் சிறிய விஷயமாக்கித் தைரிய மூட்டினார். அப்போதும் பொன்னம்பலத்தாருக்கு பூரண அமைதி ஏற்படவில்லை. மனம் சஞ்சலப்பட்டது.

“இல்லைக் கந்தையா. அவன் கோண்டாவில் பக்கம் போய் ஏதாவது கதைகட்டி, குத்திக்கித்தி விட்டால் எண்டுதான் பயப்படுறன்.”

“உவன் என்னதான் சொன்னாலும் நாளைக்குக் கலியாணம் நடந்தே தீரும். பெரிய பிள்ளையின்ரை கலியாணம் நிண்டால் மற்றக் கலியாணம் நடக்கவிடப் போறமோ. நீங்கள் ஒண்டுக்கும் பயப்பட வேண்டாம். எல்லாம் நான் பார்த்துக் கொள்ளுறன். இதுக்காக கோடேற வந்தாலும் பரவாயில்லை.”

கந்தையா தன் கலியாணப்பின்னல் வேலையின் சிறப்பைச் சொல்லிக் காட்டிப் பொன்னம்பலத்தாருக்கு உற்சாக மூட்டினார். அதோடு மற்றோர் விஷயத்தையும் நினைவூட்டினார்.

“எதுக்கும் உங்கடை வீட்டாரும் அசம்பாவிதமாக எதுவும் செய்யாமல் பார்த்துக்கொள்ளுங்கோ. நான் பார்த்தனவில் ஒருத்தருடைய முகமும் சரியில்லை.”

“பெரிய பிள்ளை எனக்கு மாறாக எதுவும் செய்யமாட்டான். மூத்தவன் பெரிய பிள்ளைக்காகக் கட்டுப்பட்டு நிற்பான். மாப்பிள்ளையும் பெண்ணும் சரியில்லை, ஏமாந்து போனம் எண்டுதான் புறுபுறுக்கினம்.”

தன் மனதிலும் புகைந்து கொண்டிருந்த புகைச்சலைக் கொட்டினார்.

“பெரிய பிள்ளைக்கு வயது முப்பத்திநாலாகப் போகுது. இரண்டு வயது இளமையாய் மாப்பிள்ளை எடுத்திருக்கிறம். பெரிய பிள்ளையிலை என்ன கிடக்கு? எலும்பும்தோலுந்தான். அவளிலும் நாலு வயது இளமையாய் சதைப் பிடிப்புள்ள தாய் தம்பிக்குப் பொம்பிளை எடுக்கிறம். அவங்கடை பக்கமாய் நிண்டு அவங்கள் எங்கடை பிள்ளைகளைப் பற்றி என்ன கதைப்பாங்கள் எண்டதையுமெல்லோ நாங்கள் அலசிப் பார்க்கவேணும். அதைவிட, இப்பிடி நல்ல சாதிசனம் கிடைக்குமா? எங்கடை பிள்ளையும் பேர் கேட்டபிள்ளை. அதுக்கு இப்படிக்கிடைக்கிறதே போதாதா? ஊருக்கை, ஆலடிப் பக்கத்திலை நாங்கள் சம்பந்தமே செய்யிறேல்லை. இராசரத்தினத்துக்குச் செய்யிறதெண்டால் நான் செம்பு தண்ணியே அந்த வீட்டிலை எடுக்கமாட்டன். அதோடை பார்க்கேக்கை இது எவ்வளவு நல்ல சம்பந்தம்.”

கந்தையா கூறிய காரணங்கள் பொன்னம்பலத்தாருக்குச் சரியாகவே பட்டன. ஆயினும் மீண்டும் ஒரு விஷயத்தைச் சொன்னார்:

“எல்லாம் நல்லதுதான். மாப்பிள்ளையும் பெண்ணும் கொஞ்சம் பார்வையாய் மட்டும் இருந்திருந்தால்...”

“இவ்வளவு அனுபவம் பெற்ற நீங்களும் இப்படிச் சொல்லுறதா. குணம், நடை, குடும்பமெல்லோ வேணும். நாலு நாளைக்கு, நாலாஞ் சடங்கு மட்டும்தான் இந்த அழகெல்லாம் பார்ப்பாங்கள். ஆட்களுடன் பழகத் தொடங்கியதும் உதை ஆர் பார்க்கப் போயினம். பெரிய பிள்ளையை ஒருத்தன் கட்டவேணுமெண்டு நீங்கள் நினைக்கிற மாதிரி”

இராசதுரையின்ரை பெட்டையையும் ஆரேன்கட்டத்தானே வேணும். வடிவான பொம்பிளை எல்லாருக்கும் வேணுமெண்டால் எங்கை போறது. மாவிளையெல்லோபொம்பிளை செய்து எல்லாருக்கும் குடுக்க வேணும்.”

கந்தையாவின் நியாயம் யாவும பொன்னம்பலத்தாருக்குச் சரியாகப்பட்டது.

“கலியாணம் கட்டேக்கை கறுப்பி, பொந்தி எண்டு சொல்லுறவங்கள்தான், பிறகு பெத்த தாய் தகப்பனையும் மறந்து அவளவையின்ரை காலுக்கை விழுத்து கிடப்பாங்கள். இதுதான் உலகம். உங்களுக்கு நான் சொல்ல வேணுமா?”

கந்தையா தன் தத்துவங்களை மீண்டும் வலியுறுத்திக் கூறினார். ஊரிலே உதாரணமெல்லாம் எடுத்துக் கூறிக் கொண்டே போனார்:

“நங்கள் என்ன பள்ளிக்கூடத்திலை பெடியங்களைத் தானே பார்த்துப் படிப்பிச்சீங்கள். நாங்கள் உலகத்தையே பார்த்துப் படிச்சிருக்கிறம்.”

இராசக்கா, தான் தேர்ந்த கூறைச் சேலையைப் பார்க்கும்படி கந்தையாவை அழைத்தாள். ஏறக்குறைய கந்தையா சொன்னபடியான சேலையையே தேர்ந்தெடுத்தாள். ரவிக்கையோடு ரூபா ஐநூறு முடிந்தது. பொன்னம்பலத்தார் நெஞ்சம் ஒரு கணம் சிலிர்த்தது.

“மாப்பிள்ளைக்கு நாங்கள் குடுக்கப் பட்டுவேட்டி சால்வை வாங்கவேணும். மாத்துக் கூறைக்கும் ஒரு சீலை வாங்கவேணும்.”

கந்தையா வேட்டி சால்வையைப் பார்த்தெடுத்தார். இராசம்மா மாற்றுக் கூறையைத் தேர்ந்தெடுத்தாள். பொன்னம்பலத்தார் காசை எண்ணிக் கொடுத்தார்.

16

பட்டணத்தால் திரும்பி வரும் வழியில் கோண்டாவிலில் இராசதுரை வீட்டில் இறங்கி நடைபெறும் வேலைகளை கந்தையா நோட்டமிட்டார். புகையிலை மணம் இன்னும் வீசிக்கொண்டேயிருந்தது. தடல் புடலாகக் கலியாண வேலைகள் நடைபெற்றுக் கொண்டிருந்தன.

“அடக்கமாய் செய்யிறதெண்டியன். பார்த்தால் பெரிசாய் கிடக்குது. மேளங்கீளத்துக்கும் சொல்லிப் போட்டியளோ?”

கந்தையா கேட்டார்.

“வீட்டிலை மூத்தவளுக்குப் பிறகு அடுத்த கலியாணம். அதோடை மேளமில்லாமல் என்ன கலியாணம் எண்டு தம்பியின்ரை வாத்திப் பெடியங்கள் பகிடி பண்ணினாங்கள். அவங்களையே பிடிச்ச வரும்படி சொல்லிப்போட்டன்.”

“மணவறை.”

“இன்னுவில் பண்டாரியள் கொண்டு வாறாங்கள்.”

“டைனமோ, லவுட்ஸ்பீக்கர்.”

“எல்லாந்தான். வாத்திப்பெடியங்கள் விட்டால்தானே. நான் வேண்டா மெண்டால், தங்கடை கணக்கிலை கொண்டு வாறதாய் சொல்லுறாங்கள்.”

இராசதுரை சொல்லிவிட்டுக் கேட்டார்:

“நீங்களும் எல்லாந்தானே?”

“நீங்கள் இப்பிடிச் செய்யேக்கை நாங்கள் செய்யாமல் விடப் போறமா?”

இராசக்காவை வீட்டில் இறக்கி விட்டு உடனேயே மேளம், மின்சார விளக்கு, சுப்பர மணவறை யாவுக்கும் சொல்லுவதற்குக் கந்தையா அதே காரில் பொன்னம்பலத் தாருடன் புறப்பட்டார்.

“கோண்டாவிலாருக்கு நாங்கள் விட்டுக் குடுக்கிறதா. நாங்கள் எங்கடை சிறப்புகளையும் காட்டவேணும்.”

கந்தையா அடிக்கடி சொல்லிக் கொண்டேயிருந்தார்.

ஓலி பெருக்கி மட்டும் வேண்டாம், சின்னவன் பிறகு துள்ளுவான் என்று சொல்லி பொன்னம்பலத்தார் தடுத்து விட்டார்.

இரவிரவாக வெளிச்சம் வைத்து வீடுமுழுவதும் வெள்ளை கட்டி சோடனை வேலைகள் நடை பெற்றுக் கொண்டிருந்தன. பகல் முழுவதும் அலைந்த களைப்புத்தீர கந்தையா பொன்னம்பலத்தாரிடம் காசு வாங்கிக் கள்ளச் சாராயம் குடித்துவிட்டு வந்திருந்தார். வேலைகள் யாவும் சரியாய் நடைபெறுகிறதா என்று சுற்றிப் பார்த்தார்.

“இந்த வண்ணார் ஊரா வீட்டுச் சீலையனைக் கட்டிப் போட்டு, சீலைக்கு இரண்டு ரூபா கேப்பாங்கள்” என்று முணுமுணுத்தார்.

ஏணியின்மேல் நின்று சேலைத்தலைப்புகளைச் சேர்த்து ஈர்க்குக் குத்திக் கொண்டிருந்த வடிவேலுவின் காதில் அது விழாமலில்லை. வடிவேலு பொன்னம்பலத்தாருக்குப் பரம்பரை பரம்பரையாய் சலவை செய்யும் சரவணமுத்துக் கட்டாடியின் மகன். இளையமகன் பல்கலைக் கழகத்தில் படித்து வந்தான். மூத்தவன் வடிவேலு 8ம் வகுப்போடு படிப்பை விட்டு தகப்பனுக்கு உதவி செய்து வந்தான். சரவணமுத்து பொன்னம்பலத்தாரிடம் ஐந்து ரூபா வாங்கிக்கொண்டு தன் மச்சானுடன் கள்ளச் சாராயம் குடிக்கச் சென்று விட்டான்.

“என்னடா கட்டாடி கிழிஞ்ச சீலைகளையெல்லாம் கட்டிறியள்.”

“அப்படியெல்லாம் கூப்பிட வேண்டாம். எனக்கும் பேரிருக்கு...”

வடிவேலு அண்ணாந்து பார்த்தபடியே சொன்னான்.

“அப்ப வண்ணான் எண்டு கூப்பிடச் சொல்லுறியா?”

“வடிவேலு எண்டு கூப்பிடச் சொல்லுறன்.”

அவன் துடுக்காகச் சொன்னான்.

“அப்பிடிக் கூப்பிடாட்டில்...”

“வாயை மூடி வச்சிருக்கிறதுதான்”

“வண்ணாரப்பிள்ளை வாயை மூடச் சொல்லவோ.”

கந்தையா கொதித்தெழுந்தார். வடிவேலு ஏணியால் இறங்கி அவரின் எதிரே நின்று சொன்னான்:

“இன்னொருக்கால் சொன்னால் நானே மூடச் செய்வேன்”

பரமநாதன் ஓடிவந்து இடையிலே நின்று இருவரையும் பிரித்தான். பொன்னம்பலத்தாரும் ஓடி வந்தார்.

“ஊத்தையும் தீட்டுச் சீலையும் வெளுக்கிற வண்ணாருக்கிருக்கிற தெறு.”

கந்தையா திமிறினார்.

“முத்து, ராமு, துரை எல்லாரும் வாருங்கோடா. இவரே வெள்ளையைக் கட்டி கலியாணத்தை நடத்தட்டும்.”

எல்லோரும் அப்படியே வேலைகளை விட்டு விட்டுப் புறப்பட்டனர்.

“அப்புவுக்காக வந்தனாங்கள் சோடனை செய்யிறதுக்காக. உங்கடை அடிமைக்குடி மக்களாகவரீரல்லை. ஊத்தை வெளுக்கிறதை தொழிலாக வேணுமெண்டால் செய்வம். நாங்கள் வீட்டை வரேல்லையெண்டால் லோண்டரிகளுக்கூ உங்கடை. ஊத்தைகளைத் தூக்கிக் கொண்டு வராமலா இருக்கப் போறியள்”

பொன்னம்பலத்தாருக்கும் ஆத்திரம் வந்தது. ஆயினும் அவர்களின் கோபம் மறுநாள் கலியாணத்தை எப்படிப் பாதிக்கும் என்பதையும் யோசித்துப் பார்த்தார்.

கந்தையாவை வெளியே அழைத்துச் சேன்று விட்டு விட்டு வந்தார்.

“நாளைக்கு உந்த வண்ணாரை ஒருகை பார்க்கிறன், உவங்களில்லையெண்டால் பட்டணத்திலையிருந்து வண்ணாரைக் கொண்டு வர என்னாலை முடியும்.”

கந்தையா கத்திக் கொண்டே ஒழுங்கை வழியே நடந்தார்.

பரமநாதன் வடிவேலுவை இடை மறித்தான்.

“வடிவேலு, அவன் குடிவெறியிலை பேசுறான். அதைப் பெரிசாக்காமல் நீ வந்து வேலையைச் செய்.”

விநயமாக வேண்டினான். வடிவேலு கோபம் ஆறி மற்றவர்களுடன் திரும்பினான்.

கந்தசாமி யாவற்றையும் வேடிக்கையாகப் பார்த்துக் கொண்டே தனக்குள் சிரித்துக் கொண்டான்.

17

வெள்ளிக்கிழமை காலை, கிராமத்து வாழையின் மதமதப்பைக் காட்டுவதாக இரு பெரிய கதலி வாழைகள் பழுத்த குலைகளுடன் கந்தையாவின் வண்டிலில் பொன்னம் பலத்தார் வீட்டில் வந்து இறங்கின. படலை வாயிலில் அவை கட்டப்பட்டன. படலையிலிருந்து பந்தல் வரை வர்ணக் கடதாசிச் சேலைகளும் மாவிலைத் தோரணமும் தொங்கின.

பந்தலுக்குள் பண்டாரிகள் சப்பர மணவறையைக் கட்டினர். ஊரெல்லாம் தேடிச் சேர்த்த கதிர்ப்பாய்களும், புல்லுப் பாய்களும் பந்தலில் கிடந்தன. அடுக்களைப் புறவெளியில் அயல் வீடுகளிலிருந்து பெற்ற பாத்திரங்கள் பரவிக்கிடந்தன. பெண்கள் காய்கறி வெட்டிக் கொண்டிருந்தனர். வெளிப் புறக் கொட்டிலில் இருந்த அடுப்புகளில் கிடாரங்கள் ஏற்றப்பட்டன. சமையற் காரர்கள் துரிதமாக வேலை செய்து கொண்டிருந்தனர்.

பொழுது புலரவே கந்தையாவை அழைத்து வரப் பொன்னம்பலத்தார் சென்றிருந்தார். முதல் நாள் இரவுச் சம்பவங்களை மறந்து கந்தையா வாழைக்குலைகளை ஏற்ற வண்டிலை அனுப்பினார். கந்தையா காலையிலேயே தோய்ந்து தன் கவியாணத்தின்போது வாங்கிய பட்டு வேட்டியைக் கட்டி, தோளில் பட்டுச் சால்வையையும் போட்டுக் கொண்டு வந்திருந்தார். எல்லா அலுவல்களும் சரியாக நடைபெறுகிறதா என்று பார்த்துக் கொண்டார்.

காலையில் நடைபெற வேண்டிய சாமர்த்தியச் சடங்கிற்கு உறவினர்கள் வரத் தொடங்கி விட்டனர்.

பெரிய மேளம் வந்ததும் சமா வைக்கும்படி கந்தையா ஆணையிட்டார்.

கோண்டாவிலில் இருந்து சாமர்த்தியச் சடங்கிற்காக ஒன்பது மணிக்கு வரவேண்டியவர்கள் நேரமாகியும் வரவில்லை. அவர்களை வழி பார்த்துக் கொண்டிருந்தனர்.

பத்மாவிற்கு அன்றுதான் ஓய்வு. அவளை வெளியே வர வேண்டாம், வேலை எதுவும் செய்ய வேண்டாம் என்று இராசக்கா கண்டிப்பாக உத்தரவு போட்டிருந்தாள். ஆயினும் மனம் ஓய்வற்ற கடலலை போல அடித்துக் கொண்டிருந்தது.

மேளச்சத்தத்தையே அவளால் தாங்க முடியவில்லை. இடையிடை காதைப் பொத்திக் கொண்டாள். நெஞ்சம் பெருக்கெடுத்து உடைந்தது.

இராசரத்தினம் ஊரில் வந்து நிற்கும் செய்தி அவள் காதிலும் எட்டியிருந்தது. தற்போது ஏற்பட்டிருக்கும் நிலையோடு ஒப்பிட்டுப் பார்க்கும் போது முன்னர் அப்புவின் சொல்லைக் கேட்காமல் இராசரத்தின் சொல்லைக் கேட்டு அவருடன் ஓடியிருப்பதே நல்லது போல் தோன்றியது. அப்புவின் சொல்லைக் கேட்டு ஊருக்குப் பயந்து காத்திருந்து என்ன பயன்? வீட்டு அமைதியே கெட்டு விட்டது. அப்புறம் ஆச்சியும் நாலு வருடமாய் நாய்கடி பூனைகடிச்

சண்டை. பெரிய தம்பியும் பாவம். தன் வாழ்க்கையை எனக் காகத் தியாகம் செய்தும் கிடைக்கும் பலன் என்ன? கலியாணம் எனக்கே ஏமாற்றமாய் விட்டது. பெரிய தம்பிக்கும் ஏமாற்றம். என் வயதும் உருவமும் எனக்குத் தாலிகட்டப் போறவருக்கும் ஏமாற்றமாகப் போகலாம். அவரும் வயது வந்த தன் தங்கைக்காகத்தான் இந்தக் கலியாணத்திற்கு உடன் பட்டாராம்.

சீதனத்துக்கும் சாதிக்கும் குடும்பப் பெருமைக்கும் தானா கல்யாணம். என்னை விரும்பிக் கலியாணம் செய்ய இந்த உலகில் ஒருவரும் இல்லையா? இராசரத்தினம் ஒருவரே இருக்கிறார். அவர் இன்னும் கலியாணம் செய்யாமலே இருக்கிறார். என் அழகு சிதைந்த இந்த நிலையில் ஒடினாலும் அவர் நிட்சயம் ஏற்றுக் கொள்வார். ஆனால் துணிவு எங்கே? நான் ஒரு பெண். என்னைப் போலப் பெரியதம்பியும் துணிச்சலில்லாத ஒரு கோழை. படிச்சு, இத்தனை வயதாகி உத்தியோகம் பார்ந்து என்ன பயன்? தன் வாழ்க்கையைக் காப்பாற்றிக் கொள்ள அவனால் முடியவில்லை. என் வாழ்வு சிதைவதையும் தடுக்க அவனால் இயலவில்லை. தமது வாழ்விற்குப் பயன்படாத படிப்பாலும் அறிவாலும் என்ன பயன்? வாக்கு மாறின அப்புவை ஒதுக்கி வீட்டுப் பொறுப்பை முன்னின்று ஏற்றுக் கொள்ளத் துணிச்சலில்லை. நான் பெண். என்ன செய்ய முடியும்?

எப்படியும் சின்னத்தம்பி கெட்டுக்காரனே. அவன் துணிச்சல்காரன். எமது வாழ்க்கை பாழானது போல் தன் வாழ்வையும் தங்கைகள் வாழ்வையும் அவன் காப்பாற்றிக் கொள்வான்; பாழாக விடமாட்டான்.

அப்புவின வைதீகத்துக்கும் பிடிவாதத்துக்கும் சாதித் தியிருக்கும் பயந்த எங்கள் வாழ்வு பலியாகட்டும். அப்போதும் அப்புவின கண்கள் திறக்க மாட்டா. கந்தையன் போன்றவர் துணையை அவர் என்றும் நாடிக் கொண்டிருப்பார்.

இராசத்தினம் இந்தச் சூழ்நிலையில் ஏன் இங்கு வர வேண்டும்? பட்ட துன்பம் போதாதென்று மேலும் இந்தச் செயல்களைப் பார்ப்பதற்கா? அவருக்குப் பயந்துதானே அப்புவும் கந்தையனும் இந்த அவசர ஏற்பாடுகளைச் செய்தனர். இன்னும் பயம் இருக்கத்தான் செய்கிறது. இன்று எல்லாம் தொல்லையின்றி முடிந்துவிடும்? இராசரத்தினம் ஏதாவது அசம்பாவிதமாகச் செய்ய முன்வந்தால்! நெஞ்சம் நடுங்கியது.

எங்காவது கண்காணா இடத்திற்கு, பெயர் கேள்விப் படாத இடத்திற்கு அவர் ஓடிவிட்டால் எவ்வளவு நல்லது. அவர் துன்பப்படும்போது எனக்கு என்ன திருமணம்?

மேளச் சத்தம் காதுகளைத் துளைத்தது. செவிகளைப் பொத்தியபடியே குனிந்தபடி கட்டிலில் இருந்தாள். இதயம் உடைந்து கண்ணீர் பெருகியது.

18

“பிள்ளை எழும்பி வா.”

இராசக்கா அழைத்தாள். கோண்டாவிளில் இருந்து சாமர்த்தியச் சடங்கிற்காகப் பெண்கள் வந்து விட்டனர்.

பத்மா எழுந்து நின்று கண்களைத் துடைத்தாள்.

“உதென்ன பிள்ளை இந்த நேரத்திலை கண்ணீர். ஆரேன் சிரிக்கப் போயினம்.”

இராசக்கா கண்களைத் துடைத்துப் பவுடர் பூசியிட்டாள்.

தலையிலே வெள்ளைத் துவாய் ஒன்றைப் போட்டு கையிலே இரு வெற்றிலைச் சுருள்களைக் கொடுத்து இராசக்கா அழைத்துச் சென்றாள். பத்மா நிலத்தைப் பார்த்தபடி அடிமேல் அடி வைத்து நடந்தாள்.

நிறை குடத்தின்முன்னே கிழக்குப் புறமாகப் பார்த்து படி ஒரு குந்து பலகையில் இருக்கச் செய்தனர். சரவணமுத்து அப்பலகையின்மேல் ஒரு வெள்ளைத் துண்டை விரித்து விட்டான். அவளின் முன்னிலையில் ஒரு தட்டில் பசும்பாலும் அறுகம் புல்லும் இருந்தது. சில சடங்குகள் நடைபெற்றன. பெண்கள் ஒவ்வொருவராக வந்து பால் அறுகை எடுத்து பத்மாவின் தலையில் வைத்தனர். எல்லோரும் வைத்து முடிந்தபின் நிறைகுடத்தை வலம் வரச்செய்து கிணற்றுண்டை அழைத்துச் சென்றனர். மேளமும் பின் தொடர்ந்தது.

கந்தையா கிணற்றில் தண்ணீரை அள்ளி நீட்டினார். ஒவ்வொருவராகத் தலையில் நீரை வார்த்தனர்.

“சோப்பை எடுத்துக் குடுங்கோ.”

மேளம் கொட்டிக் கொண்டிருந்தது. மீண்டும் பெண்கள் ஒவ்வொருவராகத் தலையில் நீரை வார்த்தனர்.

ஈரம் உலர்த்த வண்ணான் ஒரு துவாயைக் கொடுத்தான். பின்னர் ஒரு சேலையையும் சட்டையையும் கொடுத்தான். சுற்றி அடைத்திருந்த வேலியின் ஒதுக்குப் புறமாக நின்று சேலையை மாற்றிக் கட்டினான். சட்டையையும் மாற்றிக் கொண்டான்.

நனைந்த சேலையும் சட்டையும் தனக்குரியவை எனச் சொல்லி வண்ணான் எடுத்துக் கொண்டான்.

மேளத்தோடு மீண்டும் லீட்டுக்குள் அழைத்துச் சென்றனர்.

கந்தையா சிறிது பின் நின்று, ஈரச்சேலைகளைப்பிழிந்து கொண்டிருந்த சரவணமுத்துவைப் பார்த்துச் சொன்னார்;

“உன்ரை மேன் என்னமாதிரி ஆட்களை மதிக்காமல் பேசினான் தெரியுமா? ராத்திரிக் கொலை நடந்திருக்கும்.

உனக்காகவும், இந்தக் கலியாணம் நடக்கவேண்டுமென்று
துக்குமாக விட்டனான்.’’

‘‘கொலை செய்யிறதெண்டது வேறே விஷயம். இந்த
நானையப் பொடியங்களைப் பற்றித் தெரியாமல் ஏன்
வீணாய் வாய் குடுத்து மானங்கெடுகிறியள். என்ரை
பிள்ளை என்ரை சொல்லுக் கேக்கப் போறானா. இல்லாட்டி
என்ரை தொழிலைத்தான் செய்யப் போறானா. நான்
செத்த பிறகு இவங்கள் உங்கடை வீடுகளுக்கு ஊத்தை
எடுக்க வருவாங்களெண்டு நினைக்கிறியளா?’’

சரவணமுத்து பிழிந்த சேலையை உதறியபடியே
சொன்னான்.

கந்தையாவை பொன்னம்பலத்தார் அழைத்தார்.
‘‘பிறகு பேசுவம்’’ என்று சொல்லிக்கொண்டே அவர் புறப்
பட்டார்.

இராசக்காவும் வேறு இரு பெண்களுமாகப் பத்மாவைச்
சிங்காரிப்பதில் ஈடுபட்டனர். தலைவாரிக் கொண்டை
போட்டு மல்லிகை மொட்டில் கட்டிய கொண்டை மாலை
யைக் கட்டினர். நகைகளை அணிவித்தனர்.

எழுத்தின்போது மாப்பிள்ளை கொடுத்த சேலையை
உடுத்தினர். கலமையினும் பவுடரும் தடவி முகத்தைக்
கவர்ச்சியாக்கினர், உடல் பொலிவாகத் தோன்றத்தக்க
தாகச் சேலையின் தலைப்பை மடித்துவிடாது குலைந்தபடி
மார்பால் எடுத்துப் பின்புறத்தில் போட்டு விட்டனர்.

தலையிலே துப்பட்டியுடனும் கையிலே நிறைகுடத்துட
னும் மெதுவாக நடந்துவந்து பந்தலின் நடுவே கிழக்கே
பார்த்தபடி பத்மா நின்றாள். இராசக்காவும் கோண்டாவி
லில் இருந்து வந்த ஒரு பெண்ணும் ஆலாத்தி எடுத்தனர்.
அதைத் தொடர்ந்து அங்கு தட்டங்களில் வைத்திருந்த
பொருட்களையெல்லாம் ஆலாத்திபோல் எடுத்துப் பின்புற
மாக நீட்டினர். வண்ணானும் அம்பட்டனும் வழமைப்படி

தமக்குக் கிடைக்கவேண்டிய பொருட்களை எடுத்துக் கொண்டனர்,

கம்பனத்திலே பெண்ணை உட்காரச் செய்தனர். அவளின் முன்னே பெரிய வெள்ளித் தாம்பாளம் ஒன்றை வைத்தனர். கந்தையாவும் தலையில் சால்வையைக் கட்டிக் கொண்டு இடதுபுறமாக அருகே வந்து உட்கார்ந்து கொண்டார். கந்தசாமியை ஒரு கொப்பியும் பேனையும் கொண்டு வரும்படி ஆணையிட்டார். தமக்கு எதிரில் பெரன்னம்பலத்தாரை உட்காரச் செய்தார். அவரின் முன்புறத்தில் வெற்றிலையும் பாக்கும் கெரண்ட பெரிய வெற்றிலைத் தட்டம்,

“சங்கக்கடைப் பொன்னுத்துரை செல்லையா ஐம்பது ரூபா.”

“இணுவிலார் இராசரத்தினம் பத்து ரூபா.”

“கிழக்குமுலை கணபதிப்பிள்ளை இருபத்தைஞ்சு ரூபா.”

“கோண்டாவில் இராசதுரை நூறு ரூபா.”

“விளாத்தியடி வேலுப் பிள்ளை ஐஞ்சு ரூபா.”

கந்தையா ஒவ்வொரு பெண்ணும் கொடுத்த காசை வாங்கி எண்ணிப் பார்த்துப் பெயரோடு சொல்லித் தட்டத்தில் போட்டார். கந்தசாமி கொப்பியில் எழுதிக் கொண்டான். பொன்னம்பலத்தார் காசு போட்ட ஒவ்வொருவரிடமும் வெற்றிலைப் பாக்குச் சீவல் மடித்துக் கொடுத்தார். எல்லோரும் பணம் போட்டு முடிந்ததும் முழுப் பணத்தையும் எண்ணிக் கொப்பிக் கணக்கைக் கூட்டிச் சரி பார்த்தார். கந்தையா. பணம் முழுவதையும் தட்டில் வைத்துப் பெண்கையில் கொடுத்தனர். அதை இரு கைகளாலும் ஏந்தியபடி பத்மா அறைக்குள் சென்றாள்.

பணச் சடங்கு முடிவடைந்தது.

19

‘எல்லோரையும் எழுப்பிப்போட்டுப் பந்தலிலையே சபை போடுங்கோ.’

கந்தையா சொன்னார். சொன்னதோடு நிற்கவில்லை. இருப்பதற்குப் புற்பாய்களை மடித்து இலைகளை நிரையாகப் போடச் செய்தார். விருந்து பரிமாறப்பட்டது.

‘கோண்டாவிலுக்குச் சாமர்த்தியச் சடங்குக்குப் போற பெண்டுகள் முதலிலே எழுப்புங்கோ. இராசம் நீயெல்லே முன்னுக்கு நிண்டு பார்க்கவேண்டியநீ. அங்கை என்ன கதை?’

கந்தையாவின் குரலே எல்லாவற்றையும் தீர்மானித்துக் கொண்டிருந்தது. அவர் குரல் யாவும் உத்தரவுகளாயிருந்தன. ‘இராசம்...இராசம்,’ என்று கூறும்போதெல்லாம் அவரின் குரலிலிருந்து கனிவை இராசக்கா கவனித்தே வந்தாள்.

கோண்டாவிலுக்குப் போகவேண்டியவர்களின் கார் ஒழுங்குகளையும் அவரே கவனித்தார். ‘இராசம்’ என்று அழைத்து ஒரு கதவைத் திறந்து முதுகில் தட்டி காரில் ஏற்றினார். இராசக்கரவின் வெறுப்பான பார்வையைக் கந்தையா பொருட்படுத்தவில்லை.

இரவு கலியாணம் முடியும் வரையும் மழை பெய்யாமல் இருக்கவேண்டும் என்று செல்லாச்சி நல்லூராணை வேண்டிக் கொண்டிருந்தாள்.

டைனமோ மெசின் வந்து சேர்ந்துவிட்டது. மின்சார பல்புகளை வீடு, பந்தல், வெளிப்புறம் எங்கும் மாட்டினர். ஒவ்வொருவரது தேவைகளையும் கந்தையா கவனித்துக் கொண்டார்.

சோற்றிற்காக வந்திருந்த பள்ளர் பறையரைச் சமாளிக்கும் வேலைகளையும் கந்தையாவே எடுத்துக் கொண்டார்.

எஞ்சியிருந்த கிழக்குக் கறி, பூசணிக்காய்க்குள் சோற்றைப் போட்டு மற்றக் கறிகளில் சிறிது சிறிதாகப் போட்டுக் குத்தகப்பையால் பிரட்டினார்.

பள்ளர் பறையரில் வயதான பெண்களும் சிறு பிள்ளைகளும் சில கிழங்களுமே வந்திருந்தனர். எல்லோரிடமும் அழுக்கடைந்த ஓலைப் பெட்டி இருந்தது. நிரையாக அவற்றை அடுக்கிவைக்கும்படி கந்தையா சத்தமிட்டார். சால்வையை அரையில் கட்டிக்கொண்டு ஒவ்வொரு பெட்டியிலும் இரு கைகளாலும் சேர்த்து அள்ளி ஒவ்வொரு கைசோறு போட்டார். சிலர் எடுத்துக்கொண்டு ‘கண்டறியாத கமக்காரன் வீட்டுக் கலியாணச் சோறு’ என்று ஏசிக் கொண்டு சென்றனர்.

‘‘இதுதானோ கமக்காரன் வீட்டுக் கலியாணச் சோறு.’’

ஒருத்தி கேட்டாள்.

‘‘பருப்பையோ, சம்பல் கிம்பல் பொரியல் ஒண்டையுமே காணேல்லை.’’

மற்றவள் சொன்னாள்.

‘‘இதுதான் கலியாணச் சோறு. வேணுமெண்டால் எடுங்கோ, இல்லாட்டி விட்டுண்டுப் போங்கோடி, நாய் தின்னட்டும்.’’

‘‘இதை நாயும் தின்னாது கமக்காரன்.’’

‘‘என்னடி வாய் காட்டியறியள்?’’

‘‘நாங்கள் சோறில்லை என்று வரேல்லை கமக்காரன். வருஷக் கணக்காய் குப்பை கூட்டி, தூள், மா இடிச்ச வேலை செய்தனாங்கள். ஏதோ நல்ல காரியம் நடக்கப்போகி தெண்டு சோத்துக்கு வத்தால் பூசணிக்காயோடு சோறு தரம்பார்க்கிறியள். நீ ஆர் காமக்காரன் இந்த வீட்டுக்கு முதலாளி? போய் கமக்காரிச்சியை வரச் சொல்லும்.’’

கந்தையாவிற்ரு ஆத்திரம் வந்தபோதும் அடக்கிக் கொண்டார். இதற்குமேல் பேசினால் இரவு நடந்ததுபோலத் தன் மானம் கப்பலேறலாம் என்று எண்ணிக் கொண்டார்.

“இவளவைக்கெல்லாம் இப்ப வாய்க் கொழுப்பு ஏறி விட்டுது.”

புகைந்துகொண்டே கை கழுவுவதற்காக கிணற்றடிப் பக்கமாகச் சென்றார். பொன்னம்பலத்தாரிடம் ஐந்து ரூபா பெற்றுச் சென்று புளியடிப் பூரணத்திடம் கடன் கொடுத்து விட்டு, இரண்டு ரூபாவிற்ருக் கள்ளச் சாராயம் வாங்கிக் குடித்துவிட்டு வந்தார்.

இரவு விருந்திற்காக இரண்டாவது சமையல் நடந்து கொண்டிருந்தது.

பொழுது இறங்கியதும் மின்சார விளக்குகள் வீடெங்கும் ஒளி வீசின. மேளங்கள் முழங்கின.

கலியாண வீட்டிற்கு வரவேண்டியவர்கள் வந்துகொண்டிருந்தனர்.

எட்டு மணிக்கே மாப்பிள்ளையை அழைத்துவர ஆட்களை அனுப்பி வைத்தார் கந்தையா. கந்தசாமி மாப்பிள்ளைத் தோழனாகச் சென்றான். பத்து மணிக்கு ஒரு கலியாணம். மற்றக் கலியாணம் ஒரு மணிக்கென்று தீர்மானித்திருந்தனர்.

ஐயர் தமது கையாட்களுடன் எட்டரை மணிக்கே வந்து விட்டார். கோலம் போட்டு, சும்பங்கள் வைத்து, ஓமம் வளர்ப்பதற்கு வேண்டிய ஒழுங்குகளையெல்லாம் சுறுசுறுப்பாகச் செய்தார்.

பரமநாதன் வந்திருந்த தன் நண்பர்களுடன் அரட்டையடித்துக் கொண்டிருந்தான். இடையிடை கலியாண ஏமாற்றத்தின் எதிரொலி அவன் பேச்சைத் தடை செய்து கொண்டிருந்தது. தவமலர் சில தந்திகளைக் கொண்டுவந்து

அவனிடம் கொடுத்தான். எல்லாம் வாழ்த்துத் தந்திகள் செய்தி அறிந்த அலுவலக நண்பர்கள் அனுப்பியிருந்தனர். அழைப்பிதழ் அச்சடித்து அவன் எவருக்கும் அனுப்பவில்லை. யாவும் இரகசியமாகவே நடைபெறுவதை அவன் விரும்பினான். ஆனால் விஷயங்கள் கந்தையாவின் முடிவுகளின்படி பெரிதாகிவிட்டன. ஏதோ கடமைக்காக நடைபெறும் திருமணமாகவே அவனும் கருதினான். விடுபட முடியாத கட்டுகள் தன்மேலும் இறுகி வருவதாக உணர்ந்தான். பத்மாவின் முகத்தையே அவனால் ஏறிட்டுப் பார்க்கவும் முடியவில்லை.

மனமில்லாத திருமணங்களுக்கு நடைபெறும் ஆரவாரமும் விளம்பரமும் அவனுக்கு அப்போதுதான் வியப்பாயிருந்தது. பல வருடங்கள் சிக்கனமாக இருந்து சேர்த்தாலும் சேர்க்க முடியாத பணம் ஓரிரு நாளில் கரைந்து கொண்டிருந்தது. சாலிட்டில் மேளம் கொட்டப்படுவது போலவும் விருந்துகள் நடைபெறுவது போலவும் தோன்றியது. உள்ள உணர்ச்சிகளை மறைத்து நண்பர்களுடன் சிரித்துப் பேசிக் கொண்டிருந்தான்.

கொழும்பிலிருந்து வரும்போது நண்பன் ஒருவனிடம் இருபத்தைந்து ரூபா கடன் வாங்கி வந்தான். பிரயாணச் செலவு போக அவன் கையில் பத்து ரூபா மட்டுமே இருந்தது. பெண் வீட்டார் பணத்திலேயே செலவுகளெல்லாம் நடைபெறுவதை எண்ணியபோது வெட்கமாகவும் இருந்தது. பெண் வீட்டார் பணத்தில் தாலிக்கொடி செய்து பெண் கழுத்தில் கட்டுவதும் அவர்கள் பணத்தில் ஆடம்பரமாகக் கூறைச் சேலை எடுத்துப் பெண்ணுக்கு உடுத்தித் தம் மதிப்பைக் காட்டுவதும் ஏமாற்றமாக அவனுக்குத் தோன்றியது.

கோண்டாவிலார் குறைவாக எண்ணாமல் இருப்பதற்காகப் பத்து சவரனில் தாலி செய்யும்படி கந்தையா தட்டாளிடம் சொன்னதும் அவன் நினைவில் வந்தது.

20

கந்தையா பம்பரம்போல் ஓடிக் கொண்டிருந்தார்.. மாப்பிள்ளையின் வருகையை எல்லோரும் எதிர்பார்த்திருந்தனர். ஒழுங்கை முகப்பில் தெருவிலே மாப்பிள்ளை வந்ததும் நிறுத்திவைக்க வேண்டும் என்றும் மேளத்துடன் சென்று அழைத்து வரவேண்டும் என்றும் கந்தையா ஏற்பாடு செய்திருந்தார்.

பொன்னம்பலத்தாருக்கு இராசரத்தினம் பற்றிய பயம். முற்றாக இன்னும் நீங்கவில்லை. கந்தையாவைத் தனிமையாகக் கூப்பிட்டுச் சொன்னார் :

“இந்த மேளச்சமா, கலியாண ஊர்வலங்களைக் கொஞ்சம் குறைப்பது நல்லதென்று நினைக்கிறன். ஊர்வலத்திலை ஏதாவது நடந்தாலும் வெக்கக்கேடு.”

“இல்லை மாஸ்டர். இராசரத்தினத்தான் வீடு தாண்டு மட்டுமாயினும் நாங்கள் மேளச்சமா வைக்கத்தான் வேணும். இல்லாவிட்டா இவ்வளவு சிலவழிச்சு என்ன பயன்? இதன் மூலந்தான் அவன்ரை வாலை ஒட்ட வெட்ட முடியும். ஊரிலையும் பிறகு ஒரு கதையும் நடக்காது. அவன் முடிஞ்சால் ஒருக்கால் வெளியை வரட்டும் பார்ப்பம்.”

கந்தையா இந்த விஷயத்தில் உக்கிரமாக நிற்பதை பொன்னம்பலத்தார் உணர்ந்து கொண்டார். ஒரு வகையில் அது சரி போலவும் தெரிந்தது.

இராசரத்தினத்திற்குக் காட்டவா இந்தக் கலியாணங்களைச் செய்கிறோம்? அவனுக்குப் பாடம் படிப்பிக்கவா இவ்வாறு பணத்தையெல்லாம் செலவு செய்கிறோம்? அல்லது: செல்லாரச்சிக்கும் மூத்த பிள்ளைக்கும் தமது வீரம் காட்டவா? இல்லாவிடில் கோண்டாளிலாருக்கு எமது வீம்பைக் காட்டவா?

இக்கேள்விகள் பொன்னம்பலத்தாரின் மனதில் மாறி மோறி வட்டமிட்டுக் கொண்டிருந்தன. அவரால் நேரடியான விடை காண முடியவில்லை.

மாப்பிள்ளை தெருவில் வந்த செய்தி எட்டியதும் மேளத் தோடும் 'காஸ்லைட்'டுகளோடும் சென்று அழைத்து வந்தனர். சிவஞானம் பட்டுத்தலைப்பா அணிந்திருந்தார். வழக்கை மண்டை தெரியவில்லை. மிதந்த பற்களை மறைப்பதற்காக வாயை இறுக மூடி, சிரியாது, பேசாது இருந்தார். ஒழுங்குகையெல்லாம் அதிரும்படி வெடிகள் கொளுத்தப்பட்டன. படலையடியில் வந்ததும் பெண்கள் ஆலாத்தியெடுத்தனர்.

மாப்பிள்ளைத் தோழனான கந்தசாமி செம்புத் தண்ணீரை மாப்பிள்ளையின் கால்களில் படாது காலடி அருகே ஊற்றினான். சிவஞானம் தன் கையிலிருந்த ஒரு மோதிரத்தைக் கழட்டித் தோழனின் விரலில் போட்டுவிட்டார். தோழன் விரலைப்பிடித்து அழைத்துச் சென்று மாப்பிள்ளையை மணவறையில் உட்காரச் செய்தான். முன்னே ஓமகுண்டம் புகைத்துக் கொண்டிருந்தது.

கந்தசாமி, ஐயர் அருகே சென்று அவரின் காதுகளுக்கும்ள்ளே இரகசியமாக, கடுமையாகச் சொன்னான் :

“அய்யா இங்கை புகையெழுப்பி மிணைக்கெடுத்திறேல்லை. எல்லாம் அரை மணித்தியாலத்திலை நடக்கவேணும்.”

“சரி தம்பி. நான் சுணக்கமாட்டன்.”

ஐயரும் மெதுவாகப் பதில் சொன்னார்.

21

ஐயரின் மந்திரங்களும், சடங்கு முறைகளும் துரிதமாக நடைபெற்றுக் கொண்டிருந்தன. பந்தல் நிறைந்து கூட்டம் வழிந்தது. வந்தவர்களை இருக்கச் செய்து வெற்றிலை

கொடுக்கும் விஷயத்தைக் கந்தையா பார்த்துக் கொண்டிருந்தார். அவர் சொன்னபடியெல்லாம் செய்வதற்குச் சிலபையன்கள் இருந்தனர். பெண்கள் பகுதிக்கும் அவர் ஆணைகள் பிறப்பித்துக் கொண்டிருந்தார்.

பெண்ணைத் தோழியர் மூவர் மணவறைக்கு அழைத்து வந்தனர். அன்று முழுவதும் பத்மாவால் தண்ணீரும் குடிக்க முடியவில்லை. சோர்ந்து போயிருந்தார். துப்பட்டி முகத்தின் வேறுபாடுகளைக் காட்டாது மறைத்து உதவி புரிந்தது. மணவறையில் இருக்கும்போதும் ஒரு கணம் இராசரத்தினத்தின் நினைவு தோன்றியது. அவர் இருக்க வேண்டிய இடத்தில் அறியாத, பிடிக்காத உருவமுள்ள ஒருவர். இராசரத்தினத்திற்குத் துரோகம் செய்வதாக உணர்ந்தார். அவள் கண்கள் கலங்கின. கண்ணீரை வழியவிடாது துடைப்பதற்கு வழியறியாது திகைத்தார். சுவாலைவிட்டு எரிந்து கொண்டிருந்த ஓமகுண்டத் தீயைத் தணிப்பதற்காகத் தண்ணீரைத் தெளித்தார் ஐயர். புகை கிளம்பியது. அவ்வேளை தேங்கியிருந்த கண்ணீரைத் துடைத்துக் கொண்டார்.

“புகை தாங்காமல் பிள்ளையின்ரை கண்ணும் கலங்குது.”

தோழியாக நின்ற இராசக்கா மற்றப் பெண்களுக்குச் சொன்னார்.

செல்லாச்சியும் பொன்னம்பலத்தாரும் ஒருமித்து நின்று ஐயர் மந்திரம் ஓதி தண்ணீர் ஊற்ற மாப்பிள்ளைக்குத் தாரை வார்த்துக் கொடுத்தனர். ஐயர் சொல்லும்போது தேங்காய் உடைப்பதற்காகத் தலையில் தலைப்பாக்கட்டுடனும் கையில் கத்தியுடனும் உட்கார்ந்திருந்த கந்தையா ஐயர் அழைத்ததும் எழுந்து சென்றார். தாலி, கூறை, தேங்காய், பழங்கள் வைத்திருந்த தட்டைத் தூக்கி பெரியவர்களின் ஆசீர்வாதம் பெறுவதற்காக ஒவ்வொருவர் மூன்னிலையிலும்

நீட்டிக்கொண்டு சென்றார். எல்லோரும் அவற்றைத் தொட்டு, தம் கண்களில் தொட்ட கைகளை ஒற்றிக்கொண்டனர். பெண்கள் பகுதிக்கும் சுற்றி வந்தார்.

கந்தையா தேங்காய் உடைக்க, மேளம் கொட்ட, மாப்பிள்ளை கூறைச் சேலையை மணமகள் கையில் கொடுத்தார். தோழியர் மூவரும் பத்மாவை அறைக்குள் அழைத்துச் சென்றனர். மூவரில் இருவர் கோண்டாவிலில் இருந்து வந்தவர்கள். ஒருத்தி சிவஞானத்தின் அக்கா. அடுத்தது இராசக்கா. சேலையை மாற்றிக் கட்டுவதில் இராசக்கா உதவி செய்து கொண்டிருந்தாள். அறையில் வேறு எவருமில்லை. அப்போது சிவஞானத்தின் தமக்கை மற்றவர்களுக்குச் சொன்னாள்:

“பொம்பிளையின்ரை தலையிலை ஒரு நரை மயிர் பார்த்தன்.”

“இப்ப உதைப் பேசாமல் சும்மா இரு.”

மற்றவள் சொன்னாள்.

பத்மாவின் காதில் அவை நாராசமாய் விழுந்தன. எரித்து விடுபவள்போல் ஒரு கணம் சொன்னவளை நிமிர்ந்து பார்த்தாள். நெஞ்சை அடைத்து ஒரு கணம் உடலெல்லாம் நடுங்கியது.

இராசக்காவாலும் இடமறியாது பேசின அந்த வார்த்தைகளைத் தாங்க முடியவில்லை.

“உங்களுக்கு என்ன, எங்கை கதைக்கிறதெண்டு இன்னும் தெரியாதோ. உங்களுடைய மாப்பிள்ளைக்கு நரையாமலே வழக்கை விழுந்து போச்செண்டு எங்களுக்குத் தெரியாதெண்டு நினைக்கிறியளோ.”

இராசக்கா கோபத்தோடு சொன்னாள்.

“உப்பிடி வயதெண்டு தெரிஞ்சிருந்தால் நாங்கள் தம்பிக்குக் கட்டச் சம்மதிச்சிருக்க மாட்டம்.”

“உப்பிடி வழுக்கை எண்டு தெரிஞ்சிருந்தால் நாங்களும் கட்டிக்குடுச்சகச் சம்மதிச்சிருக்க மாட்டம்.”

இராசக்கா பேசியது பத்மாவிற்குச் சிறிது ஆறுதலாக இருந்தது. மேலும் பேச்சு வார்த்தை நீளுமுன் கந்தையா வந்து “கெதிப் படுத்துங்கோ. மூண்டு பெண்டுகள் உங்கை என்ன செய்யிறியள்?” என்று கதவடியில் நின்று கத்தினார்.

அவசர அவசரமாகக் கூறையை உடுத்திப் பெண்ணை அழைத்து வந்தனர். பத்மா சிறிது பொலிவாகத் தோற்ற மளித்தாள். பேயறைந்த முகத்தைத் துப்பட்டி மறைத்துக் கொண்டது.

மற்றப் பெண்களைத் தொடவிடாது இராசக்கா பத்மா வின் பின்புறத்தில் நின்று தோளில் ஒரு கையும் இடையில் ஒரு கையுமாகப் பிடித்து அழைத்து வந்து மாப்பிள்ளையருகே உட்கார வைத்தாள். மற்ற இரு பெண்களும் பின்புறமாகச் சென்றனர். இராசக்காவும் தொடர்ந்தாள். அவள் மனம் வெந்து கொண்டிருந்தது.

பெண்ணின் தலையிலிருந்த துப்பட்டியை எடுத்தனர்.

கொட்டுமேளம் கொட்ட சிவஞானம் தாலியைப் பெண் கழுத்தில் கட்டினார். அதைத் தொடர்ந்து மாலைகள் மாற்றப்பட்டன மாப்பிள்ளைத் தோழன் வழிகாட்ட ஓம் குண்டத்தை வலம் வந்தனர். அம்மி மிதித்து அருந்ததி காட்டும் சடங்கும் முடிந்தது.

பிராமணர்களும் பண்டாரிகளும் முதலில் ‘ஸ்துதி’ சிசால்லி அரிசி எறிந்து வாழ்த்தினர். அவர்களுக்குரிய அரிசியை அளப்பித்து காய்கறி தேய்க்காய்களை வைத்து, கந்தையா முன்னின்று தானங்களைத் தாம்பாளத்தில் கொடுத்தார்.

அறுகரிசி போடும் படலம் நடைபெற்றுக்கொண்டிருந்தது. வரிசையில் வந்து தலையில் சால்வையைக் கட்டி

ஒவ்வொருவரும் அரிசியை அள்ளி மும்முறை இருவரது காலிலும் மடியிலும் தலையிலுமாகப் போட்டனர்.

பத்மா தன் தைரியம் முழுவதையும் வரவழைத்து நடித்துக் கொண்டிருந்தாள்.

பூதாக்கலத்திற்காக மணமக்களை அறைக்குள் அழைத்துச் சென்றனர்.

பந்தலுக்குள் சபை நடத்துவதற்கேற்ற ஒழுங்குகளை கந்தையா சுறுசுறுப்பாகச் செய்தார். இலை போட்டு சோறு கறி பரப்பியதும் கந்தையாவும் பொன்னம்பலத்தாரும் தண்ணீர் நிறைந்த செம்புகளை எடுத்து சாப்பிடவேண்டிய வர்களின் கைகளில் கொடுத்தனர். பெரும்பாலானவர்கள் பெற்றுக்கொண்டனர். சிலர் தாம் வெள்ளிக்கிழமை விரதம் என்று சொல்லினர். பொன்னம்பலத்தார் தமக்குக் குறைந்தவர் என்று அங்கு சாப்பிட விரும்பாதவர் சிலரும் விரதம் என்று சாட்டுச் சொல்லினர். அவர்களுக்குப் பலகாரம் கொடுப்பதற்கு கந்தையா உடனே ஏற்பாடு செய்தார். அதையும் தொட மறுத்தனர் சிலர். வேறு சிலர் எழுந்து வெளியே சென்றனர்.

ஆண்கள் சபை முடிய பெண்களுக்குச் சபை நடத்தினர். பெண்களில் பலர் சாப்பிடாது சாட்டுச் சொல்லி ஒதுங்கிக் கொண்டனர். ஆண்கள் சபையில் மாப்பிள்ளை உட்கார்ந்தது போலப் பெண்கள் சபையில் பத்மாவையும் அழைத்து வந்து இருத்தினர்.

கூறைச் சேலையைப் பார்த்துச் சில பெண்கள் குறைபேசிக் கொண்டனர். நகைகளை உற்றுப் பார்த்து வைரம் ஏதாவது ஒளிர்கிறதா என்று நோட்டம் போட்டனர் வேறு சிலர்.

22

விருந்து முடிந்து கலியாண ஊர்வலத்திற்கு ஆயத்தம் செய்யும்போதுதான் கந்தையாவிடமிரு ஒரு விஷயம் நினைவுக்கு வந்தது. கோண்டாவிலில் இருந்து வந்த குடிமக்களையும் தமது குடிமக்களையும் ஒருமிக்க இருக்கச் செய்து சாப்பாடு கொடுக்க வேண்டும். அதன் பின்னர்தான் அவர்கள் புறப்படுவார்கள்.

கந்தையா அவசர அவசரமாகச் சாப்பாடு போட ஏற்பாடு செய்தார்.

கலியாண ஊர்வலம் புறப்பட்டது. அடுத்த கலியாணமும் இருப்பதால் ஊர்வலத்திலே நேரம் கழிக்கப்படாது என்று இராசலுரை நினைவூட்டினார். ஆனால் கந்தையா அதைக் காதில் வாங்கிக் கொள்ளவில்லை.

ஒழுங்கையெல்லாம், தெருவெல்லாம் கோடாலி வெடிகள் முழங்கின. மேளச்சமா ஒவ்வொரு ஒழுங்கை முகப்பிலும் நடைபெற்றது. 'கூட்' மடித்து அலங்கரிக்கப்பட்ட ஊர்வலக் கார் ஆமை வேகத்தில் அசைந்து கொண்டிருந்தது. பெரிய ஊர்வலம். தெருவெல்லாம் கூட்டம். கந்தையா அந்தக் கண்கொள்ளாக் காட்சியைக் கண்டு களித்தார். வெற்றிக் களிப்பில் முன்னும் பின்னுமாக ஓடித்திரிந்தார். அன்று மூன்றாவது தடவையாக புளியடிப் பூரணத்திடம் போட்ட சாராயம் உயிர் கொடுத்துக் கொண்டிருந்தது.

சோடினைக் காரின் பின்னாக பல கார்கள், இரண்டு பஸ்கள் ஊர்ந்தன.

இராசரத்தினம் வீட்டை நெருங்க நெருங்க பொன்னம் பலத்தாரின் இதயம் படபடவென்று அடித்துக் கொண்டது. பத்மாவின நெஞ்சத்தில் பார்மேறிக் கொண்டு வந்தது. சிவஞானத்திடமிருந்து கையை விடுவித்துக் கொண்டாள். அவன் கை படுவது நெருப்பைத் தொடுவதுபோல அவ்வேளை உணர்ந்தாள்.

கந்தையா அவர்கள் வீட்டுப் படலையிலே ஊர்வலத்தை நிறுத்தி ஒரு மேளச் சமா வைக்கச் செய்தார். பத்மாவின் மனம் எரிந்து கொண்டிருந்தது. இதயத்தின் இருபுறமும் இடிப்பதுபோலத் தோன்றியது. முகம் வியர்த்துக் கொண்டியது.

“வெற்றி வெற்றி”

கந்தையாவின் மனம் எக்களித்தது. அத்தோடு மேளத்தை நிறுத்தி எல்லோரையும் கார்களிலும் பஸ்களிலும் ஏறச் செய்தார். ஊர்வலம் துரிதமாகப் புறப்பட்டது.

23

அரைமணி நேரத்தில் பரமநாதனை மாப்பிள்ளையாக அழைக்க கோண்டாவிலில் இருந்து வந்தனர். நடுச்சாமமாகி விட்டது. ஆயினும் சடங்குகள் முறையாக நடைபெற்றன.

பால் அறுகு தலையில் வைத்து, தோய வார்த்து, தலைப்பா வைத்து அழைத்துச் சென்றனர். இரண்டு மணிக்குத் தாலி கட்டி முடிய வேண்டிய திருமணம் முடிய மூன்று மணிக்குமேல் ஆனது. சுப நேரம் கழிந்து விட்டதைப் பற்றி எவரும் கவலைப்படவில்லை. கோண்டா னிலில் விடியப்புறமாக ஊர்வலம் நடைபெற்றது. ஆலை யூரில் ஊர்வலம் எதுவும் நடைபெறவில்லை. கந்தையாவின் வெற்றி பத்மாவின் திருமண ஊர்வலத்தோடேயே முடிந்து விட்டது. அவர்களின் வாழ்க்கை பற்றியெல்லாம் அவருக்குக் கவலையில்லை.

இரண்டாவது சோடி வீட்டுக்கு வந்து ஆலாத்தி எடுத்த தும் கோண்டாவிலார் எல்லோரும் விடைபெற்றுக் கொண்டு புறப்பட்டுவிட்டனர். அப்போது கிழக்கு வெளித்து விட்டது.

கந்தையாவுக்கும் ஒரு வாரமாக போதிய தூக்கமில்லை. ஒரே அலைச்சல்.

பத்மாவிற்குத் தாலி கட்டி, சபை முடிந்ததுமே தன் மனைவி பிள்ளைகளை கந்தையா வீட்டிற்கு அனுப்பி விட்டார்.

கந்தையாவிற்குத் தூக்கம் வந்து கண்களை இடையிடை இடுக்கியது. தன் வெற்றியெல்லாம் கனவு போலத் தோன்றியது. நித்திரை வெறியோடு வீட்டுக்குச் சென்று ஒரு மூலையில் பாயைப் போட்டுப் படுத்துக் கொண்டார்.

விடிந்த உலகில் என்ன நடந்து கொண்டிருக்கிற தென்பதே அவருக்குத் தெரியாது.

24

கந்தையா தூக்கம் விட்டெழுந்த போது பகல் மூன்று மணிக்குமேல் ஆகிவிட்டது. அப்பொழுதும் பாயால் எழுந்திருக்க முடியவில்லை. உடலெல்லாம் புண்ணாக நொந்தது.

பொன்னம்பலத்தார் வந்து தேடிச் சென்ற செய்தியை மனைவி சொன்னாள். காரணம் அவருக்குத் தெரியாமலில்லை.

கந்தையா சிரமத்தோடு எழுந்து ஒரு கரிக்கட்டியையும் எடுத்துக் கொண்டு கிணற்றடிக்குச் சென்றார். பல்லைத் தீட்டி, வாயைக் கழுவி, சோம்பல் தீர தலையில் தண்ணீரை ஊற்றினார்.

நல்ல பசி எடுத்தது. ஈரத்தைத் துடைத்து, வெள்ளை வேட்டி ஒன்றைக் கட்டிக்கொண்டு வந்து பசியாறச் சாப்பிட்டுவிட்டு கலியாண வீட்டுக்குப் புறப்பட்டார்.

பொன்னம்பலத்தாரைக் கண்டதும் தன் வீரத்தைப் புகழத் தொடங்கினார்:

“என்னை ஆரெண்டுமாஸ்டர் நினைச்சியள். கந்தையன் நினைச்சால் எதையும் சாதிக்கத் தக்கவன். இப்ப வரேக்கை சந்தியில் கதைக்கிறாங்கள் இப்பிடிக் கலியாணம் இந்த ஆலையூரில் ஆறு வருஷத்துக்கு நடக்கேல்லையாம்”

பொன்னம்பலத்தார் தலையாட்டியபோதும் அவரின் நெஞ்சம் வேறு பிரச்சனைகளில் ஈடுபட்டிருந்தது.

“அதெல்லாம் சரிதான் கந்தையா, இப்ப இந்தச் செலவு கணக்கெல்லாம் முடிக்க வேண்டும்.”

“அதுதான் இப்பவே முடிச்சால் போச்சு”

கந்தையா குறிப்பிட்ட தொகைகளை யெல்லாம் பொன்னம்பலத்தார் எண்ணிக்கொடுத்தார். அவரின் கையிலிருந்த பணமெல்லாம் தட்டான், ‘லையிற்’ காரன், மேளகாரருடன் முடிந்துவிட்டது. அரைகுறையாகக் சீகாடுத்திருந்த மற்றச் செலவெல்லாம் இனி அவரது கைப் பொறுப்பு.

மாலையில் கோண்டாவிலில் இருந்து இரண்டு காரில் பரமநாதனையும் ஈஸ்வரியையும் புதுப்பெண் மாப்பிள்ளை பார்க்க வந்திருந்தனர்.

பரமநாதனை நன்கு தெரிந்த சில இளைஞர்களும் வந்திருந்தனர். கந்தையா அவர்களுக்கும் இரவு நடந்த சிறப்புகளையெல்லாம் அளந்து கொண்டிருந்தார்.

“நானும் ராத்திரி நடந்ததெல்லாத்தையும் பார்த்தன். இந்தச் சடங்கு முறை விருந்து மேளம் தாளமெல்லாம் எதுக்காகச் செய்ய வேணுமெண்டுதான் தெரியேல்லை.”

யாவையும் கேட்டுக் கொண்டிருந்த ஒரு இளைஞன் கந்தையாவைக் கேட்டான்.

“இந்தச் சடங்கு முறைகளையும் கை விட்டால் தமிழ்நாடு நாகரிகம், பண்பாடு எண்டு சொல்ல என்னை இருக்கும்?”

கந்தையா உடனே கேட்டார். இளைஞன் சிறிது நேரம் எதுவும் பேசாதிருந்தான். பின்னர் சொன்னான்:

“பல வருஷக்கணக்காக சிக்கனமாய் வாயைக்கட்டி-
வயித்தைக் கட்டிச் சேர்க்கிற காசையெல்லாம் இரண்டு
முன்று நாட்களில் அள்ளி வீசிச் செலவழிக்கிறது சரியா?”

“இதுவும் தமிழன்ரை தனிச் சிறப்பு. எங்கடை நாக-
ரிகமே இதிலைதான் தங்கியிருக்கு. கலியாணத்திற்கு
நாங்கள் ஒரு சிறப்புக் கொடுக்கிறம். பிள்ளைகளுக்குச்
சீதணம் குடுக்க, அவர்கள் கலியாணங்களைச் சிறப்பாகச்
செய்யத்தான் நாங்கள் காலம் முழுவதும் உழைத்துக்கொண்-
டிருக்கிறோம். அதிலைதான் எங்கடை நாகரிகமே தங்கி-
யிருக்கு.”

கந்தையா தன் தத்துவங்களை அளந்து கொட்டினார்.
மேலும் தொடருமுன் பொன்னம்பலத்தார் வந்து அழைத்து
விட்டார்.

25

நாலாஞ்சடங்கு விருந்துகளுடன் நடைபெற்றது. மறு
நாள் நல்லூர் கந்தசாமி கோவிலுக்கும் ஆலையூர் பிள்ளை
யார் கோவிலுக்கும் இரு சோடிகளும் சென்றனர்.

வீட்டு வேலைகளெல்லாம் தவமலரின் செல்லாச்சியின்
கையிலும் விழுந்தன.

நெருங்கிய உறவினர் வீடுகளுக்குப் பரமநாதன் ஈஸ்
வரியை அழைத்துச் சென்றான். பலர் விருந்துகளுக்கு
அழைத்தனர். பணமும் பரிசுகளும் சில இடங்களில்
கிடைத்தன.

பரமநாதனின் லீவு முடிந்து வந்தது. அன்று மாலை
மெயில் வண்டியில் கொழும்புக்குப் புறப்பட ஏற்பாடுகள்
செய்தான்.

பொன்னம்பலத்தார் தன் கடன்களைப் பற்றியெல்லாம்
சொன்னார். பரமநாதனின் சிந்தனை யெல்லாம் கிடைக்-
கும் சம்பளத்தோடு எப்படிக் குடும்பம் நடத்துவது? என்ற
கேள்வியில் நிலைத்திருந்தது.

பரமநாதன் சிவஞானத்துடன் அன்றுவரை மனம் விட்டுப் பேசியதேயில்லை. பரமநாதன் அன்று பயணம் செல்வது அறிந்து சிவஞானம் பத்மாவுடன் ஆலையூருக்கு வந்திருந்தான்.

ஒரு விஷயம் பேச வேண்டுமென சிவஞானம் பரமநாதனைத் தனியே அழைத்தான்.

“ஈசுவை எப்ப கொழும்புக்குக் கூட்டிக் கொண்டு போறியள்?”

சிவஞானம் திடீரெனக் கேட்டான். பரமநாதன் இக் கேள்வியை எதிர்பார்க்கவில்லை. தன் குடும்ப விஷயத்தில் சிவஞானம் தலையிடுவதாகவும் பரமநாதனுக்குத் தோன்றியது.

“ஏன் இதைக் கேட்கிறியள்?”

“இல்லை. நான் அறியவேணும்.”

“இது என்ரை சொந்த விஷயம்.”

“சொந்த விஷய மெண்டாலும் நான் அறியவேணும்.”

“ஏன்?”

“அவள் என்ரை தங்கை.”

“என்ரை பெண்டாட்டி. நான் விரும்பிற வேளை கூட்டிக்கொண்டு போவன்.”

“அவள் நல்லாய் வாழவேணும். அதுக்காகத்தான் உன்ரை அக்காவை நான் கட்டினன்.”

“என்ரை பெண்டாட்டியை நான் கூட்டிக்கொண்டு போகாட்டில்...”

“உன்ரை அக்காவுக்கு என்ன செய்ய வேணுமெண்டு எனக்குத் தெரியும்.”

பரமநாதனுக்கு அப்போதுதான் அறிவு விழித்துக் கொண்டது. பேசாது மெளனமாயிருந்தான். சிவஞானம் மீண்டும் கண்டிப்பாகச் சொன்னான்:

“தை மாதத்துக்குள்ளை ஈசுவைக் கொழும்புக்குக் கூட்டிக் கொண்டுபோய்க் கண்கலங்காமல் வைச்சிரு. இல்லை யெண்டால் ஆருக்காக என்றை தங்கையைக்கட்ட வந்தாயோ அதே அக்காவும் உங்கடை வீட்டிலைதான் பழையபடி இருக்கும். என்னிலும் பார்க்க இரண்டு வயது மூத்த அக்காவைக் கட்டியடிச்ச தெல்லாம் எனக்குத் தெரியாம லில்லை.”

பரமநாதன் இதயம் சிலிர்த்தது. பாம்பை எதிர்க்கப் பயந்து சிங்கத்தின் குகையில் நுழைந்த சூழ்நிலையை அப் போதுதான் கண்முன்னே உணர்ந்து கொண்டான்.

ஈஸ்வரி, பத்மா, சிவஞானம் யாவரும் படலைவரை வந்தனர். பொன்னம்பலத்தார் தலை நிமிர முடியாது பின் புறமாக நின்றார். செல்லாச்சி வாஞ்சையும் கவலையும் நீரம்பிய முகத்தில் சிரிப்பை வரவழைக்க முயன்றான். தவமலர் ஓடிவந்து சாப்பாட்டுப் பார்சலைக் கொடுத்தான். ராணி தண்ணீர் போத்தலை நீட்டினாள். கார் புகையிரத நிலையத்தை நோக்கிப் புறப்பட்டது. கந்தசாமி முன் சீட்டில் சிறிது நேரம் மெளனமாக இருந்தான். பின்னர் தன்னுடைய வேலை பற்றியும் அங்குள்ள தொழிற்சங்கம் பற்றியும் பேசினான். அவை யெல்லாம் பரமநாதன் செவிகளில் முற்றாக ஏறவில்லை.

“உனக்கு இப்ப என்ன சம்பளம் கிடைக்குது?”

“நாளுக்கு ஆறு ரூபா வரும். தெரழிற் சங்கத்தாலை போராடிக் கொண்டிருக்கிறம். கெதியாய் மாதச் சம்பளம் கிடைக்கும்.”

கந்தசாமிக்குள்ள நம்பிக்கையும் துணிச்சலும் தனக்கு இல்லாததை நினைந்து வெட்கப்பட்டான், பரமநாதன்.

மெயில் வண்டி பத்து நிமிடம் பிந்தியே பட்டணத்து நிலையத்திற்கு வந்தது. முலையில் வசதியாக இடம் கிடைத்தது. வண்டி புறப்படுமுன் பரமநாதன் சொன்னான் :

“சரிதம்பி, வீட்டு நிலமைகளை இனி நீதான் பார்த்துக் கொள்ளவேணும். ஏதாவது நடந்தால் எனக்கும் எழுது.”

“அண்ணை, எங்கடை வீட்டிலை நடந்தது நடக்கப் போறதெல்லாம் எனக்குத் தெரியும். சிதைந்து போய்க் கொண்டிருக்கும் பிற்போக்குச் சமுதாயத்தின் பிடியிலிருந்து தப்ப முடியாமல் நீயும் அக்காவும் பலியாகி விட்டியள். என தங்கைகளும் நானும் உதுக்குப் பலியாகாமல் பாதுகாத்துக் கொள்ளுவன்.”

புதுக் குரலெழுப்பிக் கொண்டு டீசல் வண்டி புறப் பட்டது.

26

கொள்ளப்பிட்டியில் பரமநாதனின் அறையில் இருந்த நண்பர்கள் சோமசுந்தரமும் சண்முகநாதனும் அவன் வரவைக் கண்டதும் கை கொடுத்து வாழ்த்தி வரவேற்றனர். சோமசுந்தரம் கொம்பனித் தெருவிலுள்ள கம்பெனி ஒன்றில் வேலை செய்து வந்தான். சண்முகநாதன் வங்கியில் கிளார்க்காக இருந்தான். திருமணச் செய்திகளையெல்லாம் விபரமாக விசாரித்தனர்.

“எல்லாம் உங்களுக்குத் தெரியுமே. அக்காவுக்காக நடந்தது.”

பரமநாதன் சமாளித்தான்.

பரமநாதனுடன் கதைத்தபோதும் சோமசுந்தரத் திற்கும் சண்முகத்திற்கும் குளிக்கும் அறையில் கவனம் இருந்தது. எவரோ குளித்துக் கொண்டிருந்தனர். அவர் வெளியேறியதும் தாம் நுழையத் தயாராயிருந்தனர். நண்பர்களுக்கென செல்லாச்சி கட்டிக் கொடுத்த கலியாண வீட்டுப் பலகாரங்களை வெளியே எடுத்து வைத்தான்.

சண்முகநாதன் துருவித்துருவி கேள்விகள் எழுப்பினான் -

“எல்லாம் பிறகு பேசுவம்.”

பரமநாதன் தட்டிக் கழித்தான்.

பரமநாதன் குளித்துவிட்டு வந்தபோது சோமசுந்தரம் வேலைக்குப் போய்விட்டான். சண்முகநாதன் வெள்ளைக் கால்சட்டையை அரையிலே மாட்டிக் கொண்டிருந்தான்.

அன்று சிறிது புதுமையாக அலுவலகத்திற்குச் செல்ல வேண்டும் என்று பரமநாதன் எண்ணிக்கொண்டான். கட்டிலின் கீழே தூசு படிந்திருந்த தன் ஒரே உடுப்புப் பெட்டியை இழுத்து மேலே கிடந்த தூசைத் துடைத்தான். பெட்டியைத் திறந்து மூன்று வருடத்தின்முன் தைத்த ஒரே ஒரு ‘பிளானல்’ கால்சட்டையை எடுத்துக் கட்டிலின்மேல் போட்டான். நல்ல சேட் ஒன்று கிடைக்காதா என்று தடவினான்.

அடிப் பெட்டியில் முன்னர் கழித்து வைத்த ஒரு வெள்ளைச் சேட் இருந்தது. நீளக்கைச் சேட். மணிக் கட்டில் பூட்டும் பொத்தான் அறுந்து போயிருந்தது. சேட்டின் கையை மடித்து அவன் என்றும் சேட் போடுவதில்லை. நேரமிருக்கும்போது பொத்தான் தைக்க வேண்டுமென வைத்திருந்தான். வேறு வழியின்றி அதை எடுத்துப் பொத்தான் தைக்கத் தீர்மானித்தான். கிழிந்த பழைய சேட் ஒன்றிலிருந்து ஒரு பொத்தானை வெட்டியெடுத்தான்.

“சண்முகம் உன்ரை ஊசி நூலை ஒருக்கா தருவியா?”

“என்னப்பா கலியாணம் கட்டிப்போட்டு வந்து ஊசி நூல் தேடுறாய், இனியென்ன இந்த வேலையெல்லாத்தையும் மனுஷியைக் கொண்டு செய்விக்க வேண்டியது தானே.”

கலண்டரின் பின்புறத்தில் குத்தி வைத்திருந்த ஊசியையும் நூலையும் கொடுத்தான்.

“இதெல்லாம் அத்தனை சுலபமாக நடக்கக் கூடிய காரியமா?”

“இனியென்ன எங்கையாவது ஒரு வீட்டைப் பார்க்க வேண்டியதுதானே? கிஷ்ணபவான் பருப்பையும் சாம்பாரையும் இன்னும் சாப்பிட்டுக் கொண்டிருக்கப் போறியா?”

பரமநாதன் சிந்தனை பலகோணத்தில் சுற்றி வந்தது.

சாப்பாட்டிற்கும் கையுதவிக்கும்தானா கலியாணம்? அதற்காக கொழும்பில் குடித்தனம் நடத்துவதென்றால்...?

“இண்டைக்குத்தான் கொஞ்சம் மாப்பிள்ளை போலை கலாதியாயிருக்கு.”

படிக்கட்டுகளில் இறங்கும்போது சண்முகம் சொன்னான். இருவரும் கிஷ்ண பவானை நோக்கிச் சென்றனர்.

அலுவலக நண்பர்களெல்லோரும் கைகுலுக்கி வாழ்த்தினர். சிலர் திருமணச் செய்தி தெரிவிக்காததற்காக குறை சொல்லினர். சீதனத் தொகையை உசாவினர் வேறு சிலர்.

பரமநாதன் மனம் வேலையில் ஓடவில்லை. எல்லோர் முன்பும் போலியாக நடத்தான். ஏமாற்றத்தினால் ஏற்பட்ட இதயப் புண்ணை மறைத்து முகத்திலே சிரிப்பை வரவழைத்து எல்லோருடனும் கதைகள் பேசிச் சிரித்தான்.

எவருக்குமே அவன் கடிதம் எழுதவில்லை, மனச்சஞ்சலத்துடன் சுற்றியலைந்தான். கடைசி நாளன்று சிவஞானம் சொல்லிய சொற்கள் அவன் நெஞ்சைக் குடைந்து கொண்டிருந்தன.

இருவாரத்தின் பின்னர் பத்மா கடிதம் எழுதியிருந்தாள். போய்ச் சேர்ந்த செய்தியை மனைவிக்காவது எழுதாததற்காக கடிந்து எழுதியிருந்தாள். பயமுறுத்தல் கடிதம்.

‘என்ன கஷ்டப்பட்டாவது நீ அவளைக் கொழும்புக்குக் கூட்டிக் கொண்டு போகவேணும். இல்லாவிட்டால் நீ என்னையும் காணமாட்டாய்.’

இவ்வரிகளைப் 'படித்தபோது' சிவஞானத்தின் மேல் அவனுக்குச் சீற்றம் ஏற்பட்டது. என்ன சூழ்நிலையில் அவன் எழுதியிருப்பான் என்பதைக் கற்பனை செய்து பார்த்தான்.

ஈஸ்வரியை நினைத்தபோது அவனுக்குப் பச்சாத்தாய் உணர்ச்சி தலையெடுத்தது. சிவஞானத்தை எண்ணியபோது மன வைராக்கியம் வலுவெடுத்தது. தன் துணிச்சலற்ற செயலினால் ஏற்பட்ட சிக்கலை நினைந்து மனம்நொந்தான்.

சிவஞானம் தன் தோல்விக்கு என்மேல் வஞ்சம் தீர்க்கப் பார்க்கிறானா?

இவ்வினாவிற்கு அவனால் விடை காண முடியவில்லை.

27

சும்பளம் எடுத்ததும் ஐம்பது ரூபாவுக்கு மணியோடர் எடுத்து பரமநாதன் மனைவிக்கு அனுப்பினான். கிடைத்த சும்பளத்தில் மிகவும் சிரமப்பட்டே அத்தொகையையும் அனுப்ப முடிந்தது. அத்துடன் லீவில் நின்றதால் ஏற்பட்ட வேலை நெருக்கடியாலே சேர்ந்ததும் உடனே கடிதம் எழுதவில்லை எனவும் தெரிவித்திருந்தான்.

எப்படியும் வீடுதேடி ஈஸ்வரியை அழைப்பதைத் தவிர வேறுவழியில்லை எனத்தீர்மானித்தான். காலைப்பத்திரிகையில் காலி வீடு புற்றிய விளம்பரங்களையெல்லாம் படித்தான். மாலையில் நேரடியாக இடங்களைச் சென்று பார்வையிட்டான்.

வகுப்புக் கலவரங்கள் நடைபெற்று முடிந்து பூரண அமைதி நிலவியபோதும் நகர எல்லைக்குள்ளேயே இடம் பார்க்கவேண்டும் என்று எண்ணிக் கொண்டான். நண்பர்களும் அவ்வாறே அறிவுரை கூறினர். கிடைக்கக்கூடிய ஒரு சில இடங்களும் அவன் பெற்ற சும்பளத்திற்கு ஏற்ப கூலி கொடுக்கத் தக்கவையாய் அமையவில்லை.

காணும் நண்பர்களிடெமல்லாம் ஐம்பது ரூபாய்க்குள் ஒரு அறையாவது பார்த்துச் சொல்லும்படி தெரிவித்திருந்தான்.

வீட்டிற்கு முன்பணம் கொடுக்கத்தக்க நிலையிலேயே அவன் இல்லை. குடும்ப வாழ்க்கை பற்றி அவன் கொண்டிருந்த கற்பனையெல்லாம் சிதறின. அவன் மணக்க விரும்பியிருந்த பெண்களெல்லோரும் மனநிழலில் தோன்றி மறைந்தனர்.

மனவிரக்தி தாங்க முடியாதவனாக சிகரெட்டை ஊதிக் கொண்டே கடற்கரைக்கும் சினிமாத் தியேட்டருக்குமாகத் திரிந்தான். அங்கும் அமைதியில்லை. கணவன் மனைவியாக வருபவர்களைப் பார்த்துப் பொறாமை கொண்டான். ஈஸ்வரியைக் கூட்டிக்கொண்டு சினிமாவுக்கும் கடற்கரைக்கும் சுற்றுலாவை அவனால் கற்பனை செய்தும் பார்க்க முடியவில்லை. இவள் ஏன் என் வாழ்க்கையில் வந்து நுழைய வேண்டும்? இது மனித சக்திக்கு அப்பாற்பட்டதா? இதுதான் விதியா?

வாரங்கள் கழிந்தன. இடம் எதுவும் கிடைக்கவில்லை. பத்மா மீண்டும் நினைவூட்டிக் கடிதம் எழுதியிருந்தான். "எங்களை மறந்துவிடவேண்டாம்" என்று தவமலர் எழுதியிருந்தான். எப்பொழுது வீட்டுக்கு வருவீர்கள் என்று ஈஸ்வரி கேட்டு எழுதியிருந்தான்.

நகரின் வெளிப்புறத்திலும் இடம் தேடிப் பார்த்தான். அதிக வாடகையும் முன்பணமும் கேட்டனர். ஏற்கெனவே சம்பளத்திலும் அலுவலகத்தில் கடன் எடுத்திருந்தான். அத்தனை முன்பணத் தொகையை வெளியே கைக் கடனாகவும் வாங்க முடியவில்லை. ஓரிருவரைக் கேட்டுவிட்டு கடன் கேட்பதையும் விட்டு விட்டான்.

கலியாணத்தின்போது நடைபெற்ற ஊதாரித்தனத்தை எண்ணியபோது ஆத்திரமாக வந்தது. அதை நிறுத்தாத கோழைத்தனத்திற்காகத் தன்னையே கடிந்து கொண்டான்.

இராசரத்தினம் ஒரு கம்பனியில் பங்காளராகவும் நல்ல பதவியிலும் இருப்பதைப் பற்றிக் கேள்விப்பட்டிருந்தான். அவரிடம் சென்று கேட்டால் நிச்சயம் உதவி கிடைக்கும் என்பதை அறிவான். ஆயினும் இவ்வளவெல்லாம் நடந்து முடிந்த பிறகு அவரின் முகத்தில் விழிப்பதற்கேற்ற துணிச்சல் அவனுக்கு ஏற்படவில்லை.

28

அன்று திடீரென வெள்ளவத்தையில் காலி வீதி நடைபாதையில் இராசரத்தினத்தைப் பரமநாதன் கண்டான். மனம் ஒருகணம் சிலிர்த்தது. அவரைக் காண வெட்கப் பட்டான். காணாதவன்போல வேறுபக்கமாகப் பார்த்து நழுவப் பார்த்தான். இராசரத்தினம் விட்டுவிடவில்லை.

“என்ன பரமநாதன்? எப்பிடிச் கலியாணமெல்லாம். கண்டும் காணாதமாதிரி போகப் பார்க்கிறாய்?”

தோல்வியால் ஏற்பட்ட அசைவு அவரின் குரலில் ஒலித்தது. சிரமப்பட்டு ஒருநளினச் சிரிப்பை வரவழைத்தார். இராசரத்தினத்தின் எதிரே தலைநிமிர்ந்தும் அவனால் பார்க்க முடியவில்லை.

“ஏதோ எல்லாம் தலைவிதிப்படி நடந்து முடிஞ்சது.”

“எங்களாலை முடியாட்டால் எல்லாம் தலைவிதியிலை தானே போடுறது வழக்கம்.”

பரமநாதன் எதுவும் பேசாது நின்றான்.

“வாவன் தேத்தண்ணி குடிப்பம்.”

“இப்பதான் குடிச்சிட்டு வந்தனான்.”

“பரவாயில்லை இன்னொருக்கா குடிக்கிறது.”

ச-7

மறுக்க முடியாதவனாக அவரைத் தொடர்ந்தான்.
அருகே இருந்த ஓட்டலில் நுழைந்தனர்.

“ஏதாவது சாப்பிடிறியா?”

“ஒண்டும் வேண்டாம்.”

“சூடாய் ஸ்ரோங்காய் இரண்டு காப்பி.”

இராசரத்தினம் ஓடர் கொடுத்தார்.

“என்ன அண்டைக்கு எங்கடை வீட்டுப் படலையிலை சமா வைச்சியளாம். நல்லவேளை நான் அங்கையில்லை.”

இராசரத்தினத்தின் பேச்சில் ஆத்திரம் தொனித்தது.

“எல்லாம் கந்தையனுடைய வேலை. அப்புவைத் தெரியுந்தானே. அவன் சொன்னபடி அவர் ஆடினார். இப்ப தான் கொஞ்சம் அறிவு வரத் தொடங்குது.”

“இனி அறிவு வந்தென்ன, வராமல் போயென்ன. இப்பிடியான பிற்போக்கானவங்களுக்கு இடங்கொடுத்து விட்டோம் எண்டுதான் நான் கவலைப்படுறன்.”

பரமநாதனுக்கு இராசரத்தினம் சொன்னது நன்கு புரியவில்லை. சிறிது நேரம் மெளனம். இராசரத்தினம் எதிரே குனியத்தைப் பார்த்துக்கொண்டே கோப்பியைக் குடித்தார்.

“சரி. அதையெல்லாம் விட்டிடுவம். இப்ப நீ எங்கை இருக்கிறாய்? நான் ஒரு விசிற வரவேணுமல்லே!”

யாவையும் சமாளித்துக்கொண்டே சொன்னார்.

“முந்திய அறையிலைதான்.”

“மனுஷியை இன்னும் கூட்டிக்கொண்டு வரேல்லையா? என் வகுப்புக் கலவரம் வந்தாலும் எண்டு பயப்படுறாங்களோ.”

“இடம் கிடைச்சால்தானே. முனிசிப்பாலிட்டி எல்லைக் குள்ளை பார்த்தன். வெளியாலையும் ரட்மலானை, வத்தனை மட்டும் பார்த்தன். எனக்குக் கட்டத்தக்கதாய் இடம் கிடைச்சால்தானே.”

“ஏன் ரட்மலானையிலை என்றை விட்டிலை வந்திரன். எனக்கு ஒரு அறைமட்டும் வைத்துக்கொண்டு முழு இடத்தை யுமே தாறன்.”

பரமநாதனுக்கு என்ன சொல்வதென்றே தெரியவில்லை. சிந்திப்பதற்கு அவகாசம் எடுப்பதற்காக வினவினான்:

“வீடு எங்கை யிருக்கு?”

“விகாரை ஒழுங்கையுக்கை கொஞ்சம் உட்புறமாகத் தான். நல்ல அமைதியான இடம். சுத்திவர சிங்களக் குடும்பங்கள்தான். ஆனா எல்லாரும் நல்லவங்கள். இந்தக் கலம்பகங்களாலை முந்தி இருந்தவர்கள் எல்லாரும் போட்டாங்கள். நான் எழுபத்தைஞ்சு ரூபாதான் வாடை குடுக்கிறன். எனக்கு உதொரு காசில்லை. நீ வந்திருக்கலாம். வீட்டைப் பார்க்கவேணுமெண்டால் இப்பவே வாவன்.”

எதிர்பாராத அதிர்ஷ்டம் வந்து சேர்வதுபோல; பரமநாதன் உணர்ந்தான். பஸ் ஏறும் இடத்தை நோக்கி அவன் பின்னே நடந்தான்.

வீட்டார் இராசரத்தினத்தோடு இருப்பதை அறிந்தால்—! நினைவு பளிச்சிட்டது. என்னுடைய நிலை அவர்களுக்கு எங்கே தெரியப் போகிறது. இனி நான் நினைச்சபடியே எல்லாம் செய்யவேண்டும். மற்றவர்களின் கைப் பொம்மையாகப்படாது.

ஒருவகைத் துணிச்சலும் நம்பிக்கையும் அவன் இதயத்தில் ஏற்பட்டது.

வீடு அவனுக்கு நன்கு பிடித்துக்கொண்டது. அடக்கமான அமைதியான வீடு. இராசரத்தினத்திற்காக முன்

அறையை ஒதுக்கிவிட்டால் மேலும் இரு அறைகள் இருந்தன. ஒரு அறை சிறிதானாலும் அதிலும் ஒருவர் வசதியாகத் தங்கலாம். முன்புறத்தில் சிறுவிறாந்தை இரண்டு அறையளவு நீளத்தில் ஹால். முன்புறம் வருபவர்கள் இருப்பதற்கும் பின்புறம் சாப்பிடுவதற்கும் வசதியாக அமைக்கப்பட்டிருந்தது. குசினி தனியே இருந்தது. அதற்குக் கிட்ட கிணறு இருந்தது. மின்சார விளக்குகள் இருந்தன. கிணறும் வாளிக் கக்கூசுமே சிறிது வசதியீனமாயிருந்தன.

“இங்குள்ள கதிரை மேசைகளையும் நீங்களே பயன்படுத்தலாம். குசினிக்குள்ளும் எல்லாப் பொருட்களையும் எடுத்துக் கொள்ளலாம். நான் வீட்டிலை தங்கியிருக்கேக்கை காலையிலை கோப்பி மட்டும் தந்தால் போதும். அதிகமாய் நான் வெளியைதான் சாப்பிடுவது வழக்கம்.”

“கோப்பி மட்டுமென்ன. சாப்பாடே தருவம்.”

பரமநாதன் சொன்னான்.

வீட்டின் முன்புறத்தில் பூந்தோட்டம் அமைப்பதற்கும் இடமிருந்தது. அமைதியான இடம். தூரத்தில் கடலலையின் ஓசை சினிமாவின் பின்னணி இசைபோல் கேட்டுக் கொண்டிருந்தது.

29

பொங்கல் விடுமுறையின்போது, தானே சென்று மனையியை அழைத்து வருவதாக இராசரத்தினத்திடம் சொல்லி விட்டுப் பரமநாதன் புறப்பட்டான். இத்தனை ஏமாற்றத்தின் பின்னரும் இராசரத்தினம் தனக்கு உதவ முன்வரும் சிறந்த பண்பை அவனால் தாங்க முடியவில்லை. இராசரத்தினத்தின் மனதின் ஆழத்தை அவனால் உணரமுடியவில்லை.

எல்லோருக்கும் இப்படி உதவுபவரா? அல்லது அக்காவில் வைத்த காதலுக்காகவா? முன்னதிலும் பார்க்க தான்

இப்பொழுது பணத்தொல்லையின்றி வாழ்வதை எமக்குக் காட்டவா? அல்லது துன்பம் செய்பவர்களுக்கும், தான் நன்மை செய்பவன் என்பதைப் பறைசாற்றவா?

பல்வேறு வினாக்கள் நெஞ்சத்தில் வட்டமிட்டன.

வீடு பார்த்திருப்பதாகவும் பொங்கல் விடுமுறைக்கு அழைத்துச் செல்ல வருவதாகவும் ஈஸ்வரிக்கும் பத்மாவிற்கும் கடிதம் எழுதினான்.

அந்த வீட்டில் குடியேறுவதற்கு இரண்டு கட்டில் மட்டுமே அவனுக்கு முதலில் தேவைப்பட்டது. அலுவலக நண்பர்கள் அவனது திருமணத்திற்காகச் சிறிது பணம் சேர்த்துக் கொடுத்திருந்தார்கள். அப்பணத்தில் தும்பு மெத்தை யோடு இரண்டு கட்டில்களை வாங்கி இரத்தமலானை வீட்டில் போட்டான்.

பரமநாதன் பொங்கலின் முதல் நாட்காலை யாழ்ப்பாணத்தில் வந்து இறங்கினான். நேரே ஆலையூருக்குத் தங்கள் வீட்டிற்குச் சென்றான். சிவஞானம் அங்கே குடியேறி இருந்தது அவனுக்கு ஆச்சரியமாயிருந்தது. சிவஞானம் அதிகமாக அவனிடம் எதுவும் பேசவில்லை.

அவன் காலைக் கடன்களை முடித்து, குளித்துவிட்டு வந்தபோது பத்மா சாப்பிட வரும்படி அழைத்தாள். வீட்டிலுள்ள எவரது முகத்திலும் முன்பு தோன்றும் கலகலப்பும் களையும் இல்லை. பொன்னம்பலத்தார் தேடுவாரற்றவராக முலையில் கிடந்த 'ஈசி செயரில்' படுத்திருந்தார்.

"வந்திட்டியா, எத்தினை நாள் லீவு?" என்று மட்டும் கேட்டார்.

சிவஞானம் சாப்பாடு முடித்து சயிக்கிளில் ஏறிப் பள்ளிக் கூடத்திற்குப் புறப்பட்டதும் காரணங்கள் வெளியாயின.

“கோண்டாவிலிலை தேப்பனுக்கும் மேனுக்கும் சரிவ ரேல்லை. இது தன்ரை சீதன வீடு. தனக்குத்தான் உரிமை எண்டு சொல்லிக்கொண்டு வந்திருக்கிறார்-”

பத்மா சுருக்கமாக விஷயத்தைச் சொன்னாள்.

“இஞ்சை ஆச்சி அப்பு சகோதரங்களோடே இருக்கிறது எனக்கும் விருப்பந்தான். ஆனால் அவர் காட்டிற் அதி காரத்தைப் பார்த்தால்தான் பயமாயிருக்கு. சின்னத் தம்பீன்ரை துடுக்கை உனக்குத் தெரியுந்தானே.”

அவளின் நெஞ்சம் அடைத்தது.

கலியாணம் முடிந்து இரண்டு மாதம் ஆகவில்லை, அதற் குள்ளே இவ்வளவு மாற்றமா?

பரமநாதனால் நம்ப முடியவில்லை.

“நீ ஈஸ்வரியை அழைச்சிட்டுப் போறாய்தானே.”

பத்மா கேட்டாள்.

“ஓம். அதுக்குத்தானே வந்தனான்.”

“அதுதான் நல்லது. இல்லாட்டா இங்கை இன்னும் நிலமை மோசமாகும். எப்ப போகப்போறாய்?”

“நாளைக்கே போறன்.”

“எங்கை வீட்டுத்திருக்கிறாய்?”

“கொழும்பிலை வீட்டுக்கிற தென்றால் சும்மாவா? சந்தோசம் குடுக்கவே ஆயிரக்கணக்கிலை வேணும். ஒருத்தர் தன்ரை வீட்டிலை இருக்க இடம் தந்திருக்கிறார்.”

“ஆர் அது”

“இராசரத்தினம்”

பத்மாவின் நெஞ்சப் புண்ணில் ஒரு கணம் குண்டுகியால் குத்தியது போலிருந்தது. நா எழவே மறுத்தது. ஒரு கணம் நிலைமையைச் சமாளித்துக் கொண்டே சொன்னாள் :

“ஏன் உனக்கு வேறே இடம் கிடைக்கேல்லையா?”

“இல்லை. நீ வந்து எடுத்துத்தாவன்.”

“இதாலை பிறகு விஷயங்கள் தெரிய வந்து அதாலை ஏற்படக்கூடிய தொல்லைகளையும் நீ யோசித்துப் பார்க்க வேணும்.”

“எல்லாம் யோசித்துப் பார்த்திட்டன். நடந்ததுக்கு மேலை இனி என்ன நடக்கப் போகுது. அந்த நல்ல மனுஷனுக்குச் செய்த பாவந்தான் இப்ப குழந்துவந்து இந்தக் குடும்பத்தையே அழிச்சுக் கொண்டிருக்கு. உனக்குக் கிடைச்சவன் அந்த மனுஷனின் கால் தூசுக்கும் பெறமாட்டான்.”

“இப்ப உப்பிடியெல்லாம் பேசாதே. நீயும் சேர்ந்து தானே இதுக்கெல்லாம் உடன்பட்டனி.”

“ஆரில்லை எண்டது. இனி என்ன? நடக்கிறதைக் காணவேண்டியதுதான்.”

30

பரமநாதன் ஒரு சயிக்கிளை எடுத்துக்கொண்டு கோண்டாவிலுக்குப் போனான். இராசதுரை புகையிலைப் பாடம் ஒன்றைப் பிரித்துப் போட்டுக் கொண்டிருந்தார். அழகம்மா அவருக்கு உதவி செய்து கொண்டிருந்தாள்.

ஈஸ்வரி ஓடி வந்து ஒரு தூணோடு சாய்ந்துகொண்டு நின்றாள். சிரிப்பும் வெட்கமும் அவளைப் பிடிங்கின. பரமநாதனைப் பார்ப்பதும் சிரித்துக்கொண்டே தலையைக் குனிவதுமாக நின்றாள். எதிரே தாயும் தந்தையும் நின்றது அவளுக்கு நாணத்தை ஏற்படுத்தியது.

“உள்ளுக்குப் போவன் தம்பி. நாங்கள் வேலையை முடிச்சிட்டு வாறம்.”

இராசதுரை கூறினார்.

பரமநாதன் உள்ளே சென்றதும் ஈஸ்வரி முகத்தை நீட்டிக்கொண்டாள்.

“நீங்களேன் ஸ்ரேசனாலை இஞ்சை நேரை வரேல்லை.”

“நான் வாறதெண்டு நீ எங்கடை வீட்டிலைபோய் நிப்பாய் எண்டெல்லோ நான் நினைச்சிருந்தன்.”

“அதை அண்ணன் தன் வீடென்றல்லோ சொல்லுறார்.”

“இதுவும் உங்கடை வீடில்லையே. வாடை வீடல்லோ.”

“எண்டாலும்”

“என்றை அப்பு ஆச்சியெல்லாம் அங்கைதானே இருக்கினம்.”

“என்னிலையும் பார்க்க அவை உங்களுக்குப் பெரிசோ.”

“ஓம். அவை என்னைப் பெத்துப் பிறந்த நாள் தொடக்கம் வளர்த்தவர்கள், உன்னைத் தெரிஞ்சு ரண்டு மாதங்கூட ஆகேல்லை.”

“அப்ப அவையோடைபோய் இருங்கோவன். இஞ்சை ஏன் வந்தியள்.”

“அப்ப நான் போறன்.”

நாற்காலியை விட்டு எழுந்தான். அவள் தடுத்து நிறுத்தி தன் முகத்தை அவன் மார்பில் புதைத்து விம்மி விம்மி அழுதாள். முப்பது வயதாகியும் அவள் குழந்தை போலவே இருந்தாள். அவளின் முகம் நெஞ்சில் பட்டதும் அவன் உணர்ச்சிகள் மாறத் தொடங்கின. அவளைக் கட்டி அணைத்துக் கொண்டான்.

குடிப்பதற்குக் கோப்பி கொண்டு வந்தாள். சமையலுக்கு வேண்டிய ஆயத்தங்களைச் செய்தாள். அழகம்மா வந்தூ சமையல் வேலைகளில் ஈடுபட்டாள்.

“நாளைக்கே கட்டாயம் போகவேணுமா. பொங்கல் நாளென்று ஆச்சி சொல்லுது. வந்தனீங்கள் ரண்டு நாளைக்கு நிண்டு போகக் கூடாதோ.”

“இல்லை நாளைக்குக் கட்டாயம் போகவேணும்.”

“அரிசிமா, மிளகாய் தூளெல்லாம் ஆச்சி இடிச்சுத் தந்திருக்கிறா.”

ஈஸ்வரி பெருமையோடு சொன்னாள்.

“பிள்ளை அவரைக் கூப்பிட்டுச் சாப்பாட்டைக்குடன்.”

மாமியாரின் குரல் கேட்டது. ஈஸ்வரி அழைத்துச் சென்று ஒரு பலகைக் கட்டில் உட்காரச் செய்தாள். ஒரு பெரிய பெட்டியின்மேல் தலைப்பு வாழை இலையை விரித்து உணவு பரிமாறினாள்.

“உங்களுக்கு ம்ரவள்ளிக் கிழங்குக் கறியும் மாங்காய் சொதியும் நல்லாய் பிடிக்குமாம்.”

“ஆர் சொல்லித் தந்தது.”

“மாமி.”

“ஏன் நீ அக்காவோடை கதைக்கிறேல்லையோ?”

“அவ என்னை ஒருமாதிரிப் பார்க்கிறா.”

“என்ன மாதிரி?”

“நான் உங்களுக்கு சோடான பெண்ணில்லை எண்டு அங்கை போறவை யெல்லாருக்கும் சொல்லுறா. அப்பிடியா நீங்களும் நினைக்கிறியள்.”

ஈஸ்வரியின் கண்கள் கலங்கின.

“இல்லை.”

அவளுக்குச் சமாதானம் சொல்லி ஆற்றிவிட்டு, இரவுக்கு வருவதாகத் தெரிவித்து, மாலையில் ஆலையூருக்கு வந்தாள். நெருங்கிய சில உறவினர் வீடுகளுக்கு மட்டும்

சென்றான். வீடு திரும்பியபோது சிவஞானம் அங்கில்லை. கந்தசாமி பரமநாதனோடு பேசக் காத்திருந்தான்.

“இந்த வீட்டிலை நாங்கள் நெடுக இருக்க முடியாதண்ணை. வேறு வாடை வீடுதான் பார்க்க வேணும்.”

கந்தசாமி சொன்னான்.

“ஏன் தம்பி? என்ன நடந்தது?”

“அக்காவைக் கட்டினதாலை இஞ்சை எல்லாரும் தன்ரை அடிமையள் எண்டு நினைச்சுக் கொண்டு அதிகாரம் காட்டிறார், புது மாப்பிளை.”

“எங்களையெல்லாம் வெளியை போகப்படாது என்றும் சொல்லுறார்.”

தவமலரும், ராணியும் வந்து முறைப்பாடு வைத்தனர்.

“தம்பி நீ வளந்திட்டாய். நீ உலகம் தெரிஞ்சனி. உனக்கு எது சரியெண்டு தெரியுதோ அதைச் செய். வேறற எவரிட்டையும் அறிவுரை கேக்காதை. இதுதான் நான் சொல்லக் கூடியது.”

அன்றிரவு கோண்டாவிலில் சென்று தங்கினான். தான் சொல்ல இருந்ததை யெல்லாம் ஈஸ்வரி இரவிரவாகச் சொல்லி முடித்தாள்.

மறுநாள் பொங்கல். சென்ற இடமெல்லாம் சர்க்கரைப் பொங்கலும் கப்பல் வாழைப் பழமும் கிடைத்தது.

அன்று மாலையே ஈஸ்வரியையும் அழைத்துக்கொண்டு மெயில் வண்டியில் கொழும்புக்குப் புறப்பட்டான்.

மறுநாட் காலையில் இரத்தமலானை வீட்டில் வந்து குடியேறினர்.

31

ஈஸ்வரி புதுக்குடித்தமை நடத்த ஆரம்பித்தாள். அடுப்பு ஊதாது மண்ணெண்ணெய் குக்கரில் சமைப்பது அவளுக்குச் சுகமாயிருந்தது. மாலையில் அலுவலகத்தால் வந்ததும் பரமநாதன் கூடையை எடுத்துச் சென்று சமையலுக்கு வேண்டிய பொருட்களை வாங்கி வந்தான்.

பகல் பொழுதைக் கழிப்பதுதான் அவளுக்குப் பெரிய தொல்லையாயிருந்தது. அயல் வீட்டாருக்கு ஒரு சில தமிழ்ச் சொற்களே தெரிந்திருந்தன. அவள் நாள் தோறும் சிங்களச் சொற்களைப் பயின்று வந்தாள்.

இராசரத்தினத்தின் அறை பெரும்பாலும் பூட்டியே கிடக்கும். காலையில் கோப்பியை அறை வாசலில் உள்ள சிறுமேசையில் வைத்து கதவில் இருதடவை தட்டிவிட்டு வருவாள். காலைச் சாப்பாடு மேசையில் இருக்கும். குளித்து வந்தபின்னர் வசதிபோல அவர் சாப்பிடுவார். இரவில் அங்கு சாப்பிடுவதே அரிது. அவர் அறையில் நெடு நேரம் விளக்கு எரியும். இரவிரவாகப் படித்துக் கொண்டிருப்பார்.

நெருங்கிய உறவினர், நண்பர்கள் அங்கு அவன் குடும்பமாக வந்திருப்பது அறிந்து வந்து பார்த்துச் சென்றனர். பரமநாதனும் சில வீடுகளுக்கு பஸ்ஸில் ஈஸ்வரியை அழைத்துச் சென்றான்.

கடற்கரைக்கும் சினிமாவிிற்கும் சில நாள் அழைத்துச் சென்றான்.

அலுவலகங்களுக்குச் சயீக்கினில் சாப்பாடு எடுத்துச் செல்பவர் மூலமாக நண்பகல் உணவை அனுப்பி வந்தாள். இதற்காக கிழமை நாட்களில் அவள் ஐந்து மணிக்கே எழுந்து சமையல் செய்யத் தொடங்கி விடுவாள்.

இடிப்பது, அரைப்பது, தோய்ப்பது முதல் எல்லா வீட்டுவேலைகளையும் அவளாகவே செய்து வந்தாள். காலை

யில் பரமநாதன் குளிப்பதற்கும் அவளே தொட்டியில் தண்ணீர் இறைத்து வைப்பாள்.

வகுப்புக் கலவரம் ஏற்பட்டால் அவ்விடத்தில் இருக்கும் தமிழர்கள் பாதிக்கப்படுவார்கள் என்பதை வீட்டுக்கு வந்த ஒரு தூர உறவுப்பெண் அவளுக்குச் சொன்னாள். அவளால் அதை நம்ப முடியவில்லை. அயல் வீட்டுச் சிங்களக் குடும்பங்களுடன் அவள் மிகவும் நெருங்கிப் பழகினாள். வீட்டில் எவருமில்லாத பகல் வேளைகளில் அவர்களே அவளுக்குத் துணையாயிருந்தனர்.

தெருக்களிலும் வீட்டுக்கு வந்தவர்களும் அயல் வீட்டவர்களும் உடுக்கும் நவநவமான சேலைகளை யெல்லாம் பார்த்தபோது அவளுக்கும் ஆசை ஏற்பட்டது. அவளிடம் போதிய சேலைகளே இல்லை. வரும்போது அழகம்மா தன்னிடமிருந்த, இரண்டு லங்கா சேலையைக் கொடுத்து விட்டிருந்தாள். எத்தனையோ நாட்களாகக் கேட்ட பின்னரே பரமநாதன் ஒரு 'ஜோயெற்' சேலையும் மற்றோர் நூல் சேலையும் வாங்கி வந்து கொடுத்தான். மற்ற வீடுகளில் பார்த்தது போன்ற நிலைக்கண்ணாடி, தையல் மெஷின், வீட்டை அலங்கரிக்கத் திரைச் சீலைகள். நல்ல நாற்காலிகள், மேசைகளிலெல்லாம் அவளுக்கு ஆசை ஏற்பட்டது.

பரமநாதன் தன் பணக் கஷ்டங்களையெல்லாம் சொன்னான். அவள் அடிக்காடி நெருக்கிக் கேட்க, அவன் அடக்கி வைத்திருந்த விரக்தி மனம் வீறிட்டுமூந்தது.

“நீங்கள் சிகரெட்டாய் ஊதித் தள்ளுறியள். அதைக்குறைக்கக் கூடாதோ?”

“ஏனெடி, உன்னை அலங்கரிக்க சீலையும் பவுடரும் வாங்கவோ.”

“இல்லை. சிகரெட் கனக்கக் குடிச்சால் கசம் வருமாம்.”

“எதுக்கோ சொல்லிப் போட்டு இப்ப மழுப்புறாய். கசம்வந்தால் நான் செத்துப்போறன். உனக்கென்ன.”

செ. கணேசலிங்கன்

109

“எதுக்குச் சும்மா பாயிறியன்.”

“நான் என்ன நாயா உன்மேலை பாய. பொயிலை யுக்கை கிடந்த பிச்சைக்கார நாய்களுக்கு வாற ஆசையனைப் பாருங்கோ.”

“எங்கடை பிச்சைக்காசை வாங்கி தாலியும் கூறையும் வாங்கி ரண்டு கலியாணமும் நடத்திப் போட்டு ஏன் நியாயம் பேசிறியன்.”

“என்னடி பொந்தி வாய்காட்டிறாய்.”

பரமநாதன் கன்னத்திலே ஓங்கி அடித்தான். அவள் அடிதாங்காமல் கன்னத்தைப் பொத்திக் கொண்டே அப்படியே இருந்துவிட்டாள். விம்மி விம்மி அழுதபடியே சென்று கட்டிலில் படுத்துக் கொண்டாள்.

கோபம் தணிந்து ஒற்றுமை ஏற்பட இரவு பன்னிரண்டு மணியாகிவிட்டது. அதன் பின்னரே இருவரும் சென்று சாப்பிட்டனர்.

இடையிடை சிறுசிறு வாக்கு வாதங்களும் சண்டைகளும் நடைபெற்றுக் கொண்டிருந்தன.

மாதங்கள் கழிய சண்டைகள் அதிகரித்துக் கொண்டு வந்தன

கந்தசாமி தாம் வீடு மாறிய செய்தியைத் தெரிவித்து மாதம் மாதம் வாடகைப் பணத்திற்கு ஏதாவது அனுப்பும் படி வேண்டியிருந்தான். அவனுக்குக் கிடைக்கும் சம்பளத்தில் இராசரத்தினத்தின் உதவியுடன் மிகவும் சிக்கனமாகவே அவனால் குடும்பம் நடத்த முடிந்தது. இவ்வேளையில் அவனால் வீட்டுக்கு எதுவுமே அனுப்ப முடியாதிருந்தது. சிவஞானத்தின்மேல் அவனுக்கு ஏற்கெனவே இருந்த சீற்றம் அதிகரித்தது. அச்சீற்றத்தை ஈஸ்வரிமேல் காட்ட முற்பட்டான்.

வருடப்பிறப்புக்கு வீட்டுக்குச் சென்று வர ஈஸ்வரி ஆசைப்பட்டாள். ஒரு தடவை போய்விட்டு வருவதாயி

னும் நூறு ரூபாவாதல் செலவாகும் என்பதைப் பரமநாதன் அறிவான்.

“முடியாது.”

ஓரேயடியாக மறுத்துவிட்டான். வருடப் பிறப்பிற்கு ஒருவோயில் சேலை மட்டும் வாங்கிக் கொடுத்தான். தங்கை மாருக்கும் பெற்றோருக்கும் அவனால் வழமைபோல சேலை, துணிகள் வாங்கி அனுப்ப முடியவில்லை. ஐம்பது ரூபா காசு மட்டும் அனுப்பி வைத்தான்.

வருடப் பிறப்பன்று கோவிலுக்கு அவளை அழைத்துச் சென்றான்.

32

இராசரத்தினம் வீட்டிலே எதுவும் பேசாது அமைதியாக இருந்தபோதும் வீட்டில் நடைபெறும் விஷயங்களைக் கூர்மையாகக் கவனித்து வந்தார். ஈஸ்வரி ஓடியாடிச் சுறுசுறுப்பாக வீட்டு வேலைகளைச் செய்யும் அழகை அவர் பார்த்து ரசிப்பதுண்டு. ஆடம்பரம் எதுவுமில்லாமல் அவள் மிகவும் சிக்கனமாகக் குடும்பம் நடாத்துவது அவரது மென்மையான இதயத்தில் உயர்ந்த மதிப்பேற்றியது. ஆனால் அவள் அளவுக்கு மீறி முரட்டு வேலைகள் செய்வதை அவரால் பார்க்க முடியவில்லை. அரிசி அரைப்பது, தோய்ப்பது, வியர்வை வழிய தண்ணீர் இழுத்து தொட்டி நிரப்புவது ஆகியவற்றை அவரால் சகிக்க முடியவில்லை. இடையிடை ஏற்படும் சண்டைகளையும் அவளின் விம்மலையும் கேட்டு தூங்க முடியாது தனித்தார்.

பரமநாதன் அவளைக் கொடுமைப் படுத்துவதாகவே அவருக்குத் தெரிந்தது. அவளை ஒரு அப்பாவி, கோழை என்றே முன்னர் தீர்மானித்திருந்தார். ஒரு பெண்ணை இவ்வளவு கொடுமைப்படுத்தக் கூடியவன் என்பதைப்

பார்த்தபோது அவரால் நம்பவே முடியவில்லை. நாட்கள் செல்லச் செல்ல சிறிய விஷயங்களுக்கெல்லாம் சீறி விழுந்தான். அவனது பேச்சுக்களைத் தாங்கமுடியாது ஈஸ்வரியும் சத்தமிட்டுப் பேசத் தொடங்கினாள்.

அன்று மாலை மண்ணெண்ணெய் போத்தலை ஈஸ்வரி தட்டி உடைத்து விட்டாள்.

“கவனமில்லாத கழுதை.”

“வேணுமெண்டா உடைச்சன். கை தவறிப் போச்சு.”

“இது கொப்பன் வீட்டுப் பணமெண்டு நினைச்சியோ?”

“அவையின்ரை பணத்தைத்தானே கலியாணத்திலை மேளமடிச்சு வெடிசுட்டு வீம்பு காட்டினியன். இப்ப ஏதோ சிக்கனம் பேசிறியள்.”

“பொயிலைக் கொட்டிலுக்கை கிடந்த கழுதையைக் கொண்டு வந்து மெத்தையிலே எத்தினால் வாய்காட்டாமல் என்ன செய்யும்?”

“நீங்கள் கட்டாட்டால் உந்தச் சீதனத்தோடே ஆரேன் வேறை ஒருத்தனை எனக்குக் கட்டிக் கொடுத்திருப்பினம்.”

“உன்னைக் கட்டவும் ஒருத்தன் வந்திருப்பான்! அது தானே முப்பது வயதுவரை கலியாணங் கட்டமுடியாத குமரியாயிருந்தனி.”

“முப்பத்தைஞ்சு வயதுவரை கொக்காவை வைச்சிருந்து தானே என்றை அண்ணன் தலையிலை கட்டியடிச்சியன்.”

“கொண்ணன் பெரிய மன்மதன். நீ பெரிய மேனகை. உன்னிலை ஆசைப்பட்டாடி கட்டினன். என்றை அக்காவுக் காகத்தானேடி கழுதையின்ரை கழுத்திலை தாலியைக் கட்டினன். அது இப்ப உதைக்கவருது.”

“ஆற்றை வீட்டுக் காசிலை தாலி செய்து கட்டினியள்.”

“பொத்தெடி வாய்.”

“பொத்தாட்டில்?”

“பொத்த வைப்பன்.”

ஈஸ்வரியின் வாயிலே அடித்தான்.

“அய்யோ” என்று அவள் கத்திவிட்டாள். வாயால் இரத்தம் வடிந்தது.

கேட்டுக் கொண்டிருந்த இராசரத்தினத்தால் தாங்க முடியவில்லை. அறைக்குள்ளே அமைதியின்றிச் சுற்றிக் கொண்டிருந்தார். வெளியே வந்து பார்க்கும் துணிச்சல் ஏற்படவில்லை.

அன்றிரவு இராசரத்தினத்துக்குத் தூக்கம் வராமல் நெடு நேரம் சென்றது.

காலையில் கோப்பியை வைத்து ஈஸ்வரி கதவைத்தட்டிய ஒலிகேட்டு ஆச்சரிமடைந்தார்.

குளிப்பதற்காக அவர் வெளியே வந்தபோது அவள் சுறுசுறுப்பாக சமையலில் ஈடுபட்டிருந்தாள்.

இராசரத்தினத்தின் கருணையான பார்வை அவளைக் கவர்ந்திருந்தது. தனக்காக அவர் வருத்தப்படுவதை அவள் உணராமலில்லை.

33

ஈஸ்வரி அந்த மாதம் உரிய நாளில் முழுகவில்லை என்று அறிந்ததும் பரமநாதன் சந்தோஷமடையவில்லை. அவன் மனதில் பீதி ஏற்படத் தொடங்கியது. சில நாட்களாக அவனால் தூங்கவும் முடியவில்லை. அதே சிந்தனையில் சிகரெட்டை ஊதிக் கொண்டே திரிந்தான். கருச் சிதைவு செய்துவிடலாமா என்று இரவு பகலாக யோசித்தான். நெருங்கிய ஓரிரு நண்பர்களை விசாரித்தான். எவரும் அதை ஆதிக்கவில்லை. அதனால் ஏற்படக் கூடிய பயங்கர விளைவுகளைப் பற்றியே யாவரும் தெரிவித்தனர்.

இதற்கிடையில் ஈஸ்வரிக்கு மயக்கமும் சத்தியும் ஏற்படத் தொடங்கிவிட்டது. இராசரத்தினத்திற்கும் அயலவர்களுக்கும் தெரிய வந்துவிட்டது. அந்த எண்ணத்தைக் கைவிட்டான். தன் உழைப்பில், குழந்தையால் ஏற்படக் கூடிய தனிச் செலவுகளையும் கணக்கிட்டுப் பார்த்தான். பணக் கவலை அவனை ஆட்கொண்டது.

ஈஸ்வரி சத்தியும் மயக்கமும் ஏற்பட்டபோதும் தன் வேலைகளை முன்போல வழமையாகச் செய்து வந்தாள். ஆயினும் முன்னரிலும் பார்க்க அவள்மேல் பரமநாதன் அதிக சீற்றம் காட்டி வந்தான்.

குளிப்பதற்குத் தொட்டியில் தண்ணீர் நிரப்பாததற்காக அன்று காலை ஈஸ்வரியைக் கடிந்தான்.

“சத்தியும் மயக்கமும் வந்துது, தண்ணி இழுக்க முடியேல்லை.”

“என்னடி மயக்கமெண்டு சொல்லி மாசாலம் பேசிறாய்!”

அவள் கன்னத்தில் அடித்துவிட்டான். ‘அய்யோ’ என்று கத்தியபடி கண்ணைப் பொத்திக்கொண்டே இருந்து விட்டாள். கன்னமும் கண்ணும் அதைத்து விட்டன. இனிமேல் அங்கு இருக்க முடியாது என்று இராசரத்தினம் தீர்மானித்தார். உண்மைக் காரணத்தை அவர் கூறவில்லை. கம்பனிக்குக்கிட்ட ஒரு அறை கிடைத்திருப்பதாகவும் வார இறுதியில் மட்டும் தான் அங்குவந்து தங்குவதாகவும் தெரிவித்தார். அப்படியாயின் வீட்டுக்குத் தான் முழு வாடகைப் பணமும் தருவதாகப் பரமநாதன் சொன்னான்.

“நீ ஐம்பது ரூபாயைத்தா. நான் இருபத்தைஞ்சு ரூபாய் அறைக்காகக் குடுக்கிறன்.”

ஈஸ்வரிக்காக அவர் இரங்கியபோதும் அவனது ஈரமற்ற தன்மைக்காக வாடகை வாங்கவேண்டும் என்றே இராசரத்தினம் தீர்மானித்தார்.

பரமநாதனுக்கு ஐம்பது ரூபா கொடுப்பது நீதியாகவும் மலிவாகவும் தெரிந்த போதும் தன் உழைப்பில் அப்பணத்தை எப்படிச் சிக்கனம் பிடித்துக் கொடுப்பதென்ற சிந்தனையே ஏற்பட்டது.

இதற்கிடையில் ஈஸ்வரியையும் டாக்டரிடம் அழைத்துச் செல்லவும் நேரிட்டது.

சம்பளத்தில் மேலும் சிக்கனம் பிடிக்கத்தக்க வழிகளையெல்லாம் ஆராய்ந்து பார்த்தான். அவன் கனவுகளெல்லாம் நாள் தோறும் சிதைந்து வந்தன. அந்தக் கோபத்தையெல்லாம் ஈஸ்வரிமேல் கொட்டினான்.

பார்வையிலாவது ஆறுதல் கொடுத்த ஒரே மனிதரும் வெளியேறியது ஈஸ்வரிக்கு மேலும் துன்பமளித்தது. இராசரத்தினம் அங்கு தங்கியிருந்த ஆறு மாத காலத்தில் அவள் அவருடன் பேசிய வார்த்தைகள் மிகக் குறைவு. இராசரத்தினம் வாய் திறந்து பேசியவை மிகமிகக் குறைவு. அவற்றில் சில வார்த்தைகளை அவளால் மறக்கவே முடியவில்லை. அப்படியான வார்த்தைகளை அவள் பரமநாதனின் வாயிலிருந்து கேட்டதே கிடையாது. அந்தச் சில வார்த்தைகளை நினைக்கும் போதெல்லாம் அவள் இதயம் கனிந்தது. இராசரத்தினத்தின் வார்த்தைகள் ரோசாவின் இதழ் போலவும், பரமநாதன் சொற்கள் ரோசாவின் முட்போலவும் தோன்றின.

ஒருநாள் மாலையில் புதியசேலை ஒன்று கட்டிக்கொண்டுகணவனை எதிர்பார்த்து வாசலில் நின்று கொண்டிருந்தாள். அப்போது இராசரத்தினம் அவளையும் திலத்தையும் மாறி மாறிப் பார்த்துக்கொண்டே வந்தார். வாசலில் வரும்போது அவர் சொன்னார்:

“உந்தச் சீலை உங்களுக்கு நல்லா மாச் பண்ணுது. தூரத்திலை வரேக்கை ஆரோ சினிமா ஸ்ரார் எங்கடைவீட்டை வழிமாறி வந்திட்டதெண்டு நினைச்சன்.”

செ. கணேசலிங்கன்

115

பரமநாதன் அரைமணி நேரம் கழித்து வந்தான். அவன் எதுவுமே சொல்லவில்லை.

மற்றொரு நாள் பரமநாதன் அதிகாலையிலேயே அலுவலகம் போய்விட்டான். மேசையில் வெந்தயக் குழம்பும் இடியப்பும் இருந்தது. இராசரத்தினம் சுவைத்துச் சாப்பிடும்போது ஈஸ்வரி எதிரே வந்தாள்.

“உங்கடை வெந்தயக் குழம்பு இன்றைக்கு ரொம்பப் பிரமாதமாயிருக்கு.”

இராசரத்தினம் புகழ்ந்தார். புகழ்ச்சியைத் தாங்க முடியாது அவள் சிரித்தாள்.

“நீங்கள் சிரிக்கிறதைக் கொஞ்சம் குறைக்கிறது நல்லது. உங்கடை பற்களும் சிரிப்பும் ஆரையும் மயக்கிப் போடும்.”

வெட்கம் தாங்க முடியாது அவள் அறைக்குள் ஓடிவிட்டாள்.

இராசரத்தினம் குளிக்கும்போது அவளுக்கு உதவுவதற்காகத் தொட்டியில் தண்ணீர் ஊற்றுவதையும் அவள் கவனித்திருந்தாள்.

தான் கஷ்டப்படுவதைக் காண விரும்பாதுதான் அவர் வெளியேறுகிறாரோ என்று அவள் மனம் எண்ணியது.

இராசரத்தினம் பற்றிய பழைய பசுமை நினைவுகளையெல்லாம் மீட்டிப் பார்த்தாள். அவள் இதயம் பிரிவால் பொருமியது.

பரமநாதனே இராசரத்தினம் மேல் நன்மதிப்பும் மரியாதையும் காட்டி வந்ததை அவள் அறிந்தே இருந்தாள். அதற்குரிய அடிப்படைக் காரணங்களை அவள் அறியாமலே இருந்தாள்.

34

ஈஸ்வரி கர்ப்பமாக இருப்பதை அறிந்த அயலவர்களெல் லோரும் அவள்மேல் கருணை காட்டினர். அவளுக்குப் புத்தி மதிகள் சொல்லினர். நெல்லிக்காய், மாங்காய், கொய்யாக் காய் போன்றவற்றையெல்லாம் அவளுக்குக் கொண்டு வந்து கொடுத்தனர். அயல் வீடுகளில் எவ்விதப் பலகாரம் எவர் சேய்தாலும் அவளுக்கு முதலில் கொண்டுவந்து கொடுத்து வந்தனர்.

வீட்டிலே இடையிடை ஏற்படும் துன்பங்களை அவர்கள் காட்டும் கருணையில் மறந்து வந்தாள்.

எட்டு மாதம் கழிந்த பின்பே டிசம்பர் வரையில் வீட்டிற்கு அழைத்துச் செல்வதாகச் சொல்லியிருந்தான். எவ்வளவு கஷ்டமாயினும் கணவனுடன் இருப்பதையே அவரும் விரும்பினாள்.

வார இறுதிகளில் வந்து போவதாக முன்னர் இராச ரத்தினம் சொன்னபேரதும் அவர் அந்தப் பக்கம் வரவே யில்லை. மூன்று மாத காலத்தில் இடையில் ஒரு தடவையே அறையில் ஏதோ பொருட்கள் எடுக்க வந்திருந்தார்.

அன்று காலையிலும் எதிர்பாராது இராசரத்தினம் வந்திருந்தார். அறையைத் திறந்து ஒரு சூட்டேகில் ஏதோ பொருட்களை எடுத்து வைத்தார். தாயாரின் ஆண்டுத் துவசத்திற்காக அன்று மாலை மெயில் வண்டியில் யாழ்ப்பாணம் செல்வதாகச் சொன்னார். அதிக நேரம் அங்கு தாமதிக்கவில்லை. ஆயினும் ஈஸ்வரி கோப்பியைக் கொண்டு வந்து கொடுத்தாள். பரமநாதன் அவரைச் சாப்பிட்டுச் செல்லும்படி வற்புறுத்தினான். அவர் அவசரம் போகவேண்டும் என்று சொல்லிப் புறப்பட்டு விட்டார்.

அன்று அலுவலகத்தில் இருந்தபோது திடுக்கிடும் செய்தி ஒன்று கிடைத்தது.

‘பிரதமர் பண்டார நாயகாவை ஆரோ ஒருவன் துப் பாக்கியால் சுட்டுவிட்டான்.’

சுட்டது ஒரு பிக்கு என்றும், பிக்கு அல்ல பிக்கு வேஷத்தில் போன தமிழன் என்றும், பிரதமர் இறந்து விட்டார் என்று சிலரும் ஆசுபத்திரிக்கு எடுத்துச் சொல்லப்பட்டு விட்டார் என்று வேறு சிலரும் பேசிக்கொண்டனர். நகரெங்கும் ஒரே பரபரப்பு. முதல் வந்த பத்திரிகைச் செய்திகளும் தெளிவாக இருக்கவில்லை.

பரமநாதன் உடனே இரத்தமலானைக்கு ஓடிவந்தான். அன்று மாலை மெயில் வண்டியிலேயே ஈஸ்வரியை அனுப்புவதற்கு முடிவு செய்தான். எதிர்பாராது அசம்பாவிதமான சம்பவங்கள் சென்ற ஆண்டுபோல் ஏற்பட்டாலும் என்ற அச்சத்தில் இம்முடிவுக்கு வந்தான்.

‘நான் வரமுடியாது. இராசரத்தினத்தாரோடு உன்னை அனுப்பி வைக்கப் போறன்.’

‘அவரோடை என்னை அனுப்பப் போறியளா? நீங்கள் வாரங்கோ. அதுதான் நல்லது.’

‘நான் வேண்டியதில்லை. அவர் உன்னைப் பாதுகாப்பாக வீட்டிற்கு அழைத்துக்கொண்டு போய் விடுவார்.’

‘இல்லை, எனக்குப் பயமாயிருக்கு.’

‘என்னத்துக்குப் பயப்பிடவேணும். அவர் பாதுகாப்பாக அழைத்துச் செல்வார். இங்கையோ வழியிலையோ ஒண்டும் நடக்கப் போறதில்லை. முன் பாதுகாப்புக்காகவே உன்னை அனுப்புறன்.’

வீட்டைப் பூட்டி முக்கிய பொருட்களையெல்லாம் எடுத்துக்கொண்டு ராக்ஷியில் ஐந்து மணிக்கே கோட்டை ஸ்ரேசனுக்குச் சென்று சேர்ந்தனர்.

பிரதமரைச் சுட்டது பற்றிய உறுதியான செய்திகள் பத்திரிகையிலும் ரேடியோவிலும் அறிவிக்கப்பட்டன.

“மஞ்சள் அங்கி அணிந்த ஒருவன் என்னைச் சுட்டான்” என்ற பிரதமரின் வார்த்தைகள் பல்வேறு கருத்துக்களை மக்களிடம் பரப்பியது. பல வதந்திகள் அடிபட்டன.

நாடு பூராவும் அவசர கால நிலைமை பிரகடனம் செய்யப்பட்டது.

பட்டாள லொறிகளும் ஆயுதம் தாங்கிய பொலிசாரும் தெருக்களில் காணப்பட்டனர்.

புகையிரத நிலையத்திலும் ஒரே கூட்டம். இராசரத்தினம் ஆறரை மணிக்கு வந்து சேர்ந்தார். பரமநாதன் நிலைமையைத் தெரிவித்தபோது இராசரத்தினம் எவ்வித எதிர்ப்பும் கூறவில்லை.

வண்டி வந்ததும் இராசரத்தினமும் பரமநாதனும் முதலில் நுழைந்து மூலை இடம் பிடித்துக் கொண்டனர். இராசரத்தினமும் ஈஸ்வரியும் எதிரெதிரே இருந்தனர்.

வண்டி புறப்பட்டதும் பரமநாதன் அன்றிரவு கொள்ளுப் பிட்டிக்குச் சென்று முன்னர் தங்கியிருந்த அறையில் சண்முகம், சோமசுந்தரத்தோடு தங்கினான்.

35

இராசரத்தினமும் ஈஸ்வரியும் எதுவுமே பேசவில்லை. ஒருவரை ஒருவர் பார்த்துக்கொண்டே இருந்தனர். இருவரிடையேயும் நீண்ட காலமாகத் தாம் பழகியிருந்தது போன்ற ஓர் பாச உணர்வு பார்வையிலேயே ஏற்படத் தொடங்கியது. தம் வலிமைக்கு அப்பாற்பட்ட ஒரு சக்தி தம்மை ஈர்ப்பதுபோல உணர்ந்தனர். எதற்காக அஞ்சி இராசரத்தினம் வெளியேறினாரோ அச்செயலின் முன்னே அவர் மீண்டும் நிறுத்தப்பட்டார். எதற்காக அவள் இராசரத்தினத்துடன் பிரயாணம் செய்வதற்கு மறுத்தாளோ அதே கர்மச் செயலின் முன்னே அவளும் நிறுத்தப்பட்டாள்.

இராசரத்தினம் நீட்டியகால் அவளின் பாதத்தைத் தீண்டியது.

“எதற்காக நீங்கள் வீட்டைவிட்டு ஓடினீங்கள்?”

அவள் சிரித்துக்கொண்டே கேட்டாள்.

“நீங்களே சொல்லுங்கோ பார்ப்பம்.”

இராசரத்தினத்தின் கடை வாயிலில் குறும்பு நகை அரும்பியது.

“எனக்குப் பயந்து.”

“இல்லை.”

“என் சிரிப்புக்குப் பயந்து”

“இல்லை”

“பின்னை”

“உன் கண்களுக்குப் பயந்து”

“என் அத்தனை பொல்லாததா?”

“ஓம்”

“அது என்ன செய்துவிடும்?”

“என்னைப் பாவம் செய்யத் தூண்டிவிடும்”

“என் கண்ணைப் பற்றி இவர் எதுவுமே சொன்ன தில்லை.”

“பலருக்குக் கைவிலே கிடைக்கும் ரோசாவின் அருமை தெரிவதில்லை.”

“நீங்கள் நல்லாய்ப் பேசப் பழகியிருக்கிறியள்.”

“நீதானே பேசப் பண்ணுறாய்.”

“நீங்கள் ஆரோ ஒரு பெண்ணைக் காதலித்துத்தோல்வியடைத்தீங்களாம், உண்மையா?”

“ஆர் சொன்னது?”

“அவர் தான்.”

“கலியாணம் நடந்தால்தான் காதலில் வெற்றியா? அப்படியானால் கலியாணம் செய்தவர்களெல்லோரும் ஒரு வரையொருவர் காதலிப்பவர்களா?”

ஈஸ்வரி சிறிது நேரம் யோசித்தாள். தன்னையே இராச்சரத்தினம் அக்கேள்வியைக் கேட்பது போல எண்ணினாள். தன்னுள்ளே அவ்வினாவை எழுப்பினாள். அவர் கேள்வியில் ஒரு பெரிய உண்மை மறைந்திருப்பதாகவே தோன்றியது.

“நீங்கள் காதலித்த பெண் யார்?”

“பரமநாதன் எதுவும் சொல்லவில்லையா?”

“இல்லை.”

“அதை நீங்களே அறிந்து கொள்வீர்கள்.”

இரவிரவாக இருவரும் உரையாடிக் கொண்டு சென்றனர். ஈஸ்வரிக்குத் தூக்கமே வரவில்லை. அத்தனை சுவையாக, அழகாகக் கதைத்த வேறொரு மனிதரை அதுவரையில் அவள் கண்டதில்லை. அவள் ஏதோ ஒருவிதப் புத்துணர்ச்சி பெற்றாள். புகையிரதம் சொர்க்கத்தை நோக்கி ஓடுவதாக உணர்ந்தாள். சுற்றவர இருந்தவர்களையெல்லாம் அவள் மறந்திருந்தாள். வண்டி முடிவில்லாது ஓடிக் கொண்டிருக்க வேண்டும் என விரும்பினாள்.

“பரமநாதன் உங்களைக் கொடுமைப் படுத்தியதையும் என்னால் பார்த்துக் கொண்டிருக்க முடியவில்லை. அதற்காகவே ஓடினேன்.”

“நீங்கள் தானே அவரை அந்த வீட்டுக்கு அழைத்தீர்களாம்.”

“அவன் இத்தனை விரைவில் இப்படிக் கொடுமைப் படுத்தத் தொடங்குவான் என்று நான் கனவிலையும் கருதியிருக்கேல்லை.”

“எனக்காக அவ்வளவு இரங்கினீங்களா? அத்தனை இளகிய மனம் படைத்தவரா நீங்கள். எனக்காக இந்த உலகத்தில் இரங்குவதுக்கு ஒருத்தருமில்லை எண்டுதான் எண்ணியிருந்தன்.”

“இனிமேல் அப்பிடியெல்லாம் எண்ணாதையுங்கோ.”

“நீங்கள் தானே துன்பப்படுபவர்களைப் பார்த்து ஓடி விடுவீர்களே. பிச்சைக்காரர்களைப் பார்த்தும் ஓடுவீர்களா”

“நீங்கள் பிச்சைக்காரியா?”

“ஓம்.”

“என்ன பிச்சை வேணும்?”

“தாலிப் பிச்சை.”

ஈஸ்வரியின் பேச்சுக்களையும் எண்ணங்களையும் இராசரத்தினத்தால் முற்றாகப் புரிந்துகொள்ள முடியவில்லை. இடையிடை பரமநாதனை விட்டுக் கொடுக்காமலும் பேசினாள். குடும்பமெண்டால் சண்டை சச்சரவு ஏற்படத் தான் செய்யும் என்று தத்துவமும் பேசினாள். தமையன் சிவஞானமும் பத்மாவைப் படுத்தும் கொடுமை பற்றியும் சொன்னாள். அதற்குப் பழிவாங்க வேண்டும் என்ற நினைவிலும் பரமநாதன் தன்னைத் துன்புறுத்துவதாகவும் தெரிவித்தான்.

“எதற்காக கொண்ணன் பத்மாவைத் தொல்லைப்படுத்திறான்.”

“அண்ணனிணும் பார்க்க மச்சாள் மூப்பு. பொய் சொல்லிக் கட்டி வைச்சிட்டாங்களெண்டு. மச்சாளுக்குத் தலைகூட நரைக்கத் தொடங்கிவிட்டுது.”

இராசரத்தினம் எதுவும் பேசவில்லை. அவனின் முகவேறுபாடுகளை ஈஸ்வரி கண்டு கொள்ளவில்லை.

காலையில் யாழ்ப்பாணம் வந்து சேர்ந்தபோது இராசரத்தினம் சொன்னார் :

“உங்களைப் பிரியிறது கஷ்டமாயிருக்கு.”

“எனக்கும் அப்பிடித்தான். என்ன செய்யிறது?”

சிறிது நேரம் மௌனம்.

“உங்களை நான் கூட்டிக்கொண்டு போறதைப் பற்றி விட்டிலை ஒண்டும் சொல்லமாட்டினமா?”

“ஏன் சொல்லப் போயினம்? அவர்தானே அனுப்பி வைச்சார்.”

“உன் அண்ணனும் மச்சாரும் எங்கை இருப்பினம்?”

“ஆலையூரிலை.”

“தான் இனிமேல் உங்கடை வீட்டை வரலாமோ.”

“கட்டாயம் வரவேணும்.”

“வீட்டிலை ஒண்டும் சொல்ல மாட்டினமோ.”

“அதெல்லாம் நான் பார்த்துக் கொள்ளுவன்.”

வீட்டு வாசலில் காரைப் பார்த்ததும் இராசதுரையும் அழகம்மாவும் ஓடிவந்தார்கள். ஈஸ்வரியைக் கண்டதும் ஒரே பூரிப்பு. இராசரத்தினத்தை அவள் அவர்களுக்கு அறிமுகப் படுத்தி வைத்தாள்:

“இவர்தான் எங்களுக்கு அங்கை நல்ல உதவி. இவருடைய வீட்டிலைதான் இருந்தனாங்கள்.”

“பண்டார நாயக்காவைச் சுட்டித்தெண்டு கேள்விப்பட்டவுடனேயே நாங்கள் பயந்து கொண்டிருந்தம்.”

அழகம்மாவின் தொண்டை அடைத்துக் கொண்டது.

இராசரத்தினம் விடைபெறும்போது அவள் பற்கள் தெரியச் சிரித்தாள். அதிலே ஒரு புதிய பூரிப்பும் ஏக்கமும் இருந்ததை அவள் கண்டாள்.

36

பிரதமர் பண்டார நாயகா இறந்த செய்தி அன்று அறிவிக்கப்பட்டது.

ஊரெல்லாம் பரபரப்பாக இருந்தது. சிங்களவர் வாழும் பகுதிகளில் கலவரங்கள் ஏற்படுமோ எனப் பலர் அஞ்சினர். ஆனால் எவ்வித அசம்பாவித சம்பவமும் நடைபெறவில்லை.

தகநாயக்காவை மற்ற அமைச்சர்கள் பிரதமராக்கினர். அவர் ஒரு காலம் பாடசாலை ஆசிரியராக இருந்தவர். பண்டார நாயகாவின் மரணச் சடங்கிற்கு வேண்டிய ஏற்பாடுகள் செய்யப்பட்டன. பண்டார நாயகாவை புத்தரின் அவதாரம் என அரசியல் தலைவர்கள் பாராட்டி மிகச் சிறப்பாக அவரது மரணச் சடங்குகளை நிறைவேற்றினர்.

சோமராம என்ற பிக்குவை, பிரதமர் பண்டார நாயகாவைத் துப்பாக்கியால் சுட்ட இடத்திலேயே கைது செய்தனர். அதைத் தொடர்ந்து சதிசெய்து கொலை செய்தார்கள் என்ற குற்றச் சாட்டில் பலர் கைது செய்யப்பட்டனர். அவர்களெல்லோரும் பண்டார நாயகாவின் சுதந்திரக் கட்சியைச் சேர்ந்தவர்களாயிருந்தனர்; அவரோடு நெருங்கிப் பழகியவர்களாகவும் இருந்தனர். அவர்களில் முக்கியமானவர் களனி விகாரையின் மடாதிபதியான புத்தரகித்ததேரோ என்ற 26 வயது வாலிபரான பிக்குவாகும். அவரிலும் பார்க்கப்பத்து வயது கூடிய திருமதி விமலா விஜயவர்த்தனா என்ற பெண் அமைச்சரும் பின்னர் கைது செய்யப்பட்டார்.

இவர்கள் இருவரிடையேயும் கள்ள நட்பு இருந்ததாகப் பெரும்பாலான மக்கள் பேசிக் கொண்டனர். புத்தரகித்ததேரோ சுதந்திரக் கட்சியின் வெற்றிக்காக அரசியல் மேடைகளிலே ஏறிப் பிரசாரம் செய்தவர்.

சுதந்திரக் கட்சியில் வெற்றி பெற்ற நாள் தொடக்கம் திருமதி விமலா விஜயவர்த்தனா அமைச்சரவையில் இருந்தார்.

பிரதமர் தகநாயகாவின் அமைச்சரவையிலேயே பிளவு ஏற்பட்டது. சதிக்கொலை சம்பந்தமான விசாரணையில் அவர் தலையிட்டுத் தமக்கு வேண்டியவர்களைக் காப்பாற்ற முயல்வதாகக் குற்றம் சாட்டினர்.

அவசரகால நிலமையும் செய்தித் தணிக்கையும் இருந்ததனால் பல்வேறு வதந்திகள் நாட்டில் அடிபட்டன.

தகநாயகா தாம் விரும்பியது போல அமைச்சர்களை நீக்கிப் புதிய அமைச்சர்களை நியமித்தார்.

சுதந்திரக் கட்சியில் பிளவு ஏற்பட்டு அவர் ஒதுக்கப்பட்ட போது வேறு வழியின்றி பாராளுமன்றத்தைக் கலைத்து புதிய தேர்தலுக்கு ஏற்பாடு செய்தார்.

தகநாயகாவின் புதிய அரசியல் கட்சி உட்பட பல்வேறு காளான் கட்சிகளும் தேர்தலுக்காகத் தோன்றின.

யாழ்ப்பாணத்திலிருந்து திரும்பியதும் இராசரத்தினம் மீண்டும் இரத்தமலானை வீட்டில் குடியேறினார். அவரோடு சேர்ந்து பரமநாதனும் பழையபடி பிரமச்சாரியானான்.

யாழ்ப்பாணத்திலிருந்து கொழும்புக்குத் திரும்புவதற்கு முதல்நாள் இராசரத்தினம் ஈஸ்வரியைப் பார்க்கச் சென்றார்.

“அவருக்கு ஏதாவது செய்தி சொல்ல வேண்டுமா என்று கேக்க வந்தேன்.”

“நாளைக்குப் பின்னேரம் வருவீர்களா? ஒரு பார்சல் தந்தால் அவரிடம் கொடுப்பீர்களா?”

“சரி.”

மறுநாள் மாலை அவள் குறிப்பிட்ட நேரத்திற்கு வீட்டுக்குச் சென்றான். வீட்டில் எவருமில்லை. பரமநாதனுக்குக் கொடுக்கும்படி பலகாரப் பார்சல் ஒன்றைக் கொடுத்தாள். இராசரத்தினத்திற்கும் அதே பலகாரத்திலும் கொண்டுவந்து வைத்தாள்.

“பயித்தம் பணியார மெண்டால் எனக்கு நல்லாய் விடிக்கும். இது ரொம்ப நல்லாயிருக்கு. நீங்க செய்தது தானே.”

வெட்கமும் பெருமையும் உந்த அவள் சிரித்துக் கொண்டே சொன்னாள்:

“நான் ஒழுங்காய் பார்சலிலை பலகாரம் அனுப்புறன். உங்களுக்கும் கிடைக்குந்தானே.”

“சிரிப்பு மட்டு மென்ன உங்கள் சுருண்ட மயிர் காற்றில் அசைவதுகூட அழகாயிருக்கு” - நயமாகப் பேசியபடி சுற்று முற்றும் பார்த்துக் கொண்டே எழுந்தான்.

“நீங்கள் ரொம்பப் பொல்லாத வராயிருக்கு.”

“ஏன் அப்படிச் சொல்லுறியள்.”

“இல்லாததையெல்லாம் சொல்லி சினிமாவில் வாதது போலை வருணிக்கிறியள்.”

“உண்மையைத்தான் சொல்லுறன், எனக்குப் பொய் பேசத் தெரியாது. நீங்கள் அசைவது நடப்பதுகூட அழகாயிருக்கு.”

“இந்த வயித் தோடையா.”

“தாய்மையின் பொலிவிலும் அழகிருக்கெல்லா.”

“இதை அவர் அழிக்கப் பார்த்தவர். ஒருத்தருக்கும் சொல்லிப் போடாதையுங்கோ.”

“பெரிய பாவமில்லையா. வாழப்போற ஒரு சீவன்.”

“நீங்கள் எப்ப இனி வருவியள்?”

“லீவு கிடைக்கேக்கை வருவன். கொழும்பிலையிருந்து வரேக்கை என்ன வாங்கியாறது.”

“என்னவானாலும் உங்களுக்குப் பிடிச்சதாய்.”

வாழ்க்கையிலே என்றுமே கேட்டிருக்காத இனிய வார்த்தைகள் அவள் இதயத்தில் ரோசா மலர்களாகி மெல்லிய நறுமணம் வீசிக்கொண்டிருந்தது. இராசரத்தினம் கூறிய அழகுகள் யாவும் தன்னிடம் இருக்கின்றனவா எனக் கண்ணாடியைப் பிடித்துத் திருப்பித் திருப்பிப் பார்த்துக் கொண்டாள் தன் அவயங்களிலும் உடலிலும் புது அழகு பொலிவதாக அவ்வேளை அவள் கண்களுக்குத் தெரிந்தது.

37

பரமநாதன் ஈஸ்வரியை அனுப்பியபின் யாழ்ப்பாணத்திற்கே வரவில்லை. அங்கு பல பெரிய பிரச்சனைகள் இருந்தன. பணச் செலவுக்கும் இடமிருந்தது. சம்பளமெடுத்ததும் ஐம்பது ரூபாவை ஈஸ்வரிக்கு அனுப்பிவிட்டு தான் விரும்பிய படி சுற்றித் திரிந்தான். தன் வீட்டிற்கோ, ஈஸ்வரிக்கோ ஒழுங்காகக் கடிதம் எழுதுவதையே விட்டுவிட்டான்.

இராசரத்தினம் தமிழரசுக் கட்சியில் நெருங்கிய ஈடுபாடுடையவர். கொழும்புக் கிளைக் காரியக் கமிட்டியில் அங்கத்தவராயிருந்தார். மார்ச் மாதத்தில் வர இருந்த பொதுத் தேர்தல் விஷயத்தில் அதிக ஊக்கம் செலுத்தினார்.

அவ்வேலைகளாக அவர் அடிக்கடி யாழ்ப்பாணம் வர நேரிட்டது. அவ்வேளைகளில் பரமநாதனிடம் சாட்டுக்குச் சொல்லுவார்:

“மனைவியார் வீட்டிற்கு ஏதாவது செய்தி சொல்ல வேண்டுமா?”

“நேரமிருந்தால் போய் பார்த்துவிட்டு வாருங்கோ.”

பொங்கலின் முதல் நாள் ஒரு பார்சலோடு இராசரத்தினம் கோண்டாவிலுக்குச் சென்றான். இராசதுரையும் அழகம்மாவுமாக வரவேற்று மருமகனின் சுகம் பற்றி விசாரித்தனர். மருமகன் வராததற்காக கவலை தெரிவித்தனர்.

செ. கணேசலிங்கன்

127

“பிள்ளைக்கும் மாசி பெறு மாதம்.”

“அதுக்கு வருவார் தானே.”

இராசரத்தினம் சமாதானம் கூறினார். பெறுமாதக் கர்ப்பிணியாக கிமோனாவோடு ஈஸ்வரி வந்தாள். அவளின் முகத்தில் சோபை படர்ந்திருந்தது. வளர்ந்த வயிற்றை அவன் பார்ப்பதை அவன் விரும்பவில்லைப் போலும். வெட்கம் தலையைக் கவிழ்த்தது. பற்கள் தெரியச் சிரிக்க முயன்றாள்.

நாற்காலியில் இருக்கச் சொல்லிவிட்டு இராசதுரை வெளியே சென்றார். அழகம்மா அடுக்களைக்குள் அடுப்பிழுட்டச் சென்றாள்.

இராசரத்தினம் பார்சலைக் கொடுத்து அடிக்குரலில் சொன்னார்:

“இதைக் கொண்டுபோய் முதலிலை பெட்டிக்கை வைச்சிட்டு வாருங்கோ.”

ஈஸ்வரி அப்படியே அறைக்குட் சென்று அடிப்பெட்டியில் வைத்துவிட்டு வந்தாள்.

“அதிலை ரண்டு சீலையிருக்கு. ஒண்டுபட்டு. அதைக் காட்டாமல் மற்ற நூல்சீலையை அவர் அனுப்பின தெண்டு வேணுமெண்டால் காட்டுங்கோ.”

வெளியே மழை தூறிக் கொண்டிருந்தது. கோப்பியைக் குடித்த பின்னரும் நீண்டநேரம் பல்வேறு விஷயங்கள் பற்றியும் பேசிக் கொண்டிருந்தனர். மீண்டும் இராசதுரை வந்தபோது தேர்தலைப் பற்றிப் பேச ஆரம்பித்தார். இராசரத்தினம் அவர் மூலமும் தேர்தல் பற்றி அங்கு நிலவிய எண்ணங்களையும் நிலமைகளையும் வினவி அறிந்து கொண்டார்.

“இந்தப் பக்கம் நிலமையெல்லாம் எப்படி?”

“எல்லாம் தமிழகதான்.”

இராசரத்தினத்திற்குத் திருப்தியாயிருந்தது திரும்பும் போது ஈஸ்வரியைக் கேட்டார்:

“பிள்ளைப் பெத்துக்கு எந்த ஆசுபத்திரிக்குப் போக இருக்கிறியள்.”

“இணுவிலுக்குத்தான்.”

“நான் கொழும்புக்குப் போக முன்னம் ஒருக்கா வாரன்.”

தேர்தல் வெறி ஏறிக் கொண்டு வந்தது. மறுமுறை இராசரத்தினம் தேர்தல் நிலமைகளைக் கவனிக்க யாழ்ப்பாணம் வந்தபோது ஈஸ்வரியை இணுவில் ஆசுபத்திரியில் சென்று பார்த்தார். பரிசாக துணிகளும் சோப்பும் பவுடரும் எடுத்துச் சென்றார்.

அவள் கட்டிலில் நிமிர்ந்தபடி படுத்திருந்தாள். கண் முழிக்கமுடியாத நிலையில் குழந்தை மூடிய தொட்டிலினுள்ளே அசைந்துகொண்டு கிடந்தது.

ஈஸ்வரி சிரிப்போடு வரவேற்றாள். தமையன் சிவஞானமும் பத்மாவும் தம்முடன் ஒற்றுமையான செய்தியையும் அவர்கள் அங்கு வந்து பார்த்துச் சென்ற செய்தியையும் சொன்னாள்.

“இந்த மனுஷனுக்கு தந்தி அடிச்சம். இன்னும் வரேல்லை. ஊரிலை உலகத்திலை எத்தினை விதமாய் கதைக்கப் போகுதுகள். தம்பி நீயாதல் ஒருக்காச் சொல்லி அனுப்பி விடப்படாதோ.”

அழகம்மா முறையிட்டாள். மீண்டும் கேட்டாள்:

“என்னத்துக்காக இந்த மனுஷன் இப்படிச் செய்யு தெண்டு தெரியேல்லை. உமக்கு ஏதேன் சொல்லியிருப்பார்.”

“எத்தினையோ குறையெல்லாம் சொல்லுறார். உங்களுக்கும் ஓரளவுக்குத் தெரிஞ்சிருக்கும். அதோடை

உங்கடை மருமேளுக்கு கருச்சிதைவு வந்துதே. சிவஞானம் தான் அதுக்குக் காரணம் என்று சொல்லுறார். தன் தமக்கையைக் காலாலை உதையிறாராம் உங்கடை மகள்.’’

‘‘எளிந்த மனுஷன் இப்படியெல்லாம் சந்தேகப்படுது. பிள்ளை தண்ணிக் குடம் தூக்கிக் கொண்டு போகேக்கை சறுக்கி விழுந்தெல்லோ கெர்ப்பம் கரைஞ்சது.’’

‘‘எப்படி யெண்டாலும் நான் சொல்லி வரப் பண்ணுறன்.’’

ஈஸ்வரியும் சொன்னாள்:

‘‘எனக்காக வற்புறுத்தியெண்டாலும் ஒருக்கா அனுப்பி விடுங்கோ. இல்லாட்டி, இந்த ஊரிலை வாழ முடியாது.’’

அவள் கண்கள் துளிர்ந்தன.

38

எவ்வளவோ வற்புறுத்தலின் பேரில் இரண்டு வாரம் கழித்து பரமநாதன் யாழ்ப்பாணம் புறப்பட்டான். இராசரத்தினத்தின் பேச்சையும் அவனால் தட்டிக் கழிக்க முடியவில்லை. செலவிற்குக் கடனாக ரூபா நூறும் இராசரத்தினம் கொடுத்திருந்தார்.

பதின்மூன்று மாதங்களின் பின்னர் பரமநாதன் மீண்டும் யாழ்ப்பாணம் வந்தான். குழந்தையைக் கண்டதும் அவன் நெஞ்சமெல்லாம் கனிந்தது. ஈஸ்வரியின் அணைப்பாலும் உபசரிப்பாலும் மீண்டும் பாசம் ஏற்பட்டது.

பெற்றோர் வீட்டுக்குச்சென்றான் அங்கு எத்தனையோ மாற்றங்கள். பொன்னம்பலத்தார் இளைத்துப் போயிருந்தார். முன்போல ஓடியாடி வெளியே செல்ல அவரால் முடியவில்லை. செல்லாச்சி அழுதாள். தங்களையெல்லாம்

மறந்துவிடப் பார்க்கிறான் என்று சொல்லிக் குறைபட்டான்.

“இன்னும் ரண்டு குமரிருக்கெல்லே, நீ இப்பிடி எங்களை யெல்லாம் ஒதுக்கிவிட்டுக் கண் முடிக் கொண்டிருக்கலாமா - இவற்றை ஐம்பத்தைஞ்சு ரூபாய் பென்சன் அவற்றை மருந்துக்குத்தான் காணும். கந்தசாயீன்ரை சம்பளமும் இந்தப் பெரிய குடும்பத்துக்குக் காணுமெண்டு நினைக்கிறியா? அதுக்குள்ளை இந்தக் கூலி வீட்டைப் பார். எங்களுக்கு இப்பிடி நிலமை வருமெண்டு நான் கனவிலையும் நினைச்சிருக்கேல்லை. சீவிய உருத்துக் காட்டிச் சீதணம் எழுதும்படி அப்ப இதை நினைச்சுத்தான் பிடிவாதம் பிடிச்சன். நீயோ அந்தக் கிழவனோ கேட்டியனோ.”

தாயின் கண்ணீரைப் பார்த்தபோது மனங்கலங்கினான். எதுவும் பேச முடியாதவனாக மௌனமாக இருந்தான்.

முந்தானைச் சீலையால் கண்ணீரைத் துடைத்துக் கொண்டே செல்லாச்சி சொன்னாள்:

“நான் சமைக்கிறன் தம்பி. நிண்டு சாப்பிட்டிட்டுப் போ தம்பி.”

வெளியே வெய்யிலும் வெப்பமும். சேட்டைக் கழட்டி விட்டு ஈளி செயரில் சாய்ந்து படுத்துக்கொண்டான். தவமலர் எலுமிச்சம் பழம் கரைத்துக்கொண்டு வந்து தமையனுக்குக் கொடுத்தாள்:

“அண்ணை உனக்கும் கஷ்டங்கள் எண்டு தெரியும். எண்டாலும் ஒரு உதவி மட்டும் முடிஞ்சால் செய். மற்ற தெல்லாம் நான் பார்த்துக் கொள்ளுவன்.”

“என்னெண்டு சொல்லன்?”

“எனக்கு ஒரு நெசவு தறி மட்டும் வாங்கித்தா.”

“எல்லாமாகத் தறிபோட்டு வேலை செய்யத் தொடங்குகிறதுக்கு எவ்வளவு காசு உனக்கு வேணும்.”

“முன்னூறு ரூபா”

“சரி. நான் கடன் பட்டென்றாலும் அனுப்பிறன். இந்தா நூறு ரூபா. முதலில் வைச்சிரு.”

புதையல் பெற்ற புழுக்கத்துடன் வீட்டுக்குள் பணத்தை வைத்துவிட்டு அடுக்களைக்குள் சமையலைக் கவனிக்கச் சென்றாள்.

ராணி பள்ளிக்கூடத்திலிருந்து வந்திருந்தாள். அவளின் படிப்புப் பற்றி விசாரித்தாள்.

“உதென்ன வீடெல்லாம் பனை ஓலையும் ஈக்குமாய்க் கிடக்கு.”

“அதுதான் ஓய்ஞ்ச நேரமெல்லாம் இப்ப வேலை. வெங்காயச் சங்கத்துக்குக் கூடை பின்னிக்குடுக்கிறம். ஒரு கூடைக்கு ஆறுசதம் தருவினம். சங்கத்திலை கூடை பின்னிறத்திலை போட்டிகூட வைக்கினம். கிழக்கு மூலைப் பெட்டை ஒருத்தி ஒரு மணித்தியாலத்திலை பதினெட்டுக் கூடை பின்னிப் போட்டாள்.”

புதிய செய்திகள் அவனுக்கு வியப்பாயிருந்தன.

“நீ பெரியக்காவைப் போய் பார்க்கிறேல்லையா?”

“இல்லை. தெருவிலை கண்டாத்தான்கதைக்கிறனான். அத்தான் துள்ளுவார். வீட்டை வரவேண்டாம் என்று அக்காவே சொல்லிப்போட்டா. அந்த வீட்டிலையிருந்து வெளிக்கிட்டதே நல்லது. எங்களையெல்லாம் ஆட்டக்காறியன், தெருவிலை திரியிறானவை என்று பேசிக்கொண்டே இருப்பார். கடைசியிலை அப்புவையே பேசத் தொடங்கி விட்டார். அதாலைதான் வெளிக்கிட்டனாங்கள்.”

“என்னெண்டு பேசினவன்?”

“கிழட்டு நாய் ஒரு அக்காக் கிழவியை என்றை தலையிலை கட்டிப் போட்டு என்றை சோத்தையே திண்டுகொண்டு கிடக்கப் பார்க்குது எண்டே பேசிப்போட்டார். பெரிய

அக்காவோடையும் எந்த நாளும் சண்டைதான். பொல்லாத அத்தான். கோபம் வந்தால் புலிதான்.”

ராணி நடந்த முக்கிய சம்பவங்களையெல்லாம் சொன்னாள்.

“கந்தையன் அப்புவிட்டை வாறேல்லையோ.”

“அப்பு பென்சன் எடுக்கிற வேளையிலை கள்ளுக்குக் காசு வாங்க வாறவர். பிறகு சின்னண்ணன் பேசிக் கலைச்சப் போட்டார். இந்த வீட்டை வந்த பிறகு ஒரு நாளும் வரேல்லை.”

“சின்னண்ணன் என்ன சொல்லிக் கலைச்சான்?”

“இந்த வீட்டுப் பக்கம் வந்தால் உன்ரை காலடிச்ச முறிப்பன் என்று பேசினார். அப்பவும் பேசாமல் கேட்டுக் கொண்டிருந்தார்.”

தவமலர் பற்றியும் காதுக்குள்ளே இரகசியம் சொன்னாள்.

39

பத்மாவின இடத்தில் தவமலர் இருந்து சாப்பாடு பரிமாற செல்லாச்சி மகன் சாப்பிடுவதைப் பார்த்துக் கொண்டிருந்தாள். தவமலர் புத்துயிர் பெற்ற குதூகலத்தில் ‘பெரியண்ணா, பெரியண்ணா’ என்று வாஞ்சையோடு பரிமாறினாள்.

“பிறகும் கொட்டல் சாப்பாடு சாப்பிட்டு எலும்பும் தோலுமாய்ப் போனாய்.”

தாய் அவன் முதுகைத் தடவி விட்டாள்.

அவர்களது பாசத்தைத் தாங்க முடியாமல் அவன் கண்கள் பனித்தன. நெஞ்சம் அடைத்து உணவு விக்சியது. செல்லாச்சி இருயித் தலையில் தட்டிவிட்டாள்.

செ. கணேசலிங்கன்

133

“உன்ரை பிள்ளையைப் பார்த்தன். சரியாய் உன்னை உரிச்ச வைச்சபடியே கிடந்தது. அடிக்கடி போய்ப் பார்க்க ஆசைதான். என்னாலை இப்ப நடக்க முடியாது. வசுக்களும் இப்ப குறைவு. அதுக்குத் தூங்கி நிண்டு ஏறி இறங்க முடியாது. துடக்குக் கழிவுக்குத்தான் போய்ப் பார்க்கவேணும்.”

செல்லாச்சி கதை சொல்லிக்கொண்டே போனாள். தவ மலர் சோற்றை அள்ளிக் குவித்து விட்டாள்.

“என்னாலை இவ்வளவுந்தான் சாப்பிட முடியும்.”

சொல்லிக்கொண்டே சோற்றிலையை மடித்தாள்.

“இலையை விட்டிட்டு எழும்பு தம்பி. நீ சாப்பிட்ட இலையிலை சாப்பிட்டு வருஷக்கணக்காய் போச்சு. சோத்துக் கடையளிலை சாப்பிட்டு உன்ரை குடலும் சுருங்கிப் போச்சு.”

பெட்டியோடு கிடந்த இலையை அப்படியே இழுத்துத் தன் முன்னே வைத்தாள்.

“பிள்ளை அந்தக் குழம்பிலை கொஞ்சம் விடு”

செம்பை எடுத்துக்கொண்டு முற்றத்தில் இறங்கினான். இலைக்காகக் காத்திருந்த நாய் வெறுங்கையைப் பார்த்துக் கொண்டே வாலையாட்டியது. கையைக் கழுவிவிட்டு அண்ணாந்து தண்ணீரைத் தொண்டைக்குள் ஊற்றினான்.

“ஏனண்ணை கிளாசிலை வாத்துத் தாறனே?”

அவன் கொழும்புப் பழக்கத்தினால் செம்பில் தண்ணீர் குடிக்கக் கஷ்டப்படுவதுபோல உணர்ந்த தவமலர் சொன்னாள்.

“கொழும்பிலையும் சைவக் கடையளிலை எவர்சில்வர் கப்பிலைதான் அதிகமாய் கோப்பி, தேத்தண்ணி தருவாங்க. நாங்கள் அண்ணாந்துதான் குடிப்பம்.”

“எனக்கும் ஒருக்காக கொழும்பு பார்க்க ஆசையண்ணை.”

“அடுத்த வேல் திருவிழா நடக்கேக்கை கதிர்காமம் போறவையோடை கூடிக்கொண்டு வாவன். நான் எல்லா இடமும் கூட்டிக் காட்டிறன்.”

“இப்ப கலம்பகங்களொண்டும் இல்லையா அண்ணை”

“அதெல்லாம் எப்பவோ அடங்கிப் போச்சு. நீ பயப்பிடாமல் வா”

“நீங்க மச்சாளையும் குழந்தையையும் எப்ப கூட்டிக் கொண்டு போகப் போறியள்?”

“பார்த்துத்தான் ஆறுதலாய்க் கூட்டிக்கொண்டு போக வேணும். எல்லாத்துக்கும் முதலிலை இலெக்சன் முடியட்டும்.”

“இலெக்சனிலை எந்தக் கட்கி அங்கை வெல்லப் போகுது”

“சுதந்திரக் கட்சியும் இடதுசாரிக் கட்சியனும் பிரிஞ்சு தனித்தனிய கேட்கிறதாலையு. என்.பி. அடிச்சாலும் அடிச்சிடும்.”

பரமநாதன் உண்ட களைதீர பின்னல் அறுந்து அழுக்கேறியிருந்த தந்தையாரின் ஈனியசெயரில் சென்று படுத்தான். படுப்பதற்குப் பாய் போடுவதாக ராணி வேண்டினான். அவன் மறுத்துவிட்டான்.

பரமநாதன் கண்ணயர்ந்து எழுந்தபோது தவமலர் எதிரே ஒரு கிளாசில் வெறும் தேநீருடனும் பூவரசமிலையில் ஒரு பிடி பிசைந்த புழுக்கொடியல் மாவுடனும் நின்றான். இரண்டையும் கையிலே வாங்கி தேநீரைக் கீழே வைத்தான். பூவரசமிலையை விசித்திரமாகப் பார்த்தான்.

“புழுக்கொடியல் மாவா? என்ன போட்டுப் பிசைஞ்சது”

“தேங்காய்ப்பூவும் பனங்கட்டியும்”

“நல்லாயிருக்கு”

இலையோடு ஏந்தி ஒரு பகுதியைக் கடித்துச் சுவைத்த படியே சொன்னான்.

“ஆச்சி இப்ப பினாட்டுப் போடிறேல்லையோ”

“பினாட்டு ஒரு பாயெண்டாலும் ஆச்சி இப்பவும் போடாமல் விடமாட்டார். நீங்கள் போகேக்கை கொஞ்சம் தாறன்”

தவமலர் கூறினாள்.

கந்தசாமி சைக்கிளில் வந்து இறங்கினான். உடையெல்லாம் வியர்வையில் நனைந்திருந்தது.

“எப்பண்ணை வந்தனி?”

“காலையிலை வந்தனான். உன்னைத்தான் பார்த்துக் கொண்டிருக்கிறன்.”

“கால் முகம் கழுவிக்கொண்டு வாறன்”

உடைகளைக் களைந்து, சாரம் ஒன்றை உடுத்து, துவாய்த்துண்டு ஒன்றைத் தோளிலே போட்டுக்கொண்டு கீழே இறங்கிக் கிணற்றடியை நோக்கி நடந்தான்.

40

கிராமத்திலும் யாழ்ப்பாணத்திலும் ஓராண்டு காலத்தில் ஏற்பட்ட மாற்றங்களைப்பற்றி அண்ணலும் தம்பியும் பேசிக்கொண்டனர். கந்தசாமி சீமெந்துத் தொழிற்சாலையில் தன் தொழில் நிரந்தரமானது பற்றியும் தொழிற்சங்கத்தின் ஒற்றுமை பற்றியும் சொல்லிக்கொண்டிருந்தான். சங்கக் கடையில் தான் கொமிட்டியில் சேர்ந்திருப்பது பற்றியும் தாம் செய்துவரும் சீர்திருத்தம் பற்றியும் விபரமையோடு பேசினான். தேர்தலில் தமிழரசுக் கட்சியை

யும் தமிழ் காங்கிரசையும் தாம் எதிர்ப்பதையும் இடது சாரிக் கட்சிகளை ஆதரிப்பது பற்றியும் சொன்னான். கந்தசாமி ஒரு தீவிர அரசியல்வாதியாக மாறி வருவதைப் பரமநாதன் உணர்ந்து கொண்டான்.

இடதுசாரிக் கட்சிகளின் ஒற்றுமையினால்தான் இந்த நாட்டிற்கும் தமிழர்களுக்கும் விமோசனம் கிடைக்கும்; நாமும் வகுப்புவாதம் பேசிக் கொண்டிருந்தால் வாக்குரிமையின்றி நாடற்ற பிரசைகனாக சிங்களவர் பகுதியில் வாழும் பத்துலட்சம் இந்தியத் தொழிலாளர்கள் ஒதுக்கப்பட்டு விடுவார்கள்; தமிழர் பலமும் குன்றிவிடும் என்று கந்தசாமி வாதமிட்டான். தொழிலாளர்களின் கட்சியான இடது சாரிக் கட்சிகளே அவர்களையும் தொழிலாளர்கள், தம் இனத்தவர் என மதித்து இந்த நாட்டின் பிரசைகனாக்குவர் எனக் கூறினான்.

“இடது சாரிகளே பிரிஞ்சுபோய்க் கொம்பூனிஸ்டு, சமசுமாயி என்று இலெக்சனிலை பேரட்டி போடுறாங்கள்”

பொறுமையிழந்த பரமநாதன் சொன்னான்.

“அதுதானே இந்த நாட்டின் சாபக்கேடு. இடதுசாரி வோட்டுகளையெல்லாம் ஒன்று சேர்த்தாலல்லாமல் யு. என். பியை ஒழிக்க முடியாது.”

“எப்ப ஒன்றுசேரப் போறாங்கள்?”

“இந்த இலெக்சனிலை பாடம் படிச்ச பிறகு”

“அப்ப யு. என். பி. வெற்றிபெறும் என்று சொல்லன்”

“ஒரு கட்சிக்கும் மெஜோரிட்டி கிடைக்காமல் போகலாம். அதாலை கூட்டரசாங்கம் அமைக்க நேரலாம். தமிழரசுக் கட்சிக்கும் ஒரு சான்ஸ் அடிச்சாலும் அடிக்கலாம்.”

வீட்டுப் பிரச்சனைகள் பற்றி கந்தசாமி தமையனுடன் அதிகமாகப் பேசவில்லை. வீட்டுக் கஷ்டங்கள் அவருக்குத்

தெரியாததா? இரண்டு கிழடுகள், இரண்டு குமருகள் வீட்டிலை இருக்கு. ஒருத்தன் மெக்காணிக்கு வேலை செய்து எப்படித் தாங்க முடியும் என்பதை உணர்ந்து ஏதாவது அனுப்பினால் சரி, இல்லாவிட்டால் நடப்பதைக் காண வேண்டியதுதான். குடும்பப்பற்று, பாசமெல்லாம் நெருங்கிய தொடர்பால் ஏற்படுபவை. தொடர்பைக் குறைத்து பட்டணத்தில் ஒதுங்கி வாழப்பழகினால் பெற்றார் சகோதரங்களை மட்டுமென்ன மனைவி குழந்தைகளையே பொருட்படுத்தாது வாழ்ந்துவிடலாம் எனத் தன் மனதிற்குள் சொல்லிக் கொண்டான்.

பரமநாதன் கோண்டாவிலுக்குப் புறப்பட்டான்.

“பயணம் போகமுந்தி கட்டாயம் வந்திட்டிப்போதம்பி.”

“வராமலா போகப்போறன்”

41

கோண்டாவிலுக்கு வந்தபோது மாலை ஏழு மணிக்கு மேலாகிவிட்டது. வீடெல்லாம் ஒரே இருளாகத் தெரிந்தது. வீட்டில் இரு அரிக்கன்லாந்தர் மட்டும் எரிந்துகொண்டிருந்தது. அழகம்மா அடுக்களையில் மருமகனுக்காகப் புட்டு அவித்துக் கொண்டிருந்தாள். ஈஸ்வரி ‘பிறெசியர்’ கட்டாத மார்புடன் கிமோனா அணிந்து கையில் குழந்தையை ஏந்தியபடி வாசலைப் பார்த்துக்கொண்டு நின்றாள்.

“அப்பு, ஆச்சி, தங்கைமாரைப் பார்த்ததும் பெண்சாதி பிள்ளையை மறந்திடுவியள் போலை கிடக்கு.”

பரமநாதன் வாசலில் வந்ததும் ஈஸ்வரி சொன்னாள். அவள் பேச்சில் சிறிது பொறாமை தொனித்தபோதும் கடுகடுப்பு இருக்கவில்லை. வாசலைப் பார்த்துப் பார்த்து அலுப்படைந்த பேச்சு என்று எடுத்துக் கொண்டான்.

“அப்பிடியெண்டால் இங்கை வராமல் அங்கையே படுத்திருப்பனே.”

பதிலை எதிர்பாராது அறைக்குள் நுழைந்து உடுப்பை மாற்றிக் கொண்டான். ஒரே வெப்பமாக இருந்தது. வெளியே வந்து உட்கார்ந்தான். குழந்தையைத் தொட்டிலுக்குள் போட்டுவிட்டு ஈஸ்வரியும் வந்து ஒரு கப்போடு சாய்ந்தபடி நிலத்தில் இருந்தாள். முகங்களைக் கண்டு கொள்ள முடியாத மங்கிய ஒளி. சிறிது நேரம் மௌனம்.

“கொக்கா வீட்டை போகேல்லையோ?”

ஈஸ்வரி கேட்டாள்.

“ஏது கொண்ணன் வீடெண்டு பேசாமல் என்ரை அக்காவை இழுக்கிறாய்.”

“அண்ணனைத்தானே உங்களுக்குப் பிடிக்காதே.”

“இவ்வளவும் நடந்த பிறகு நான் அங்கை போவனா?”

“எப்பிடியிருந்தாலும் அண்ணன் உங்கடை கொக்காவை வடிவாய் பார்க்கிறார். எங்கை போனாலும் கூட்டிக் கொண்டு போவர். உங்களைப்போலை பிள்ளைத்தாச்சியை அனுப்பிப்போட்டு ஆறு மாதமாய் எட்டியும் பார்க்காமல் ஆரேன் இருப்பினமோ.”

பரமநாதனுக்கு அவள் தன் தவறைச் சுட்டிக் காட்டியதும் தமையனை உயர்த்திப் பேசியதும் பிடிக்கவில்லை. ஆத்திரத்தை அடிமனதில் மறைத்து வைத்துக் கொண்டே சொன்னான் :

“கொண்ணனைப்போலை கொப்பர் கோச்சியைப் பிடிச்சுக் கலைச்சுப் போட்டு உன்னை வைச்சிருக்கச் சொல்லியே.”

“அப்படியெண்டாலும் நான் உங்களோடை இருக்கத்தான் விரும்புறன்.”

“கொண்ணன் அக்காவைப் படுத்திற கொடுமையைப் பற்றியெல்லாம் இண்டைக்குத்தான் அறிஞ்சன். நீ ஏதோ கொண்ணனைத் தூக்கி எழுப்பிறாய்.”

“அப்பிடி நான் பேச வரேல்லை. நீங்கள் என்னை ஏசினாலும் அடிச்சாலும் நான் உங்களோடே இருக்கத்தான் விரும்புறன்.”

சிறிது அரங்கிச் சென்று அவனது கால்களைக் கட்டிப் பிடித்தான். அவளின் கண்களிலிருந்து கண்ணீர் வடிந்தது. கால்களை மார்போடு அணைத்தது இதமாக இருந்தது. முழங்காலிலிருந்து பாதம் வரை அவன் கால்களை வருடி விட்டான். கால் விரல்களை இழுத்து விட்டான். கால்களில் முத்தமிட்டான்? அவன் அவளின் தலைமயிரை விரல்களால் கோதிவிட்டான். கோப உணர்ச்சி யாவும் மறைந்து இன்ப உணர்ச்சி தலையெடுத்தது. இருவரும் சிறிது நேரம் மெய் மறந்திருந்தனர்.

“ஈசு, நான் உன்னை மறந்திருவன் என்று நினைச்சியா?”

“.....”

“இலெக்சன் முடியட்டும். நான் உன்னைக் கட்டாயம் கூட்டிக்கொண்டு போவன். அங்கை நிலமையள் சரியில்லாதபடியாலைதான் நானும் வரேல்லை. உன்னையும் கூப்பிட முடியேல்லை.”

“உண்மையாய் என்மேலை உங்களுக்கு ஆசை இருக்கா?”

“ஆசையெண்டு சொல்லாதே. நான் உன்னைக் காதலிக்கிறன்.”

“உண்மையாய்.”

“சத்தியமாய்.”

வருடிக்கொண்டிருந்த கையை அவளின் உச்சித் தலைமேல் மெதுவாக அடித்தான். அவனது உணர்ச்சிக் கிளர்ச்சியில் எழுந்த வார்த்தைகளை அவன் முற்றாக அவ்வேளை நம்பினான்.

“எங்கை பிள்ளை இருக்கிறாய். அவரைக் கூட்டியந்து சாப்பாட்டைக் குடன். புட்டு ஆறப்போகுது.”

அழகம்மாவின் குரல் கேட்டு ஈஸ்வரி துடிதுடித்து எழுந்தாள். வாயில்வரை சென்று குரல் கொடுத்தாள்:

“வாங்கோவன் சாப்பிட.”

இரவு எட்டரை மணிக்கே படுப்பது என்பது அவனுக்குப் பழக்கமில்லாதிருந்தது. அன்றைய நாளே மிக நீண்ட நாளாக அவனுக்குத் தோன்றியது. நகரத்திற்கும் கிராமத்திற்கும் உள்ள வேறுபாடுகளைப் பற்றி அவன் மனம் ஒப்பிடும் பார்த்தது. நகர வாழ்வினும் கிராம வாழ்வினும் நன்மையும் தீமையும் இருப்பதாகவே எண்ணிக்கொண்டான். அறையில் இருந்த ஒற்றைக் கட்டிலில் முதுகுக்குத் தலையணையைக் கொடுத்துச் சாய்ந்தபடி இருந்து ஈஸ்வரி குழந்தைக்குப் பால் ஊட்டும் அழகை ரசித்துக் கொண்டிருந்தான். அவன் பார்வையைப் பார்த்தபோது அவளுக்கு வெட்கம் வந்தது. சிறிது திரும்பி உட்கார்ந்தாள்.

“என்ன ஒரு மாதிரியாய் பார்க்கிறியள்.”

“நீ அம்மாவாகிப் பாலூட்டும் அழகை.”

எழுந்து சென்று ஈஸ்வரி அருகேபோய் உட்கார்ந்து குழந்தையின் பிஞ்சுக் கன்னத்தை விரலால் தடவியபடியே செல்லமாகச் சொன்னாள்:

“இந்தக் கள்ளப் பூனைக்குட்டி பிறந்த உடனேயே கண்ணை மூடிக்கொண்டு பால் உறிஞ்சும் அழகைப் பார்.”

“குழப்பாமல் போய்க் கட்டிலிலை இருங்கோ. பால் குடித்திட்டு வாரன்.”

“ரோசர் முகிழ்போலை மூக்கைப் பார்.”

“இதைத்தானே அழிச்சுவிடப் பார்த்தியள். இப்ப மட்டும் செல்லம் பொழிய வந்திட்டார்.”

கணவன் முகத்தைப் பிடிச்சுத் திருப்பினான். அவன் பேசாமல் இருப்பதைப் பார்த்து மீண்டும் சொன்னாள்:

“மாதம் ஐம்பது ரூபாவை அனுப்பிப்போட்டு இப்ப கொஞ்ச மட்டும் வந்திட்டியள். ஒரு தாயும் பிள்ளையும் இந்தக் காலத்திலை எப்பிடி ஐம்பது ரூபாவோடை சீவிக்க முடியும் என்று எண்ணிப் பார்க்கிறேல்லை. பிள்ளைப் பெத்துச் சிலவு, சாப்பாட்டுச் சிலவெல்லாம் ஆர் பார்க்கிறது என்று யோசிக்கிறேல்லையா?”

“இதுகளுக்காகத்தானே பிள்ளையே வேண்டாம் என்று அப்ப சொன்னான்.”

தப்புவதற்கு வழியில்லாமல் அடிமனதில் மறைத்து வைத்திருந்த காரணம் அவன் வாயிலிருந்து வந்தது.

“ஒண்டுக்கும் வழியில்லாததுகளே அஞ்ச, ஆறு என்று பெத்துத் தள்ளுதுகள். உங்களுக்கு ஒண்டுக்குக்கூட ஆசை வரேல்லையே.”

“நீயும் அஞ்சாறு பெற ஆயத்தம் போலை கிடக்கு.”

“அப்பனே வேண்டாம். இனிமேல் இணுவில் ஆசு பத்திரிப் பக்கத்தாலையே என்னாலை போக முடியாது. நினைச்சாலே பயமாயிருக்கு.”

“உப்பிடிச் சொல்லிச் சொல்லித்தான் எல்லாரும் பிள்ளைப் பெறுறது வழக்கம். இன்பம் வந்ததும் மனிதர்கள் துன்பத்தை மறந்து விடுகிறார்கள். அந்தச் சிறப்பால்தான் உலகம் இயங்கிக் கொண்டிருக்கிறது.”

42

முன்று நாட்களும் முன்று கிழமைகள் கழிந்தனபோலப் பரமநாதனுக்குத் தோன்றியது. ஏச்சும் பேச்சும், பாசமும் பற்றும், கெஞ்சலும் கொஞ்சலுமாக நாட்கள் கழிந்தன. நாலாம் நாள் மாலை கொழும்புக்குப் புறப்பட ஆயத்தம் செய்தான். இருவரையுமே பிரிவது சிறிது கசப்பாகவே இருந்தது. தேர்தல் முடிந்து அரசியல் நிலமை சீரடைந்த

தும் கொழும்புக்கு அழைத்துச் செல்வதாகச் சமாதானம் கூறினான். இராசரத்தினம் பற்றிய பேச்செதையும் அவன் எடுக்கவில்லை. அவன் எடுத்தபோது அவன் அவர் இடையிடை வந்து விசாரித்துப் போவது பற்றி மட்டும் சொன்னான். குழந்தைக்குக் கொடுத்த பரிசுகளை எடுத்துக் காட்டினான். 'உங்களுக்கு நல்ல நண்பன்' என்று மட்டும் கருக்கமாகக் கூறினான். பரமநாதன் வீட்டை விட்டுப் புறப்படுவதற்கிடையில் இன்னும் எவ்வளவோ பேசவேண்டும் என ஈஸ்வரி எண்ணிக்கொண்டிருந்தாள். ஆனால் எதிர்பாராது சிவஞானமும் பத்மாவும் அங்கு வந்தனர். பரமநாதன் பாடும் பெரிய நெருக்கடியாகிவிட்டது.

சிவஞானத்தைப் பார்க்கவே அவன் விரும்பவில்லை. மெதுவாக நழுவி வெளிக் கொட்டிலில் இருந்த நாற்காலி ஒன்றில் உட்கார்ந்தான். உள்ளே சென்று குழந்தையைப் பார்த்துவிட்டுப் பத்மா மட்டும் அவனிடம் வந்தாள்.

“என்ன பெரியதம்பி எங்களையெல்லாம் எங்கையோ தள்ளியாச்சு. உங்கடை கடமை முடிஞ்சித்தெண்டுதானே வாழுறமோ செத்துப்போனமோ எண்டு எட்டிக்கூடப் பார்க்காமல் போறாய்”

“இவ்வளவெல்லாம் நடந்த பிறகு எப்பிடி எட்டிப் பார்க்கிறது.”

“ஆரலை நடந்தது?”

“உன்ரை புருசனாலைதான்?”

“ஆர் அந்தப் புருசனைப் பிடிச்சுத் தந்தது?”

அவன் எதுவுமே பேசவில்லை. எதிரே படலையைப் பார்த்தபடி இருந்தான். பத்மா தொடர்ந்து பேசினாள்:

“நீயும் சேர்ந்துதானே கட்டி வைச்சிட்டு இப்ப ஆர்மேலை பழி போடுறியள்”

“இப்பிடி வருமெண்டு ஆர் எதிர்பார்த்தது?”

செ. கணேசலிங்கன்

143

“பிடிக்காத இடத்திலை நல்லாய் விசாரிக்காமல் பொய் சொல்லி என்னைக் கட்டியடிச்சால் இப்பிடி வருமெண்டு எதிர்பார்த்தெல்லோ இருக்கவேண்டும். இப்பிடிச் செய்யிற திலையும் பார்க்க என்னைக் குமராயே வீட்டிலை வைச்சிருக்க லாமே.”

“மற்றக் குமருகளை நாங்கள் கரைசேர்க்க வேண்டாமோ”

“நான் சுமைமெண்டு நினைச்சுத்தானே நீயும் சேர்ந்து என்னைத்தள்ள வந்தாய். எனக்கு நீ நன்மை செய்ததெண்டு மட்டும் நினைக்க வேண்டாம். அப்பிடிச் செய்திருந்தால் நீ நான் வாழுறனா, சாகிறனா எண்டு எட்டியாதல் வந்த இடத் திலை பார்த்திருப்பாய். சரி நீ போய் நல்லாய் வாழு. நீ செய்த தியாகத்தை நான் எண்டைக்காவது ஒரு நாளைக்கு உணரச் செய்வன்.”

அவள் குரலில் வஞ்சினம் கோடிட்டது. அவள் பேசாது கொதித்த இரத்தத்தை அடக்கிக் கொண்டாள். அவள் மீண்டும் வீட்டுக்குள் நுழைந்தாள். அவள் சிந்தனை வலுத்தது. சிந்தனை நரம்புகள் நெற்றியில் கோடிட்டன. முகத்தில் அரும்பிய வியர்வையை கட்டியிருந்த சாரத்தால் துடைத்துக் கொண்டாள்.

அவள் வாழ்க்கையை நான் பாழாக்கியதாக இன்று நேரே குற்றம் சுமத்துகிறாள். என் வாழ்க்கையையும் நான் பாழாக்கினேனா? அடிமனக் கிணற்றிலிருந்து குரல் ஒன்று எழுந்தது. பதில் காண முடியாதவனாக வானத்தை குனியப் பார்வையுடன் நோக்கினாள்.

43

பரமநாதன் கொழும்புக்குப் புறப்படும்போது ஈஸ்வரிக்கு எத்தனையோ உறுதிமொழிகளைக்கூறிவந்தான். கொழும்புக்கு வந்ததும் சிலநாள் வீட்டு நினைவாகவும்.

குழந்தையின் நினைவாகவும் இருந்தான். பின்னர் அவனது பழைய வாழ்க்கை ஆரம்பமாகிவிட்டது; பழக்கமாகி விட்டது.

முன்னர் கொள்ளப்பிட்ட அறையில் அவனுடன் வாழ்ந்த சண்முகமும் இரத்தமலாணை வீட்டுக்கு வந்துவிட்டான். கொள்ளப்பிட்ட அறையைக் காலி செய்ய நேரிட்டது. தற்காலீகமாகத் தன்னுடன் தங்கலாம் என பரமநாதன் அழைத்து வந்தான்.

பத்திரிகை படிப்பதிலும் தேர்தல் பற்றிய வாக்குவாதத்திலுமே பெரும் பொழுது கழிந்தது. பரமநாதனுக்குத் தேர்தலில் அதிக ஈடுபாடு கிடையாது. இராசரத்தினத்திற்கும் சண்முகத்திற்குயிடையிலே மணிக்கணக்காக விவாதம் நடைபெறும். ஒவ்வொரு கட்சிக்காரரது தேர்தல் பேச்சுகள், பத்திரிகைச் செய்திகள் ஆகியவற்றை மற்றவர்கிண்டல் செய்வதிலிருந்தே பேச்சு வார்த்தை தொடங்கி காரசாரமான விவாதமாக மாறும். சண்முகம் எப்பொழுதும் இடதுசாரிக் கட்சிகளையே ஆதரிப்பான். இராசரத்தினம் தமிழரசுக் கட்சியின் தேர்தல் பிரசாரங்களைக் கவனிப்பதற்காக மாதமிருமுறையாவது யாழ்ப்பாணத்திற்குச் சென்று வருபவர். கட்சிக்காகத் தன் பணத்தையே செலவு செய்பவர். கட்சி அவரின் முச்சாக இருந்தது.

“பதினெட்டுக் கட்சி போட்டியிடுகிறது. இதென்ன ஜனநாயகமா?”

சண்முகம் சொன்னான்.

“இந்த ஜனநாயக ஆட்சியில் விசுவாசம் வைக்கத்தானே உங்கடை இடதுசாரிக் கட்சிகளும் போட்டிபோடுகின்றன”

இராசரத்தினம் நளினமாகப் பதில் சொன்னார்.

“எனக்கு இந்தத் தேர்தல்களிலேயே நம்பிக்கை கிடையாது.”

“ஜனநாயக ஆட்சியிலேயே நம்பிக்கையில்லை என்று சொல்லன்.”

“உங்களது ஜனநாயக ஆட்சியில்தானே ‘ஜனநாயகம்’ என்று கூறப்படும் முறையில் வெற்றிபெற்று வந்த பிரதமரைக் கொலை செய்கிறார்கள்.”

சண்முகம் கேலியாகச் சொன்னான்.

“ஆர் கொலை செய்தார்கள்? அவரோடு மேடைகளில் பேசித்திரிந்து அவரது வெற்றிக்குக் காரணமாயிருந்த நண்பர்கள் தானே கொலை செய்தார்கள்.”

“இதற்காகத்தான் அரசியலில் நண்பர்களையும் எதிரிகளையும் இனங் கண்டுகொள்ள வேண்டும். அரசியலில் எதிரிகள் இருக்கலாம். ஆனால் நண்பர்கள் இருக்கப்படாது என்று மக்கியாவலி சொன்னான் போலும்.”

“மார்க்ஸ் என்ன சொன்னான் என்பதைப் பற்றி யெல்லோர் நீங்கள் கவலைப்பட வேண்டும்.”

இராசரத்தினம் நினைவூட்டினார்.

“எதிரியை இனங்கண்டு தனிமைப் படுத்தவேண்டும் என்று சொன்னார்.”

“தற்போது உங்கள் எதிரி யார்?”

“யு. என். பி.”

“தேர்தலில் யு. என். பி. கட்சியை ஒழித்துவிடப் போகிறீர்களோ?”

“யு. என். பி. என்று நாங்கள் கருதுவது யு. என். பிஃ என்ற கட்சியை மட்டும் அல்ல. யு.என்.பி. என்பது சமுதாயத்தில் மாற்றத்தையே விரும்பாத ஒரு சுரண்டல்

கூட்டம். அந்தக் கூட்டமெல்லாம் யு.என்.பி.யின் பக்கமே நிற்கும்.”

“புரட்சியை விரும்பும் நீங்களே பிரிந்துபோய் இருக்கிறீர்களா?”

“அதற்கு நாம் இந்தத் தேர்தலிலேயே தக்க பாடம் படிப்போம். பின்னர்தான் ஒன்று சேருவோம்.”

“தமிழரசுக் கட்சியை ஏன் ஒழிக்கவேண்டுமென்று கத்தித்திரியிறியள்? உங்களுக்கெல்லாம் மொழிப் பற்றேயில்லையோ.”

“தமிழரசுக் கட்சி ஒரு வகுப்பு வாதக் கட்சி. தமிழர் மட்டும் வாழ்ந்தால்போதும் என்று எண்ணும் கட்சி. நாங்கள் இலங்கையர் யாவருமே சிறப்பாக வாழவேண்டுமென்று எண்ணுபவர்கள்.”

“உங்களுக்கு வயிறுதான் முக்கியம். மொழி, இனம், பண்பாடு எண்டெல்லாம் உங்களுக்குக் கிடையாது. வயிறு ஒண்டுக்காகத்தான் மனிதன் வாழுகிறானா?”

“நீங்கள் நினைப்பது தவறு. எங்கள் ஆட்சியில்தான் மொழி, இனம், பண்பாடெல்லாம் காப்பாற்றப்படும். இந்த ஆட்சியில் உங்களைப் போன்ற ஒரு சிலரே இவற்றைப் பற்றிக் கவலைப் படுகிறார்கள். மற்றவர்களெல்லோரும் வயிற்றுப் போராட்டத்தில், பொருளாதாரப் போராட்டத்தில் இவற்றை மறந்து வாழமுடியாது செத்துக்கொண்டிருக்கிறார்கள்.”

அவர்களது கருத்து மோதல்களுக்கு எல்லையே இல்லை. கிடைக்கும் ஒய்வு நேரமெல்லாம் வாக்குவாதம் நடைபெற்றுக் கொண்டிருந்தது.

44

தேர்தலுக்குச் சிலநாள் முன்னதாகவே இராசரத்தினம் யாழ்ப்பாணம் சென்றுவிட்டார். தேர்தல் வெறியின் உச்சக்கட்டம். கடைசிக் கூட்டம், ஊர்வலங்கள் கோண்டாவிலிலும் நடந்தன. அவ்வேளை இராசரத்தினம் ஈஸ்வரியைப் பார்க்கச் சென்றிருந்தார். போகும்போதெல்லாம் குழந்தையின் சாட்டாகப் பரிசுகள் வாங்கிச் செல்லத் தவறுவதில்லை.

இருதடவையர்வது ஈஸ்வரியைப் பார்க்காது அவர்திரும்புவதில்லை. யாழ்ப்பாணம் சேர்ந்ததும் ஒரு தடவை போவார். பின்னர் கொழும்புக்குப் போகுமுன் வருகிறேன், பரமநாதனுக்கு ஏதாவது கொடுத்தனுப்புவதாயின் வைத்திருங்கள் என்று சொல்லி ஈஸ்வரி குறிப்பிடும் நேரமாக அங்கு செல்வார்.

“நான் அடிக்கடி இங்கு வந்து போறதாலை உங்களுக்கு ஒரு தொல்லையும் இல்லைத்தானே.”

இராசரத்தினம் அம்முறை ஈஸ்வரியைக் கேட்டு வைத்தார்.

“தொல்லையா? நீங்கள் எத்தனை தடவையும் வந்து போகலாம். தொல்லை வந்தாலும் அதைத் தாங்கிக் கொள்ளுவன். உங்களை மாதமொருக்காலாதல் பார்க்காட்டால் எனக்கு விசர் வந்திடும் போலை கிடக்கு.”

“எனக்கும் அப்பிடித்தான். உங்களைப் பார்க்கிறதுக்காகவே இப்பெல்லாம் இலெச்சனைச் சாட்டாக வைத்து அடிக்கடி ஓடிவாறன்.”

“பொய் சொல்லிறியள்.”

“உண்மையாய்.”

“என்னிலை அப்படி என்ன கிடக்கோ தெரியேல்லை”

“காட்டு ரோசாவுக்குத் தன் அழகே தெரியிறேல்லை யாம்.”

வெட்கமும் பெருமையும் தாங்க முடியாமல் அவளின் தலை குனிந்தது.

“நீங்கள் வந்துபோறதெண்டாலும் கவனமாய்த்தானே இருக்கவேணும். ஊரெண்டால் தெரியாதே ஒண்டைப் பத்தாய் கதைப்பினம்.”

“நீங்க பயப்பிடுகிறியளோ. அப்படியெண்டால் நான் வாறதை...”

“அப்பிடியெல்லாம் செய்திடாதையுங்கோ. இப்பெல்லாம் உதுகளுக்கு நான் பயப்பிட மாட்டன். இதுகள் என்ன கதைச்சாலும் அவர் உங்களைச் சந்தேகப்படாமல் இருந்தால் சரி.”

“அவர் சந்தேகப்பட்டால்...”

“உலகம் பிரண்டாலும் அவர் சந்தேகப்பட மாட்டார். அது எனக்கு நல்லாய்த் தெரியும்.”

தேர்தலின் மறுநாள் மாலை பயணம் போவதாகவும் மாலை மூன்று மணிக்கு அங்கு வருவதாகவும் சொல்லித் திரும்பினான்.

தேர்தல் அமைதியாக நடைபெற்றது. சாராயம் வழமைபோல நடமாடியது. முதல் தடவையாக தேர்தலில் வாக்காளர்களை வாகனங்களில் ஏற்றி இறக்குவது, தேர்தலில் வாக்குச் சீட்டிடும் இடங்களில் கூட்டமாக நின்று கட்சிக்காரர் வாக்காளர்களை தம்பக்கமாக வற்புறுத்தி வளைப்பது சட்டரீதியாகத் தடுக்கப்பட்டிருந்தது.

அம்முறையே முதல் தடவையாக நாடு பூராவும் ஒரே நாளில் தேர்தல் நடைபெற்றது. இரவு ஒன்பது மணி தொடக்கம் தேர்தல் முடிவுகளை அறிவதற்காக ரேடியோ அருகே கூட்டங் கூட்டமாக மக்கள் ஒன்று சேர்ந்தனர்.

பட்டணத்தில் வாக்குச் சீட்டுக்கள் எண்ணப்படும் இடத்திலும் பெருவாரியாக மக்கள் கூடி நின்றனர். இராசரத்தினம் அன்றிரவு முழுவதும் தூங்கவேயில்லை. தமது கட்சியினரின் வெற்றிப் பூரிப்பில் ஆர்ப்பரித்துத் திரிந்தார்.

தேர்தல் முடிவுகள் எதிர்பாராத முடிவாகப் பலருக்குத் தோற்றின. வியப்பூட்டும் பல முடிவுகள் தெரிய வந்தன. நாடு பூராவும் தமது கட்சிக்காரரைப் போட்டியிடச் செய்த பல கட்சிகள் கட்டுக் காசையும் இழந்த நிலையில் மக்களால் ஒதுக்கப்பட்டன.

பல மந்திரிகள் தோல்வி யடைந்தனர். நாட்டின் இடைக்காலப் பிரதமராக இருந்த தகநாயகர் காலித் தொகுதியில் தோற்கடிக்கப் பட்டார். தோல்வியைத் தாங்கமுடியாது அவர் விம்மி விம்மி அழுததாகப் பத்திரிகைகளில் செய்திகள் வெளிவந்தன. தமிழர்களின் ஏகப்பிரதிநிதி என்று இருபது ஆண்டுகளாகக் கூறிவந்த தமிழ் காங்கிரசின் தலைவர் பொன்னம்பலமும் தேர்தலில் தோல்வியடைந்தார். இவர் தோல்விக்காகவும் பலர் வருந்தினர்; சிலர் மகிழ்ந்தனர்.

எந்தக் கட்சிக்கும் அரசாங்கம் அமைக்கத்தக்க பலம் ஏற்படவில்லை. தேர்தலில் வெற்றி பெற்ற 151 பிரதிநிதிகளில் யு. என். பி. என்ற ஐக்கிய தேசியக் கட்சிக்கு ஐம்பது பிரதிநிதிகளே இருந்தனர். கொலை செய்யப்பட்ட பிரதமர் பண்டார நாயகாவின் சுதந்திரக் கட்சிக்கு 46 இடங்களே கிடைத்தன. 19 தொகுதிகளில் போட்டியிட்ட தமிழரசுக் கட்சிக்கு 15 தொகுதிகளில் வெற்றி கிடைத்ததையிட்டு இராசரத்தினம் பெருமிதம் கொண்டார்.

அரசாங்கம் அமைக்கும்படி ஐக்கிய தேசியக் கட்சியின் தலைவரான டட்லி செனநாயகர் அவர்கள் மகாதேசாதிபதியால் அழைக்கப்பட்டார்.

1956-ல் பெருந்கோல் வியடைந்த ஐக்கிய தேசியக்கட்சி மீண்டும் தலைதூக்கியது இடது சாரிகளின் கண்களைத் திறக்கச் செய்தது. தான் எதிர்பார்த்தது சரியாக நடந்தது என்று சண்முகம் எண்ணிக் கொண்டார்.

45

கொழும்புக்கு இராசரத்தினம் திரும்பியதும் தேர்தல் முடிவுகள் பற்றிய ஆராய்ச்சியே இரத்தினமலானையில் இரவு பகலாக நடைபெற்றது.

இடது சாரிகளுக்கு நல்ல பாடம், அவர்கள் யாவரும் 1956 தேர்தலில் தின்றதுபோல ஒற்றுமையாக இருந்தால் மட்டுமே ஐக்கிய தேசியக் கட்சியை ஒழிக்க முடியும் என்று சண்முகம் தன் சித்தாந்தத்தைக் கூறிக் கொண்டான்.

சுதந்திரக் கட்சியைச் சேர்ந்து கூட்டரசாங்கம் அமைக்க ஐக்கிய தேசியக் கட்சி முயன்றது. அம்முயற்சி தோல்வியடைந்ததுமே தமிழரசுக் கட்சியைத் தம்முடன் ஒத்துழைக்கும்படி அக்கட்சி வேண்டியது. தமது அடிப்படைக் கோரிக்கைகளை நிறைவேற்றுவதாக உறுதி கூறினால் மட்டுமே தாம் ஒத்துழைப்பதாக தமிழரசுக் கட்சி தெரிவித்தது.

“மீண்டும் கெதியாய் இலெக்சன் நடத்த வேண்டி வரும்.”

இராசரத்தினம் சொன்னார்.

“யு.என்.பி. யால் ஆட்சி செய்ய முடியாமற்போனால் சுதந்திரக் கட்சியை அரசாங்கம் அமைக்கும்படி கவர்னர் ஜெனரல் கேட்கலாமே. இடதுசாரிக் கட்சிகள் யாவும் ஒத்துழைக்கும்.”

சண்முகம் கூறினான்.

ஈஸ்வரியைக் கொழும்புக்கு அழைத்து வருவது சாத்தியமில்லை என்பதைப் பரமநாதன் உணர்ந்து கொண்டான்.

அவனது அடிமனமும் அதையே விரும்பியது. அரசியல் நிலை அதற்குச் சாதகமாக இருந்தது.

அவன் வழமைபோல ஈஸ்வரிக்குக் கடிதம் எழுதுவதே குறைவு. சம்பளம் எடுத்ததும் மாதந்தோறும் ஏதாவது பணம் மட்டும் அனுப்பி வந்தான்.

“வருஷப் பிறப்புக்காவது நீ வீட்டை போகேல் லையோ?”

இராசரத்தினம் பரமநாதனைக் கேட்டார். தேர்தல் முடிந்ததும் ஈஸ்வரியை அழைத்து வருவதாகச் சொல்லிக் கொண்டிருந்த பரமநாதனின் மனதை அறிய இராசரத்தினம் கேட்டார்.

“ஏன் ஒருக்கால் போட்டு வந்தாலென்ன”

“போனால் ஈசுவையும் குழந்தையையும் கூட்டிக் கொண்டு வரவேணும். இப்ப இருக்கிற நிலைமையிலை எப்பிடிக்க கூட்டிக் கொண்டு வாறது.”

இராசரத்தினம் வற்புறுத்தி எதுவும் சொல்லவில்லை. வற்புறுத்தினால் அவன் ஏதாவது சந்தேகப்படலாம், அரசியல் அமைதியின்மையால் ஏதாவது அசம்பாவித சம்பவம் ஏற்பட்டால் தானே பொறும்பாளியாகவும் நேரலாம் என்ற நினைவில் பேசாது இருந்தான்.

வருடப்பிறப்புக்குச் சாட்டுக்கு ஒரு சேலையை மட்டும் வாங்கி அனுப்பிவிட்டு அமைதியாக இருந்தான்.

பாராளுமன்றம் ஆரம்பிக்கப்பட்டதும் முதல் விஷயமாக அரசாங்கத்தின் கொள்கைகள் அடங்கிய அரியாசனப் பேச்சுப் பற்றிய விவாதம் நடைபெற்றது. அதையொட்டி அரசாங்கத்தின் மேல் நம்பிக்கையில்லாப் பிரேரணை ஒன்றையும் எதிர்க்கட்சியினர் சேர்ந்து பிரேரித்தனர். நாலு வாரங்கள் மட்டுமே ஆட்சி செய்த அரசாங்கம் வீழ்ந்தது. எதிர்க்கட்சியில் அடுத்தபடியாக அதிக அங்கத்தவர்களைக்

கொண்ட சுதந்திரக் கட்சியை அரசாங்கம் அமைக்கும்படி மகாதேசாதிபதி அழைக்கவில்லை. பாராளுமன்றத்தைக் கலைத்து யூலைமாதம் 20-ம் திகதி புதிய தேர்தல் நடைபெறும் என அறிவிக்கப்பட்டது.

இராசரத்தினம் ஈஸ்வரியையே முதலில் நினைத்தார். தேர்தலால் ஏற்படக்கூடிய பணச் செலவு, அலைச்சல் பற்றி அடுத்தபடி எண்ணினார். ஈஸ்வரியை யாழ்ப்பாணத்திலாவது அடிக்கடி சந்திக்கலாம் என்ற நினைவே சிறிது தெம்பு ஊட்டியது.

46

மார்ச் மாதத் தேர்தலில் விட்ட தவறுகளைச் சீர்திருத்த எதிர்க்கட்சிகள் ஒன்று சேர்ந்தனர். சுதந்திரக் கட்சியின் தலைமைப் பதவியை காலஞ்சென்ற பிரதமர் பண்டார நாயகாவின் மனைவியான சிறிமாவோ பண்டார நாயகா ஏற்றுக்கொண்டார். இடதுசாரிக் கட்சிகளுடன் மோதுதல் ஏற்படாத வண்ணம் சுதந்திரக் கட்சியினர் ஓர் உடன் படிக்கைக்கு வந்தனர்.

ஐக்கிய தேசியக் கட்சி எவ்வாறாயினும் தேர்தலில் தாம் புதிய பலத்துடன் திரும்ப வேண்டும் என்ற நோக்குடன் பல தேர்தல் தந்திரங்களையும் கையாண்டனர். படி ஒன்று முப்பத்தைந்து சதமாக இருந்த பங்கீட்டு அரிசியின் விலையை இருபத்தைந்து சதமாகக் குறைத்தனர். தேசிய மயமாக்கப்பட்ட பஸ் போக்குவரத்தில் பாடசாலை மாணவரும் புத்த குருமாரும் இலவசமாகப் பிரயாணம் செய்ய அனுமதி வழங்கினர்.

இராசரத்தினமும் சண்முகமும் இருவேறு அரசியல் கருத்துக் கொண்டவராக இருந்தபோதும் ஐக்கிய தேசியக் கட்சியை எதிர்ப்பதில் ஒன்றாக நின்றனர்.

“தமிழருக்கு ஏதாவது சலுகைகள் கிடைப்பதாயினும் சுதந்திரக் கட்சி மூலமே கிடைக்க முடியும். வகுப்புக் கலவரங்களுக்கு முன் எழுதிக் கிழித்த பண்டார நாயகாசெல்வ நாயகம் ஒப்பந்தம் அளவுக்கு இப்ப கிடைச்சாலே போதும். தமிழ் மாகாணங்களில் சிங்களவரை அரசாங்கம் குடியேற்றாதபடி காப்பாற்றி வைத்தாலே இப்போதைக்குப் போதும்.” இதுக்கு யு. என். பி. ஒருக்காலும் சம்மதியாது என்பதுதானே முறிந்த பேச்சு வார்த்தையிலை தெரிஞ்சு போச்சு.”

“அப்ப யு.என்.பி. பிரசாரம் செய்வதெல்லாம் உண்மை என்று சொல்லுங்கோவன்.”

சண்முகம் கேட்டான்.

“என்ன பிரசாரம்?”

“சுதந்திரக் கட்சிக்கும் தமிழரசுக் கட்சிக்குமிடையில் இரகசிய ஒப்பந்தம் இருக்கிறது. இலங்கையை இரண்டாய் பிரிக்கப் போகிறார்கள். மாவட்ட சபைகள் மூலம் தமிழருக்குத் தனியாட்சி கொடுக்கப் போகிறார்கள். சிங்கள மொழி அழியப் போகிறது.”

“இதெல்லாம் முழுப் பொய்ப் பிரச்சாரம். பயங்கரமான கற்பனைகள்.”

“நான் சொல்லேல்லை. யு.என்.பி.யும் அவர்கள் பத்திரிகைகளும் இப்படிச் சொல்லுகின்றன. நெருப்பில்லாமல் புகைக்கப் போகிறதா? ஏதேன் இருக்கத்தானே வேண்டும். நீங்களும் சுதந்திரக் கட்சிக்கு வோட்டுப் போடும்படி தானே மலைநாடு மட்டுமென்ன வடக்குக் கிழக்குத் தவிர்ந்த எல்லா இடங்களிலும் தமிழ் பேசும் சாதிக்குச் சொல்லிக் கொண்டிருக்கிறியள் உண்மையை எனக்கு மட்டும் இரகசியமாகச் சொன்னாலென்ன.”

சண்முகம் விபரம் கேட்டான்.

“நான் அறிந்தளவில் எழுத்திலை எந்த ஒப்பந்தமும் இல்லை. ஆனால் தமிழரசுக் கட்சி ஆதரவு தந்து வெற்றி கிடைச்சால் பண்டா-செல்வா ஒப்பந்தம் அளவுக்கு சலுகை தருவதாகச் சொல்லியிருக்கிறார்கள்.”

இராசரத்தினம் எதையும் மறைக்காது பதில் கூறினார்.

“அம்மா கூட்டங்களிலை உதையெல்லாம் மறுக்கிறா. ஒப்பந்தமிருக்கெண்டு நிரூபித்தால் சுதந்திரக் கட்சி தேர்தலிலிருந்து வெளியேறுவதாகச் சொல்லுகிறா.”

“உங்களுக்குத் தெரியாதா? இதெல்லாம் தேர்தல் விளையாட்டு. காதலிலை மட்டுமில்லை தேர்தலிலும் எப்பிடியும் பொய் சொல்லலாம் எண்டு வந்துவிட்டுது. விவேகமிருந்தால் எந்த நேரமும் உண்மையைப் பிரித்தறியலாம்.”

இராசரத்தினம் தன் தத்துவத்தைப் பேசினார். காதலையும் சேர்த்துப் பேசியதைக் கேட்டு சண்முகம் உள்ளூறச் சிரித்துக் கொண்டான். பரமநாதன் அங்கு இல்லை.

“சுதந்திரக் கட்சியுடன் ஒப்பந்தம் எதுவுமில்லை எண்டு தமிழரசுக் கட்சியும் ஒப்புக்கொள்ளுதே. காதலர் இருவருமே பொய் பேசி ஒருவரை ஒருவர் ஏமாத்தப் பார்க்கிற மாதிரிக் கிடக்கு.”

சண்முகம் நளினமாகச் சொன்னான்.

இராசரத்தினம் உண்மையில் தமது கட்சியும் இவ்விஷயத்தில் பொய் பேசுவதை விரும்பவில்லை. அவர் தமிழரசு தேர்தல் பிரசாரக் குழுவில் உறுப்பினராயிருந்தார். தேர்தல் பிரசாரமாயினும் முக்கியமான இந்த விஷயத்தில் உண்மையைப் பேசவேண்டும், எழுத்தில்லாத உடன்படிக்கை ஒன்று இருப்பதாகத் தெரிவிக்க வேண்டும் என்று கட்சியின் உள்ளே விவாதித்தார்.

“பொய்யைப் பேசிப் பின்னர் ஏமாறுவதிலும் பார்க்க உண்மையைப் பேசித் தோற்பது நல்லது.”

தமது அரசியல் தத்துவத்தைப் பேசினார். ஆனால் பெரும்பாலோர் அவரது விவாதத்தை நிராகரித்தனர்.

பண்டார நாயகாவை ஒரு புத்தகுருவே கொலை செய்த காரணத்தினால் தேர்தல் மேடைகளில் மார்ச் மாதத் தேர்தல் போலவே புத்த பிக்குகள் குறைவாகவே தோன்றினர்.

சிறிமாவோ பண்டார நாயகா தேர்தலில் நேரடியாக எத்தொகுதியிலும் நின்று போட்டியிடாத போதும் தம் கட்சியினரைத் தேர்ந்தெடுக்கும்படி நாடு பூராவும் இரவு பகலாகத் தேர்தல் பிரசாரக் கூட்டங்களில் பேசித்திரிந்தார். தம் கணவனைக் கொன்றவர்களுக்குத் தக்க நீதி வழங்க தமது கட்சியைத் தேர்ந்தனுப்பும்படி கண்ணீர் மல்க. கேட்பவர் மனம் உருகத்தக்கதாக மேடைகளில் பிரசாரம் செய்தார்.

“விதவை கண்ணீரால் வெற்றிபெறப் பார்க்கிறார்” என்று ஐக்கிய தேசியக் கட்சிப் பத்திரிகைகள் கேலி செய்தன.

47

மீண்டும் இராசரத்தினம் அடிக்கடி யாழ்ப்பாணம் செல்லத் தொடங்கினார். ஈஸ்வரியிடம் போவதற்கு அவர் சிறிதும் தயங்குவதில்லை. ஈஸ்வரியும் இராசரத்தினத்தை அடிக்கடி பார்ப்பதிலும் பேசுவதிலும் ஒருவகை மனச் சாந்தியும் இன்பமும் அடைந்தாள். தன் இருண்ட இதயக்குடத்துள்ளே அவரை ஒரு விளக்காக ஏற்றி வைத்தாள். தான் தவறு செய்வதாக இடையிடை அவள் மனச்சாட்சி உறுத்துவதுண்டு. இராசரத்தினத்தின் பேச்சும் அவர் அவள்மேல் காட்டும் ஆர்வமும் சோர்வடைந்த மனதிற்கு இதமாக

இருந்தது. தோல்வி கண்ட தன் வாழ்விற்கு அவர் தெம்பாக இருப்பதாக உணர்ந்தாள். தேர்தல் முடிந்ததும் மீண்டும் கொழும்பிற்குச் செல்வதாகக் கற்பனை செய்து கொண்டிருந்த கனவு மீண்டும் சிதைந்தது. அடுத்த தேர்தல் முடியும் வரை காத்திருப்பது, மீண்டும் நீண்ட காலம் ஏங்கியிருக்க வேண்டும் என்றே அவள் மனதில் தோன்றியது. அயலவர் ஊராரின் வீண் பேச்சுக்கள் அவள் இதயத்தை வேறு துளைத்துக் கொண்டிருந்தது. அழகம்மா வெளியே போய்விட்டுத் திரும்பும் போதெல்லாம் புதிய, புதிய கதைகளைக் கொண்டு வருவாள்.

“மருமேன் கோவிச்சுக் கொண்டிருக்கிறார் எண்டு கதைச்சினம். உண்மையே, எண்டு தாவடித் தம்பையா வின்றை பெண் சாதி ஆலடியிலை மீன் வாங்கேக்கை கேட்டாள். நான் நல்லாய் குடுத்திட்டு வாறன்.”

அழகம்மா சொன்னாள்.

“நீ உப்பிடி ஏசித்திரியெணை. அவளவை இன்னும் கதை கட்டுவினம்.”

இராசரத்தினம் அடிக்கடி வந்துபோவது பற்றியும் அவளுக்கு அச்சமாகவே இருந்தது. ஆயினும் வெளியே அவள் காட்டிக்கொள்ளவில்லை. ஊர் வாய்க்கு மெல்லக்கிடைத்தாலே போதும். பெற்றோர் காதில் ஏறிச் சீறத் தொடங்குவர் என்பதையும் அவள் அறிவாள். ஆயினும் இராசரத்தினத்திற்குச் சிறிதும் அச்சம் ஏற்படாத வகையிலேயே அவள் சொல்லி வந்தாள். தன் வாழ்விற்கு ஒரே துணையாக இராசரத்தினம் மட்டுமே இருப்பதாக எண்ணிக் கொள்வாள்.

“உன்றை அவருக்கு காயிதமெழுதி ஒருக்கா வரப் பண்ணப் படாதோ. இந்தக் கதைகளையெல்லாம் அடக்கி விடலாம்.”

அழகம்மா அழாக் குறையாகச் சொன்னாள். இராசரத்தினம் செவிகளிலும் அப்பேச்சு விழுந்தது. அவர் கேட்

காதவர் போல வழக்கைத் தலையைக் தடவியவாறு புகையிலைப் பாடத்தைப் பிரித்துப் போட்டுக் கொண்டிருந்தார்.

“நான் பிடிச்ச மாப்பிள்ளையே. நீங்க கட்டித் தந்த மாப்பிள்ளையின்ரை சீர்கேடு இப்பிடிக்கிடக்குது.”

ஈஸ்வரி குழந்தையை மார்போடு அணைத்துக்கொண்டு உலாவிப்படியே சொன்னாள். இராசதுரை கேட்காதவர் போலத் தன் வேலையைப் பார்த்துக் கொண்டிருந்தார்.

“கட்டிவைச்சால் புருஷன்மாரை எப்பிடிக்கட்டுமடடாய் கையுக்கை வைச்சிருக்கிறதெண்டு தெரியேல்லை. நீயும் என்றை வயித்திலை வந்து பிறந்தியே.”

ஊராரின் வம்புப் பேச்சுகளின் எதிரொலிப்பு அவள் குரலில் ஒலித்தது.

“போயும் போயும் இப்பிடி மனுஷருக்கை தன்வீளியனே. என்னை, கிணத்துக்கை தள்ளிவிடப்படாது.”

ஈஸ்வரியின் நெஞ்சு அடைத்தது. விம்மி விம்மி அழுதாள். கண்ணீர் கன்னத்தால் வடிந்து குழந்தையின்மேல் பட்டது. அழகம்மா சிறிது நேரம் பேசாது நின்றாள். அவளின் அழகை தொடரவே பொறுமையிழந்து மீண்டும் ஏசினாள்:

“ஏன்ரி உன்ரை நீலிக் கண்ணீரை உன்ரை புருஷனுக்கு முன்னாலை யெண்டாலும் வடிச்ச மயக்கத் தெரியாது. இங்கையேன் கிடந்து அழுது துலைக்கிறாய்?”

அழகம்மாவின் போக்குச் சிறிது சிறிதாக மாறிவருவது ஈஸ்வரிக்குத் தெரிந்தது. இராசதுரை யாவும் பழக்கப்பட்ட வராகத் தன் வேலையைத் தொடர்ந்து செய்துகொண்டிருந்தார். அவர் ஊமையாக இருப்பதைப் பார்த்ததும் அழகம்மாவின் கோபம் அதிகரித்தது.

“உந்த மனுஷன்தான் எல்லாத்துக்கும் கால். ஆரோகந்தையன் எண்ட புழுகுற பொயிலைத் தரகனை நம்பி

உன்னையும் கொண்ணனையும் கொண்டே தள்ளிவிட்டுத்
உந்த மனுஷன் பொயிலை விக்கேக்கையும் உப்பிடித்தான்.
ஆரேன் புழுதிவிட்டால் போதும். புழுத்த மலிவாய் குடுத்
திடும்.’’

அழகம்மா இராசதுரையின் மேலும் சீறினாள்.

‘‘சரி சரி, இனி அழுதென்ன. எல்லாம் தலைனிதி. அழு
கையை விட்டிட்டுப்போய் அடுப்பை மூட்டு. அந்த
இராசரத்தினம் நல்லதொரு பெடியன். அவர் வரேக்கை
அந்த மனுஷனை ஒருக்கா புத்திசொல்லி அனுப்பிவைக்கும்
படி சொல்லிவிடு.’’

அழகம்மா மகளைத் தேற்றிக் குழந்தையைக் கையில்
வாங்கிக் கதை சொன்னாள்:

‘‘நீதான்ரா வளர்ந்து உன்ரை கொப்பரைத் திருத்த
வேணும்..சிரிக்கிறியா...சிரி சிரி...உன்ரை கொப்பன்
இதைக்கூடப் பார்த்துச் சந்தோஷப்படக் குடுத்து வைக்
கேல்லை.’’

48

சில நாட்களின் பின்னர் தேர்தல் அலுவலக வந்த
இராசரத்தினம் அங்கு வந்திருந்தார். ஈஸ்வரிக்குப் பெரிய
ஆறுதல். விட்டு நிலமகளை ஓரளவு சொல்லி ஆறினாள்.
பரமநாதன்மேல் தனக்கு அளவு கடந்த பற்றோ, பாசமோ
இருப்பதாக அவள் காட்டிக் கொள்ள விரும்பவில்லை. பிரிந்
திருப்பதில் கூடப்பெரிய துன்பம் இருப்பதாக அவள் தெரி
விப்பதில்லை.

‘‘உங்களை அடிக்கடி பார்க்க முடிந்தாலே போதும்.
கொழும்புக்கு வந்தால் ஒவ்வொரு நாளும் பார்க்கலா
மெல்லே.’’

ஈஸ்வரி மறைமுகமாகத் தன் விருப்பத்தைத் தெரிவித்
தான். தரயாரின் பிரதாபத்தைச் சொல்லி வைத்தாள்.

“நீங்கள் தெண்டித்தாவது ஒருக்கா அனுப்பி வைக்கப் படாதோ.”

“அவன் சொன்னாக் கேட்டாத்தானே. முந்தியைப் போலையே பொறுப்பில்லாமல் கிடைக்கும் காசை சிலவழிச்சுக்கொண்டு திரியிறான். நடத்தையும் சரியில்லை என்று அவன்ரை சிநேகிதர்மார் சொல்லுறாங்கள்.”

எதைச் சொல்லுவதில்லை என்று இராசரத்தினம் எண்ணிக்கொண்டிருந்தாரோ அது அவரது வாயில் எதிர்பாராது வந்துவிட்டது. நாளைக் கடித்துக் கொண்டார்.

ஈஸ்வரியின் இதயம் ஒரு தடவை அதிர்ச்சியடைந்தது.

“என்ன சொல்லுறீங்கள்?”

அவளின் வினாவில் ஆயிரம் சந்தேகங்கள் எழுந்தன. குரலில் பதட்டம். முகம் சோர்ந்து, சிந்தனை வலுத்து கண்கள் பார்வையிழந்தன.

“இல்லை. அவன் சிகரெட்டும் சினிமாப் பார்க்கிறது மாகச் சுத்தித் திரியிறான். ஊருக்குப் போறதில்லை என்று தான் எங்கடை ஊர்ப் பொடியங்கள் கதைச்சாங்கள். வேறே ஒண்டும் பிழையாய் கதைக்கேல்லை. நடத்தை சரியில்லை என்றதும் பயந்திட்டியள்போலை கிடக்கு. பரமநாதனை எனக்கு நல்லாய் தெரியும். அவன் அப்பிட்யான ஆளில்லை.”

இராசரத்தினம் அழகாக சமாளித்துப் பேசினார். ஆயினும் அவளின் மனம் எதிர்பாராது ஏற்பட்ட அதிர்ச்சியிலிருந்து ஆற சிறிது நேரம் சென்றது. அவர் மீண்டும் தேற்றினார்:

“ஈசு நீ என்னை நம்பு. அப்பிடி ஏதாவது நடந்தால் உனக்குச் சொல்லாமல் நான் மறைப்பனா. நீ ஒண்டுக்கும் பயப்படாதே. அவனை நான் சரியாய் பார்த்துக் கொள்ளுவன்.”

மென்மையான குரலில் வாஞ்சையுடன் கூறிய அவர் வார்த்தைகளை அவள் நம்பினாள்.

“உங்கடை பேச்சை நம்பாமல் நான் வேறே ஆரை நம்பப்போறன். நீங்கள் ஒருத்தர்தானே இந்த உலகத்திலை எனக்கு ஒரே ஒரு ஆறுதலாயிருக்கிறியள். நீங்களும் இல்லை யெண்டால் எங்கையேன் ஆத்திலை குளத்திலை விழுந்து செத்துப்போவன்.”

“உப்பிடியெல்லாம் நினைக்கிறது தவறு. உனக்குத் தானே ஒரு நல்ல பெடியன் பிறந்திருக்கிறான். சரியாய் உன்ரை நாடியும் கன்னமும் காதும்...அவனைப் பார்த்துக் கொண்டே வாழலாமே.”

“அதுவும் கொஞ்ச ஆறுதல்தான். எப்பிடியெண்டாலும் நீங்க முந்தியைப்போலை வலுக்கட்டாயப்படுத்தி எண்டாலும் ஒருக்கா அனுப்பி வைக்கப் பாருங்கோ. இந்த மாத்துக் கலியாணத்தாலை எத்தினை சிக்கல். அவற்றை அக்காவை அண்ணன் கொடுமைப் படுத்திறான் எண்டும் இவருக்கு ஆத்திரம்”

“எல்லாம் எனக்குத் தெரியும். அவன் என்றை சொல்லையே இப்ப கேக்கிறானில்லை. நான் சொன்னா ஒருக்கா காசில்லை என்பான்...நான் குடுத்தாலும் இப்ப வாங்க மாட்டான். ஒருக்கா, ஊருக்குப் போனா வீட்டிலை கஷ்டம் என்பான்...பிறகு, இலெக்ஷனாலை லீவு இல்லை என்பான். இப்பிடியே தட்டிக் கழிக்கிறான்.”

“எப்பிடியெண்டாலும் இன்னொருக்கா வற்புறுத்திப் பாருங்கோ. வந்தால் சரி. இல்லாட்டா என்ன செய்யிறது? தலை விதி என்று இருக்கவேண்டியதுதான்...”

இராசரத்தினம் தலையசைத்தார்.

“கொண்ணன் மச்சாளவை உங்களைப் பார்க்க இங்கை வாறேல்லையோ”

“இடைக்கிடை வருவினம் ஏன் கேக்கிறியள்?”

“சும்மா கேட்டன்.”

49

இரண்டு நாட்கள் கழித்து கொழும்பிற்குச் செல்வது பற்றி இராசரத்தினம் சொல்ல வந்தபோது ஈஸ்வரி குதூ கலத்தோடு காணப்பட்டாள். கணவனுக்குக் கொடுத்து விடுவதற்காக வைத்திருந்த பலகாரத்தில் அவருக்கும் பரிமாறி உபசாரித்தாள். அவள் மனதில் நீண்ட நாட்களாகக் குடைந்து கொண்டிருந்த ஒரு விஷயத்தை அன்று கேட்கத் தீர்மானித்திருந்தாள். இராசரத்தினத்திற்கு அதனால் ஏற்படத்தக்க மனச்சோர்வு பற்றியும் அவள் மனம் பதட்ட மடைந்தது. முன்பும் பல தடவை அதைக் கேட்க அவள் தீர்மானித்திருந்து கடைசியில் கேட்க வலுவிழந்து விட்டு விட்டாள்.

“நீங்கள் முன்னர் ஒரு பெண்ணைக் காதலித்து தோல்வியடைந்ததென்பது உண்மையா?”

“ஆர் சொன்னது?”

“அதையேன் கேக்கிறியள். நான் கேக்கிறதுக்கு மறுமொழி சொல்லுங்கோவன்”

“முந்தியும் ஒருக்கா ரெயிலிலை வரேக்கை உப்பிடிக் கேட்டனீங்களெல்லோ. அப்ப மறுமொழி சொன்னனே”

“கலியாணங்கட்டினால்தான் காதலிலை வெற்றியோ எண்டு ஏதோ சுத்திவளைச்சுப் பேசி மழுப்பிப் போட்டியள்”

“எங்கையேன் கலியாணம் பேசினாக்கூட காதல் கீதல் எண்டு கதை கட்டி விடுவாங்கள். உதுகளையெல்லாம் நம்பிக் கொண்டிருந்தால் நல்ல வேடிக்கைதான்”

“அப்ப நீங்கள் ஒருதரையும் காதலிக்கேல்லையோ?”

“ஆர் சொன்னது.”

“அப்ப நீங்கள் ஆரைக் காதலிச்சியள்.”

“ஒருத்தியை.”

“அது ஆர்?”

“ரெயிலை வரேக்கை நான் என்ன சொன்னன்.”

“அந்தப்பேர் எண்டைக்கோ தெரிய வருமெண்டு.”

“அந்தப் பேரை இப்ப சொல்லப் படாதோ.”

ஈஸ்வரியின் உதடுகளில் சிறு புன்னகை முளைத்தது.

“இல்லை”

“அப்ப, எப்ப அந்தப் பெண்ணைக் கட்டிக் கொள்ளப் போறியள்.”

“அந்தப் பெண்ணுக்குத் தாலி கட்ட முடியாது.”

“ஏன்.”

“அவள் கழுத்தில் இன்னொருவன் கட்டியதாலி இருக்கிறது.”

இராசரத்தினம் சிரித்துக்கொண்டே சொன்னார்.

ஈஸ்வரி தலை குனிந்தாள். அவள் உடல் ஒரு கணம் சிலிர்த்தது. உள்ளத்தில் சிராய் ஏறுவது போன்ற உணர்வும் ஒரு கணம் ஏற்பட்டது. தலை அவர் பாதங்களைப் பார்க்க மீண்டும் கேட்டாள்:

“தாலி கட்டியவனைக் காதலிக்க முடியுமா?”

“தாலியைக் கட்டிவிட்டால் காதலையும் விலைக்கு வாங்கி விட்டது என்றாகிவிடுமா?”

“இன்னொருவருக்குரியவனைக் காதலிக்க முடியுமா?”

“ஏன் முடியாது?”

“பாபயில்லையா?”

“பாபமெண்டால் என்ன?”

இராசரத்தினத்தின் கேள்விக்குப் பதில் கூற முடியாது சில நேரம் திகைத்தான். பின்னர் சொன்னான்:

“மனச்சாட்சிக்கு விரோதமாகச் செய்வது பாபயில்லையா?”

“மனச்சாட்சி எண்டால் என்ன?”

மீண்டும் குழப்பமடைந்தான். பதில்கூற முடியாத நிலையில் அதே வார்த்தைகளாலேயே பதில் சொல்ல முனைந்தான்.

“மனச்சாட்சியெண்டால் மனச்சாட்சிதான்.”

“மனச்சாட்சி யெண்டால் நீதி. நீதிதான் ஒவ்வொருவரது மனச்சாட்சியாகவும் அமையவேண்டும். இந்தச் சமுதாயத்திற்கு மனச்சாட்சியும் இல்லை. நீதியும் இல்லை. மனச்சாட்சியும் நீதியுமுள்ள சமுதாயமானால் உங்களது விருப்பத்தைக் கேட்டல்லவா கலியாணம் செய்து வைக்க வேண்டும். ஒன்றாகச் சேர்ந்து வாழவேண்டியவர்கள் நீங்களா, பெற்றார்களா? மாற்றுச் சடங்குசெய்த நால்வரில் ஒருவரது விருப்பத்தையும் கேளாமல் மனச்சாட்சியில்லாத அதே சமுதாயத்திற்காகவே அஞ்சி இரண்டு சோடிகளாக முடிந்து விட்டார்கள். என்ன மேளதாளம், என்ன ஆடம்பரம், விருந்துகளுென்ன, வேடிக்கையென்ன, வெடிகளுென்ன, வேடிக்கை பார்ப்போரென்ன? முகூர்த்தத்திற்கு நல்ல நாள், நேரம் பார்த்து பிராமணரது மந்திரம், உற்றாள் உறவினரது ஆசீர்வாதம் ஆகியவற்றோடு தாலிகட்டுத்திருமணம். பின்னர் அவர்கள் காதலிக்கவேண்டுமாம். திருமணம் என்பது சமுதாய வளர்ச்சிக்காகவும், ஒழுங்கிற்காகவும் ஏற்படுத்தப்பட்ட தூய்மையான காதல் பிணைப்பு என்று கூறிக்கொண்டு விக்கிரகம் இல்லாத கோவில்கள் கட்டப்பார்க்கிறார்கள். அதனால்தான் இந்தச் சமுதாயம்

தேய்ந்துகொண்டு போகிறது. மனச்சாட்சியில்லாத சமுதாயம் அதன் சிதைவைப் பார்த்தாவது நீதியை, நல்ல மனச்சாட்சியைத் தேடிக்கொள்ளட்டும்.''

அவன் பேசியவை ஈஸ்வரிக்கு முற்றாகப் புரியவில்லை. அவன் எதற்காக இத்தனை பிரசங்கம் செய்ய முயன்றான் என்பதே அவளுக்குப் புரியவில்லை. தனக்காக மட்டுமல்ல தன் தமையன், பத்மா, தன் கணவன் யாவருக்குமாகப் பேசியதாக அவள் உணர்ந்தாள்.

50

இராசரத்தினம் விடை பெற்றுக்கொண்டு திரும்பிய பின்னரும் நடந்தவற்றை ஈஸ்வரி அசை போட்டுப் பார்த்தாள். அவருடைய வாஞ்சையான வார்த்தைகள், முகவேறுபாடுகள், நீதிபற்றி அவர் கூறிய வாதங்கள் யாவும் மேலும் மேலும் அவர்மேல் அவள் மனதை ஈர்த்தது. அவர் கூறிய வாதங்களும் சரிபோலவே தோன்றியது. அவரைப் போன்ற ஒருவருடன் பழக நேர்ந்து, தான் திருமணம் செய்திருந்தால் தன் வாழ்வு சொர்க்கமாக மாறியிருக்கும் என எண்ணினாள்.

தனக்காகத் தமையன் அடைந்த ஏமாற்றத்தையும் எண்ணிப் பார்த்தாள். தமையனின் ஏமாற்றம் பிரதிபலிக்கும் விதங்களையும் நடைபெற்ற சம்பவங்களையும் நினைந்து அவளது மனம் சஞ்சலப்பட்டது.

தேர்தல் பிரசாரங்கள் உச்சக்கட்டத்தை யடைந்தன. பத்திரிகைகள் சுதந்திரக் கட்சியையும் இடதுசாரிக் கட்சிகளையும் வன்மையாகத் தாக்கின. இடதுசாரி ஆதிக்கம் ஏற்பட்டால் நடைபெறக் கூடிய சர்வாதிகார ஆட்சி பற்றியெல்லாம் கூறிப் பயமுறுத்தின. சிறிமாவோ பண்டாரநாயகாவை கம்யூனிஸ்ட் கட்சியின் செயலாளரான பீட்டர் கெனமனுடனும் சமசமாஜிக் கட்சியின் தலைவரான பெர்ராவுடனும் இணைத்துக் கேலிச் சித்திரங்கள் வரைந்து பத்தி

ரிகைகள் வெளியிட்டன. புனித இலங்கையில் புத்தமதம் அழிந்துவிடப் போகிறது என்று அவை பயமுறுத்தின! ரஷ்யர்களும் சீனர்களும் இலங்கையை ஆளப் போகின்றனர் என்று பிரசாரம் செய்தன.

வடகீழ் மாகாணம் தவிர்ந்த ஏனைய மாகாணங்களில் வாழ்ந்த தமிழர்களும், முக்கியமாக மலைநாட்டுத் தமிழரும் சுதந்திரக் கட்சிக்கு வாக்களிக்கப் போகின்றனர் என அறிந்த ஐக்கிய தேசியக் கட்சிப் பத்திரிகைகள் இந்தியருக்கு எதிராகவும் பிரசாரம் செய்தன.

தமிழ் பேசும் பகுதிகளில் தமிழரசுக் கட்சி தமிழ் காங்கிரசையே எதிர்த்துப் பிரசாரம் செய்து வந்தது.

சுதந்திரக் கட்சி கத்தே... னையும் பெரிய முதலாளிகளையும் தாக்கியது. நாயகாவின் மூற்போக்கான அரசாங்கம்... தடை செய்ததாகக் கண்டித்தது. இவர்களையும் துர்ப்பிரசாரம்... ஒழித்துக்கட்டுவதாகக் கூறின.

தேர்தல் நெருங்கிக்... வந்தது. தேர்தல் முடிந்ததும் கொழும்புக்குச் செல்லலாம், ஊர்ப் பேச்சுகளை அடக்கி வீடலாம் என்று... னக்கோட்டை கட்டி, அந்த இன்ப திணைவில் ஐழ்கி வ... கொண்டிருந்தாள்.

51

அன்றுமாலை எதிர்பாராத சம்பவம் ஒன்று நிகழ்ந்தது.

இராசரத்தினம் இப்படியான மோதுதல் நேரலாம் என்று பலதடவை எண்ணிப் பார்த்ததுண்டு. அப்படியான சந்தர்ப்பம் ஏற்பட்டால் எப்படிப் பேசவேண்டும், சமாளிக்க வேண்டும் என்றெல்லாம் மனத்திரையில் படமோட்டிப் பார்த்திருந்தார். ஆயினும் நிகழ்ச்சி நேரில் நடைபெற்ற போது அவரே திணறினார்.

முன்று வாரங்கள் கழித்து மீண்டும் இராசரத்தினம் யாழ்ப்பாணம் வந்திருந்தபோது அன்று மாலை ஒரு பார்சலுடன் ஈஸ்வரியைப் பார்க்கச் சென்றிருந்தார். வீட்டில் ஈஸ்வரியையும் குழந்தையையும் தவிர எவருமில்லை. அழகம் மாவும் இராசதுரையும் செம்பாட்டுத் தோட்டத்திற்கு வழமைபோலப் போய் விட்டனர். அச்சிறு வீட்டின் உட்புற விறாந்தையில் போட்டிருந்த நாற்காலியில் இராசரத்தினம் உட்கார்ந்தார். அவரைக் கண்டதும் உட்கார நாற்காலியைக் காட்டிவிட்டு, உள்ளே சென்று அணிந்திருந்த கிமோனாவை மாற்றிவிட்டு, அவர் முன்னர் கணவன் பெயரால் அன்பளிப்பாகக் கொடுத்தசேலை ஒன்றை உடுத்துக்கொண்டு, வாரிய தலையைச் சிறிது திருத்தி, முகத்திற்குப் பவுடரும் போட்டுக் கொண்டு வந்து, கப்போடு முதுகைச் சாய்த்து, கைகளால் பின்புறமாக கப்பைக் கட்டிக்கொண்டு நின்றாள்.

“உந்தச் சீலை உங்களுக்கு அழகாயிருக்கு.”

“நீங்கள் எல்லாச் சேலையும் எனக்கு அழகென்று சொல்லி என்னை ஏமாத்திறியள்.”

“எல்லாவேளையும் நான் அப்பிடிச் சொல்லுறேல் லையே, போனதடவை சொன்னேனா.”

“பெண்களுக்குப் பிடிச்சமாதிரிப் பேசி அவர்களை மயக்கிப் போட்டு விளையாட்டுக் காட்டுவதிலை நீங்கள் கெட்டிக் காறர். உப்பிடி எத்தினை பெண்களை முந்தி ஏமாத்தியிருக்கிறியள்.”

“ஒரே பெண்ணை.”

“ஆர் அந்தப்பெண்?”

“சொல்ல வேண்டுமா?”

“கட்டாயம் சொல்ல வேணும்.”

“கப்போடு அசையுதே அதே பெண்ணைத்தான். நீங்கள் அசையிறதுகூட அழகாயிருக்கு.”

“நீங்கள் பொய் சொல்லி ஏமாத்திறியள்.”

“ஒரே ஒரு பெண்ணை ஏமாத்திறது கூடத்தவறா.”

“அது ஆருக்குரிய பொருள் என்று தெரியவேணும்.”

“அது எனக்கு நல்லாத் தெரியும்.”

“அவர் கைவிட்டால் நீங்கள் என்னைக் காப்பாற்றுவீயளா.”

“இதிலைகூட உங்களுக்குச் சந்தேகமா?”

“அவர் என்னவாம்.”

“இலெக்சன் முடியப் போகுது, முடிஞ்சதும் கூட்டிக் கொண்டு போக வருவதாகச் சொல்லச் சொன்னான்.”

“ஒரு காயிதமாதல் எழுதப்படாதோ.”

“என்னத்தை எழுதிறது என்று சொன்னான்.”

“நல்ல மனுஷனைப் பார்த்துத்தான் கட்டிவைச்சினம். குழந்தையையாதல் ஒருக்கா வந்து பார்த்திட்டுப் போகப் படாதோ.”

“இங்கை வந்தால் பாசம் பிடிச்சிடும் என்று சொல்லுறான்.”

“பாசம் இல்லாமல் என்னத்துக்காம் கலியாணம் கூட்டினர்.”

“அது அவனைக் கேட்க வேண்டிய கேள்வி”

“என்னத்துக்குத்தான் பெண்ணாய் பிறந்தன் என்று சிலவேளை எண்ணேக்கை வாழ்க்கையெல்லாம் வெறுத்துப் போகுது.”

“எங்களைப் போலை ஆட்களைச்சிரிச்சுச் சிரிச்ச மயக்கி ஏமாத்த.”

“நான் மயக்கி ஏமாத்திறனா.”

“எத்தனை நாள் ஏமாத்திப் போட்டாய். இண்டைக்கு விடமாட்டன்.”

சிரித்தபடியே துணிச்சலை வரவழைத்துக் கொண்டு உணர்ச்சி வசப்பட்டவனாக எழுந்தான்.

“ஈசு! எங்கை நிக்கிறாய்? ஒரு அசுமாதத்தையும் காணேல்லை.”

அவர்கள் அப்படியே நிற்க, எதிரே பத்மா வந்துகொண்டிருந்தாள்.

52

மூவரும் பேயறைந்த நிலையில் ஆங்காங்கே நின்றனர். விழிகள் இமைவெட்ட மறந்தன. ஒரே அதிர்ச்சி. வார்த்தைகளே வெளிவரவில்லை. ஒரே அமைதி. மரண அமைதி.

பத்மாவால் இராசரத்தினத்தை இரண்டாவது தடவையாக நிமிர்ந்துபார்க்க முடியவில்லை. தலை கீழே கனிழந்தது. கண்களில் கண்ணீர் நிறைந்தது. நெஞ்சு வரண்டது. இதயம் பாரமாகி உடைந்தது. நிற்கமுடியாது கால்கள் நடுங்கின. தன் பலம் மூழுவதையும் ஒன்று சேர்த்துக் கால்களைத் தாங்கிக் கொண்டாள்.

என்றோ ஒருநாள் நடைபெறலாம் என எதிர்பார்த்த சம்பவம் எதிரே நடந்தபோது இராசரத்தினத்தாலும் சமாளிக்க முடியவில்லை. என்ன செய்தென்றே தெரியாத தடுமாறினார். நாற்காலியில் இருப்பதா, அப்படியே வெளியே போய்விடுவதா என்பது பற்றித் தீர்மானிக்க முடியாத நிலையில் ஒரு கணம் பதறினார். பின் ஒருவாறு சமாளித்துக்கொண்டு கால்கள் வலுவிழக்க நாற்காலியில் உட்கார்ந்தார்.

எதிர்பாராத அதிர்விலிருந்து முதலில் விடுபட்ட ஈஸ்வரி நிலமையைச் சமாளிக்க முயன்றாள். மிகச் சிரமத்துடன்

தொண்டையுள் விக்கிக் கொண்டிருந்த வார்த்தைகளை வெளியே கொணர்ந்தாள் :

“என்ன மச்சாள் இந்த நேரத்திலை, அண்ணன் வரேல் லையோ? இவரை உங்களுக்குத் தெரியுமா? இவர் இராசரத்தினமெண்டு உங்கடை ஊர்தான். கொழும்பிலை இவற்றை வீட்டிலைதான் நாங்கள் இருந்தனாங்கள். என்றை அவர் இப்பவும் அங்கை இவரோடுதான் இருக்கிறார். இவர் லீவிலை வந்தாப்போலை அவர் சொல்லியனுப்பினா ரெண்டு இங்கை வந்திருக்கிறார்.”

பத்மா எதுவுமே பேசாது மௌனமாக நின்றாள். லீலமையைச் சமாளிக்கத்தெரியத்தை வரவழைத்துக் கொண்டாள் ஈஸ்வரியே மீண்டும் தொடர்ந்து பேசினாள் :

“ஏன் மச்சாள் கண் ஒரு மாதிரி சிவந்து போம் கிடக்கு. ஏதாவது பூச்சி கீச்சி விழுந்து போச்சா. அண்ணன் வரேல்லையா? தனியவா வந்தீயன்?”

பத்மாவின் அருகே வந்து சுற்று முற்றும் பார்த்தாள். பத்மா கண்களைச் சேலைத் தலைப்பால் துடைத்துக் கொண்டாள்.

“கண்ணுக்கை ஏதோ விழுந்த மாதிரிக் கிடந்தது. அவர் அரசடி ஒழுங்கையிக்கை ஆரையோ பார்த்திட்டு வாறன் எண்டு சொல்லிப்போட்டுப் போட்டார்.”

பத்மாவின் கேரிய குரல். பாழங்கிணற்றிலிருந்து எதி ரொலிக்கும் குரலாகக் கேட்டது.

“இதுதான் எங்கடை ஆலையூர் மச்சாள். அண்ணனைக் கூட நீங்கள் பார்க்கேல்லை. இப்ப வந்திடுவார் எண்டு நினைக்கிறன். பார்க்கலாம்.”

ஈஸ்வரி பத்மாவை இராசரத்தினத்திற்கு அறிமுகப் படுத்தினாள். இருவரது வெறித்த பார்வைகளும் ஒரு கணம்

மோதித் தாழ்ந்தன. ஐந்து ஆண்டுகளின் பின்னர் முதன் முதலாக அவளை அவ்வேளை பார்த்தார். எத்தனை மாற்றம். எலும்பும் தோலுமாக ஒட்டிப் போயிருந்தான். முகமெல்லாம் காய்ந்து கன்ன எலும்புகள் பீறிக்கொண்டிருந்தன. அவளது நீண்ட கழுத்தின் கீழ் எலும்புகள் கோதுகளாகத் தெரிந்தன. மார்பு சுருங்கிப் போயிருந்தது. ஒட்டிய உடலை மெருகிட்டு மறைக்கும் தொய்ந்த சட்டையும் ரோசாவர்ண ஜோயெட் சேலையுமே அவளது பெண்ணுருவைக் காப்பாற்றிக் கொண்டிருந்தன. அவரது கற்பனையில் என்றும் இளமையாக வைத்துப் பூசித்த உருவத்தின் எலும்புக்கூட்டைப் பார்ப்பதுபோல் இருந்தது.

இந்த உருவத்திற்காகவா உயிரைவிட இருந்தேன்; எத்தனை பாடுபட்டேன்; போராட்டங்கள் நடத்தினேன்; பட்டினி கிடந்தேன்; தூக்கமில்லாது புரண்டேன்; அமைதியில்லாமல் தெருவெல்லாம் அலைந்து திரிந்தேன்; பழிவாங்க இருந்தேன்.

அவர் மனதில் எத்தனையோ உணர்வுகள் மாறிமாறித் தோன்றிக் கொண்டிருந்தன.

எல்லாம் பகற்கனவாக, கானல் நீராகத் தோன்றியது.

“எங்கை, மாமா மாமியில்லையோ”

பத்மா ஒதுங்கிச் செல்ல முயன்றாள். ஈஸ்வரி தடுத்து நிறுத்தினாள்.

“மச்சாள் இவரோடை கொஞ்ச நேரம் கதைச்சுக் கொண்டிரன். உன்னுடைய தமிழரசுக் கட்சிக்காக இவர் உயிரையும் விட்டிருவார். நான் கோப்பி ஊத்திக்கொண்டு வாறன்.”

அவர்களைத் தனியே விட்டுவிட்டு அடுக்களைப் படலையைத் தள்ளிக்கொண்டு ஈஸ்வரி உள்ளே சென்றாள். தன் மேல் சந்தேகம் எதுவும் ஏற்படாத வகையாகவும் தன்

உணர்ச்சிகளை மறைக்கவும் அவள் வழி தேடினாள். அவ்
வழி இருவரையும் தனிமையாக்கியது. வாழ்வில் இரு
வருமே எதிர்பாராத தனிமையான சந்திப்பு.

பத்மாவும் இராசரத்தினமும் ஒருவரை ஒருவர் கணத்
திற்கொரு தடவை பார்த்துத் தலைகளைத் தாழ்த்திக்கொண்
டனர். பத்மாவின் நெஞ்சம் வரண்டு கொண்டிருந்தது.
இராசரத்தினம் முன்னர் பார்த்த மாதிரியே இருந்தார்.
உடற்கட்டிலேயோ அழகிலேயோ எவ்வித மாற்றமும்
இல்லை. தங்கம்போல் பளபளப்பான நிறம். வெள்ளைச்
சேட்டும் நீலக் கால்சட்டையும் அணிந்திருந்தார். காலிலே
கறுத்தச் சப்பாத்து, கன்ன உச்சி பிரித்து மறு பக்கம்
மேவி இழுத்த கரிய கேசம். தடிப்பான கீழுதடு. ஒளிர்
விடும் கண்கள்.

பத்மாவின் நெஞ்சம் அடைக்க கண்கள் மீண்டும் கலங்
கின. தான் செய்த தவறிற்காக அவன் காலடியில் விழுந்து
கதறியழவேண்டும் போல் தோன்றியது.

மயான அமைதி.

“என்ன பத்மா, இன்னும் பழைசுகளை மறக்கேல்லைப்
போலை கிடக்கு.”

இராசரத்தினத்தின் நளிநமான வார்த்தைகள்
அவளது இதயத்தில் ஈட்டி குத்தியதுபோலத் தாக்கின.

“நீ எல்லாத்தையும் மறந்திட்டாய் எண்டெல்லோ
இருந்தன்.”

மீண்டும் அவர் வார்த்தைகள் புண்பட்ட இதயத்தில்
அம்புகளாகப் பாய்ந்தன:

“நீயும் கொப்பர் பக்கமாய் நிண்டு இப்பிடியெல்லாம்
என்னைக் கேவலப் படுத்துவாய் எண்டு நான் கனவிலையும்
நினைச்சிருக்கேல்லை.”

அதன் மேலும் அவளால் பொறுக்க முடியவில்லை.

“விட்ட பிழைக்காகச் செத்துக் கொண்டிருக்கிறீர் - அதுக்கு மேலையும் ஏன் நீங்க வந்து இந்தக் குடும்பத்தையே சிதைக்கிறியள்.”

அவளுக்கு விம்மலோடு அழுகை வந்தது. முந்தானைச் சீலையால் வாயைப் பொத்திக் கொண்டாள்.

“நான் சிதைக்க வாறனா. அண்டைக்கு எங்கடை வீட்டுப் படலையுக்கை ஊர்வலத்தை நிறுத்தி மீளச் சமாவைச்சியளே. அப்ப நான் வீட்டுக்கை தான் குப்புறப் படுத்திருந்தனான். துவக்குக்கூட வைச்சிருந்தனான். அப்ப வராமல் விட்டனே. இப்ப மட்டும் ஏன் சிதைக்க வாறன் என்று சொல்லுறாய். நான் சிதைக்கிறதெண்டால் அண்டைக்கே கொப்பரையும் உன்னையும் சிதைச்சிருப்பனே.”

இராசரத்தினத்தின் வெந்த புண் உடைந்து கீழ் வடிந்தது. ஈஸ்வரி, சூழ்நிலையின் நினைவு வர உணர்ச்சிகளைக் கட்டுப்படுத்தினார்.

“அப்பிடிச் செய்திருந்தாலே நல்லதாய்போயிருக்கும்”

“அப்ப, இப்ப மட்டும் ஏன் பயப்படுகிறாய்? நான் என்ன செய்துவிட்டன்?”

“தம்பியை உங்கடை வீட்டிலை வைச்சிருக்கிறதே ஆபத்துத்தானே.”

“வீடில்லாமல் தவிச்ச அவனுக்கு நான் உனக்காகத் தானே இருக்க இடம் குடுத்தன், குறைஞ்ச கூலியோடை.”

“நீங்க நன்மை செய்ததாக நினைச்சிருக்கலாம். ஆனா இதாலை தீமைதான் வரும்”

“ஏன் அப்பிடிச் சொல்லிறாய்? உன்னை புருஷனுக்கு எல்லாம் தெரிஞ்சிட்டுதோ”

“இவ்வளவும் காதிலை விழாமல் இருக்குமா? அப்பிடித் தெரிஞ்சாத்தான் என்ன? நான் செத்த வாழ்வுதானே வாழு

யன். நடந்ததெல்லாம் உண்மைதானே. எத்தினை நாளைக் குத்தான் மறைக்க முடியும்? எண்டைக்கோ ஒருநாள் உண்மை வெளிவரத்தானே செய்யும்.”

“உன்ரை மாப்பிளை இப்ப வருவரா? நான் போய்விட வேண்டும் என்று நீ சொன்னால் போய்விடுறன்.”

“நீங்கள் இருங்கோ. பிறகு ஈசுவும் ஏதாவது நினைப்பாள். பயந்து பயந்து மறைச்சுக் கோழையாக சாகிறவரை வாழ்றதிலும் பார்க்க அவருக்கும் தெரிஞ்சால் நல்லது. அப்புவும் நாங்களும் செய்த தவறுக்காக நடப்பதையெல்லாம் கண்டு கொள்ளுவம்.”

“அவ்வளவு துணிச்சலுக்கு நீ வந்திட்டியோ?”

“நீங்கள் ஏன் ஒரு கலியாணத்தைக் கட்டப்படாது?”

“அதைப் பற்றி நீ ஏன் கவலைப்படவேணும்?”

53

ஈஸ்வரி இரண்டு கிளாசில் கோப்பியை நிரப்பி அடுக்களை வாசலில் வைத்துவிட்டு படலையைச் சாத்துவதை இருவரும் பார்த்தனர். இருவரது நெஞ்சிலும் பாரம் இறங்கியிருந்தது. வாழ்நாளில் நேரில் கண்டு பேசுவது என்பது முடியாத செயல் என்று முன்னர் கருதியிருந்த இருவரது மனமும் ஆறியிருந்தது. வீண் பயம், கற்பனைப் பிரமையில் வாழ்ந்ததாக பத்மா எண்ணிக்கொண்டாள். ஈஸ்வரி நெருங்கியதும் பத்மாவே பேச்சை மாற்றிச் சமாளித்தாள்.

“தமிழரசுக் கட்சிக்கு இலெக்சனிலை எத்தினை சீட் இந்த முறை கிடைக்கும்.”

பத்மா அரசியல் பக்கமாகப் பேச்சைத் திருப்பினாள்.

“போனமுறை பதினைஞ்சு கிடைச்சது. இந்த முறை ஒன்று ரண்டாவது கூடக் கிடைக்கவேணும்.”

ஈஸ்வரி பதிலைக் கேட்டுக்கொண்டே கோப்பியை இருவரீடமும் கொடுத்தாள்.

“போன முறையைப்போலை இந்த முறையும் ஒரு கட்சிக்கும் மஜோரிட்டி கிடைக்காட்டா பிறகும் இலெக்சன் வருமோ.”

ஈஸ்வரி கேட்டாள். தன் கொழும்புப் பயணம் மீண்டும் தள்ளிப் போடப்பட்டு விடுமோ என்ற ஏக்கம் கோப்பி தயாரிக்கும்போது அவள் மனதை அரித்துக் கொண்டிருந்தது.

“அப்பிடி வந்தால் ஏதாவது கூட்டரசாங்கம் வரும். இலெக்சன் வராது.”

இராசரத்தினம் பதில் கூறினார்.

ஈஸ்வரியின் மனம் சிறிது ஆறியிருந்தது. பத்மாவின் வருகையால் ஏற்பட்ட அதிர்ச்சி அவளிடையேயும் ஆறியிருந்தது. தன் மகிழ்ச்சியான நேரத்தை அவள் கெடுத்து விட்டாள் என்ற கோபமும் இருக்கத்தான் செய்தது. இராசரத்தினத்திடம் தான் அதிக சிரத்தை எடுக்க விரும்பாதவள் போலவே ஈஸ்வரி காட்ட விரும்பினாள்.

“நீங்க இலெக்சன் பற்றிப் பேசுங்கோ” சூழந்தையின் அழகைச் சத்தமும் கேட்டுக் கொண்டிருந்தது.

“நீங்க கலியாணம் கட்டாமல் இருக்கிறதாலை எனக்காக இருக்கிற தெண்டெல்லே ஊரிலை கதைக்கினம்.”

பத்மா சொன்னாள்.

“ஊர் எப்பிடியும் கதைக்கட்டன். எனக்கென்ன. இதென்ன நீதி பேசிற ஊரா? ஊர் சொல்லுறதைக் கேக்க.”

“இப்ப நினைச்சுப் பார்த்தால் எல்லாம் வெறுங் கனவு போலைத்தான் கிடக்கு. தூரத்துப் பச்சையிலை மாடுகள் அலைஞ்சு ஏமாற்றதைப் போலைதான் மனுசரும் ஏமாறினம் போலை கிடக்கு. இதொரு அழண்ட மனம். எதிலையும் திருப்தி காணாது. கிடைக்காததைத்தான் நினைச்சு ஏங்கிக் கொண்டிருக்கும்.”

“முந்தி உயிர் விடுறதாய் காதல் தத்துவமெல்லாம் பேசினாய். இப்பென்னடா வெண்டால் எட்டாத பழம் புளிச்சுமெண்டு வேதாந்தம் பேசிறாய்.”

“உங்கள்மேலை சத்தியமாய் சொல்லிக்கேக்கிறன். என்னை வடிவாய் பாருங்கோ எலும்பும் தோலுமாய் இருக்கிற என்மேலை உங்களுக்கு ஆசை வருமா. நீங்கள் எங்கையேன் அழகாய், இளமையாய் இருக்கிற பெண்ணாய் பார்த்துக் கட்டிச் சந்தோசமாய் வாழலாமே.”

“எவ்வளவுதான் நீ நீதி, நியாயம் பேசினாலும் எனக்கு நடந்த அவமானத்தையும் ஏமாற்றத்தையும் என்னால் மறந்துவிட முடியாது.”

குடுபட்ட புலியின் வஞ்சம் அவன் குரலில் ஒலித்தது.

“அதுக்கு ஆர்மேலை இனி பழிவாங்கப்போறியள். என்மேலை நானே பழியை வாங்கிக்கொண்டன். இதுக்காக கலியாணம் கட்டாமல் உங்கள்மேலையும் பழிவாங்கப்போறியளா?”

“நான் இன்னொருத்தியைக் கட்டினாலும் அவளும் ஒரு நாளைக்கு என்னைக் கேட்பன் தானே. அந்த ஒல்லிப் பெண் வேண்டாம் என்று கலைச்சுவிடத்தானே என்னட்டை வந்தனீர் என்று.”

ஈஸ்வரி குழந்தையைத் தோளில் சாய்த்தபடி வெளியே வந்தாள். மீண்டும் அரசியல் பக்கமாக உரையாடளைத்திருப்பினர்.

இராசரத்தினம் வெளியேறிவிடத் தீர்மானித்தார். பயணம் போகும்போது தான் மீண்டும் வந்து பார்ப்பதாகச் சொல்லிவிட்டு அவர் எழுந்தார். வரும்போது இருந்த மலர்ச்சி முகத்தில் இல்லை. ஈஸ்வரியும் பத்மாவும் வாயில் படிவரை வந்தனர். அவ்வேளை சிவஞானம் படலையைத் தள்ளிக் கொண்டே உள்ளே நுழைந்தான். அவனைப் பார்த்தபோது இராசரத்தினத்தின் மனம் அழற்சியால் துடித்தது. அவனது வழக்கை விழும் தலையும் மிதந்த பற்களும் கரிய மேனியும் ஏமாற்றத்தையும் ஆத்திரத்தையும் ஊட்டியது.

“எனக்குக் கிடைக்காத பொருளை இவனா அபகரிந்தான்.”

மனம்வெந்தது. கனல் வீசும் பார்வை. சிவஞானத்தைக் கடந்து செல்ல முயன்றான்.

அதற்கிடையில் ஈஸ்வரி தடுத்து தமையனுக்கு அறிமுகப் படுத்தினாள்.

“இவர்தான் இராசரத்தினம். அவற்றை ஊர்ச் சிநேகிகள். இவராலைதான் கொழும்பிலை எங்களுக்கு நல்ல உதவி.”

சிவஞானத்தைப் பார்த்துச் சொல்லியபடி இராசரத்தினம் பக்கம் பார்த்து “இவர் என்றை அண்ணா” என்றான்.

“ஓ! இவர்தானா அந்த இராசரத்தினம்.”

சிவஞானத்தின் பேச்சில் நன்கு கேள்விப்பட்டிருந்த அயோக்கியன் ஒருவனை நேரில் கண்டதும் சொல்லும் நளினம் இருந்தது.

“நான் உங்களைப்பற்றி அதிகம் கேள்விப்பட்டிருக்கிறேன். இண்டைக்குத் தான் நேரில் பார்க்கிறேன்.”

“நானும் உங்களைப் பற்றிக் கேள்விப்பட்டனான். இண்டைக்கு நேரிலை பார்க்கக் கிடைச்சதிலை சந்தோசம். வாறன்.”

இராசரத்தினம் வெளியேறினார். அவர் படலையைத் தள்ளிக்கொண்டு வெளியேறுவதை மூவரும் பார்த்துக் கொண்டு நின்றனர்.

ஈஸ்வரிக்கு அவர்கள் பேசிக்கொண்டது எதுவுமே புரியவில்லை. இவர்களிருவரும் புதுமாதிரியாகப் பேசுகிறார்கள். இவர்களிடையே என்ன தொடர்பு உள்ளது என்று எதுவும் புரிந்து கொள்ளாதவளாக விழித்தாள். தமையனை எதுவும் கேட்கும் துணிச்சலும் ஏற்படவில்லை.

பத்மாவின் உள்ளம் சிறிது சிலிர்த்தது. இதையொட்டி நிட்சயம் போர் ஏற்படும் என்பதை அவள் நிட்சயமாக எதிர் பார்த்தாள்.

“நீ வீட்டைவா, போவம்.”

சிவஞானம் ஈஸ்வரியுடன்கூட எதுவுமே பேசாது, பத்மாவை அழைத்துக்கொண்டு புறப்பட்டான். வீடு சேரும்வரை அவள் எதுவுமே பேசவில்லை.

54

வீட்டுக்குள்ளே நுழைந்ததும் சிவஞானம் கர்ச்சித்தான்.

“உவன் தானேடி உன்ரை பழைய காதலன்?”

“ஆரைச் சொல்லுறியள்.”

“என்னடி மழுப்பப் பார்க்கிறாய்.”

“உன்னைக் கலியாணம் கட்டேக்கையே நான் கேள்விப்பட்டனான். எனக்கு ஒண்டும் தெரியாதெண்டு நினைக்காதையடி.”

ச—12

“என்னத்தைக் கேள்விப்பட்டீங்கள். இப்ப எதுக்குத் துள்ளறியள்?”

“உவனோடை உனக்குத் தொடுப்பெண்டு தானேடி கொப்பர் உன்னை நெசவு படிக்கப் போகவேண்டா மெண்டு மறிச்சுப் போட்டு, என்றை தலையிலை கட்டி வைச்சவர்.”

“அதுக்கு இப்ப என்ன வந்திட்டுது?”

“நீ பத்தினி வேஷம் போடப் பார்க்கிறாய். அவன் ஏனெடி இப்ப அங்கை வந்தவன். அவனோடை என்னடி பேசினளி?”

“அவர் உங்கடை தங்கையிட்டை வந்த இடத்திலை பார்க்க வேண்டி வந்திட்டுது. அதுக்கு இப்ப என்ன?”

“என்றை தங்கையிட்டை ஏனடி அவன் வந்தவன்?”

“போய் உன்றை தங்கையைக் கேளன்.”

“கிழட்டுக் கழுதை, வாய்காட்டப் பார்க்கிறியா?”

“நீர் பெரிய மன்மதனெண்டுதான் நான் கட்டினன். இராசரத்தினம் உம்மிலையிலும் பார்க்க அழகாயிருக் கிறதைப் பார்த்துப் பொறாமை பிடிச்சிட்டுதோ?”

“என்னடி சொன்னாய்?”

சிவஞானம் அவளின் கன்னத்திலே ஓங்கி அடித்தான். கன்னத்தைப் பிடித்தபடி அவள் நின்றாள்.

“ஏனடி நிக்கிறாய். அவனோடை ஓடன்றி. இந்தக் கிழட்டைத்தான் இப்ப அவன் கட்டப்போறான்.”

“அவர் என்றை தாலிகட்டின புருஷனா, அவரோடை ஓட. இது என்றை சீதண வீடு. இதை விட்டிட்டு நான் ஏன் ஓடவேணும்? உமக்குத் துணிச்சலிருந்தால் என்னை இங்கை விட்டிட்டுக் கோண்டாளிலிலை போய் இருமன். நான் அப்படி

ஆச்சியைக் கூப்பிட்டு வைச்சிருப்பன். இப்ப அவை இருக்கிற வீட்டுக்குக் குடுக்கிற வாடைக் காசிலையாதல் சோறு போடுவினம்.''

“நான் போறனெடி. நீ அவனையும் கூட்டிக் கொண்டு வந்து வைச்சிரன்.’’

சிவஞானம் வெளியே புறப்பட்டான்.

போர் ஓய்ந்தது. பொங்கிய கோபத்தைப் பொறுத்துக் கொண்டு பத்மா விளக்கை ஏற்றினாள். அடுக்களைக்குள் நுழைந்து இரவுணவாக இடியப்பம் அவிப்பதற்காகப் பாணையில் தண்ணீரை வைத்து நெருப்பை மூட்டினாள்.

கொதித்த நீரை மாவில் ஊற்றி மாவைப் பதத்திற்குக் கிண்டினாள். சிந்தனை வேகத்தில் உப்புத் தண்ணீர் விடவே மறந்து விட்டாள். தாங்க முடியாத துக்கம் பொங்கி வரவே கண்களிலிருந்து நீர் அருவி போலக் கொட்டியது.

திருமணம் செய்துதான் என்ன சுகம்? அப்பு, ஆச்சி சகோதரங்களையே போய்ப் பார்க்க முடியவில்லை. இராசரத்தினம் என்மேனும் சமூகத்தின் மேலும் பழி வாங்குபவராகத் திருமணமே செய்யாமல் இருக்கிறார். எங்காவது கண்காணாத இடத்திற்குப் போய் விடுவாரென்றால் மீண்டும் இந்தக் குடும்பத்தோடேயே சுற்றிக் கொண்டு திரிகிறார். இவருக்கும் எல்லாம் தெரியவந்து விட்டது. இனி நித்தப் போர்தான். நானெங்கே வாழப் போகிறேன்?

பத்மா பெருமூச்சு விட்டாள்.

இரவு, நேரம் கழித்து சிவஞானம் வந்தான். அவன் வாயில் கள்ளச் சாராயத்தின் வாடை வீசியது. சாப்பிட வரும்படி பத்மா அழைத்தாள்.

“என்னடி சாப்பாடு வைச்சிருக்கிறாய்?”

“இடியப்பமும் சொதியும்.”

“இறைச்சி, மீன் ஒண்டும் இல்லையாடி.”

“நீர் உழைச்சுக் கொட்டிற்றதிலைதான் இப்ப இறைச்சியும் மீனும் வாங்கேல்லை.”

“அப்ப வெளியிலை கொட்டடி.”

அவன் போய்க் கட்டிலில் படுத்தான். அவள் இடியப் பத்தோடு முட்டைப் பொரியலையும் தட்டோடு கொண்டு வந்து அவனை நிமிர்ந்து இருக்கச் செய்து மடியில் வைத்தான். அவன் அரையக்கத்தில் சாப்பிட்டு விட்டுப்படுத்தான்.

55

தேர்தல் அமைதியாக நடந்து முடிந்தது. சுதந்திரக் கட்சி எல்லோரும் எதிர்பார்த்ததிலும் பார்க்க அதிகமான தொகுதிகளில் வெற்றி பெற்றது. இடதுசாரிகளுடன் கூட்டரசாங்கம் ஏற்படும் என்று எதிர்பார்த்தவர்கள் ஏமாற்ற மடைந்தனர். சுதந்திரக் கட்சிக்கு 75 பிரதிநிதிகளும் ஐக்கிய தேசியக் கட்சிக்கு 30 பிரதிநிதிகளும் தேர்ந்தெடுக்கப்பட்டனர். எப்படியாயினும் முதலாளிகளின் கட்சியான ஐக்கிய தேசியக் கட்சியை ஒழித்துக் கட்டிவிட்டோம் என்று இடதுசாரிக் கட்சியினரும் தமிழரசுக் கட்சியினரும் மகிழ்ந்தனர். முன்னர் இடது சாரிக் கட்சிகளிலிருந்த 60 அங்கத்தவர்கள் இத்தேர்தலில் வெற்றி பெற்றதாகக் கூறினர்.

உலகின் முதலாவது பெண் பிரதமராக சிறிமாவோ பண்டார நாயகா பதவியேற்றார். தமது கட்சிப் பிரதிநிதிகளை மட்டும் கொண்டு மந்திரி சபையை அமைத்தார்.

இராசரத்தினமும் சண்முகமும் இத்தேர்தலில் ஒரே முகாயில் நிற்பவர்போலப் பழகினர். ஆயினும் சண்முகம் தமிழரசுக் கட்சியை இன்னும் வகுப்பு வாதக் கட்சி என்றே சொல்லிக்கொண்டு வந்தான்.

“அப்படியானால் சுதந்திரக் கட்சி?”

இராசரத்தினம் ஆத்திரப்பட்டார்.

“அதுவும் வகுப்பு வாதக் கட்சிதான். ஆனால் தமிழ் ரசுக் கட்சியிலும் பார்க்கப் பொருளாதார விஷயங்களில் முற்போக்கான கட்சி.”

சண்முகம் தன் கருத்தைக் கூறினான்.

“சுதந்திரக் கட்சி தனிச்சு நிண்டு என்னத்தைச் சாதிக்கும்?”

“அடிப்படையான பொருளாதார லட்சியம் இல்லாத எந்தக் கட்சியும் இலங்கையில் அரசியலறிவு வளர்ந்துள்ள இந்த வேளையில் நிண்டு பிடிக்க முடியாது.”

புதிய அரசாங்கம் பதவியேற்றதும் ஓரிரு மாதமாக அரசியல் நிலையில் அமைதி ஏற்பட்டது.

ஈஸ்வரியையும் குழந்தையையும் கொழும்புக்கு அழைத்துச் செல்லும்படி பத்மாவும் வற்புறுத்திக் கடிதம் எழுதியிருந்தாள்.

பரமநாதன் மேலும் தட்டிக் கழிக்க முடியாத நிலையில் யாழ்ப்பாணத்திற்குள் வந்தான். நேரே கோண்டாவிலுக்குச் சென்றான்.

குழந்தையின் வளர்ச்சியையும் விளையாட்டையும், சிரிப்பையும் மழலையையும் பார்த்ததும் சொக்கிப் போனான். “ப்பா” என்று ஈஸ்வரி சொல்லிப் பழக்கிவைத்த சொல்லை அடிக்கடி குழந்தை சொல்லக் கேட்டதும் அவன் மெய்மறந்தான்.

ஈஸ்வரி முன்போலவே ஊடல் பேசினாள். அவள் கூறிய குறைபாட்டிற்கெல்லாம் அவன் சமாதானம் கூறினான். கொழும்பிற்குச் செல்லும் மகிழ்ச்சியிலும் ஊரார் வாயை மூட முடிந்த சந்தோசத்திலும் அவள் மிதந்தான்.

மாலையில் ஒரு சயிக்கிளை எடுத்துக் கொண்டு ஆலை யூருக்குச் சென்றான். செல்லாச்சி.கண்ணீர் மல்க வரவேற்று மகனது முதுகைத் தடவித் தழுவிக்கொண்டான். பொன்னம்பலத்தார் காய்ச்சலாகப் படுத்திருந்தார். 'எப்பவந்தனி?', 'எப்ப போறாய்?' என்று மட்டும் மெல்லிய குரலில் கேட்டார் தவமலர் தான் வாங்கிய நெசவுத் தறியைக் காட்டினான். தான் புதிதாகப் போட்டிருக்கும் சேலை, அதன் டிசைன், எவரெவர் வாங்குவதற்குச்சொல்லி வைத்திருக்கிறார்கள் என்ற விபரங்களைச் சொன்னான்.

இளையவள் ராணியும், செல்லாச்சியும் ஊர்ப் புதினங்களெல்லாவற்றையும் அளந்தனர். தவமலர் சிறிது நேரம் பேசிவிட்டு எழுந்தான்.

“பெரியண்ணனுக்கு நான் மரவளிக்கிழங்கு அவிச்சக் கொண்டு வாறன்.”

தவமலர் அடுக்களைக்குள் நுழைந்தான்.

“தம்பி, நீயும் பேசாமல் இருக்கிறாய். அவனும் ஏதோ சங்கம், கூட்டம் என்று திரியிறான். உவளக்கும் வயதாய் வீட்டுது. பெரிய பிள்ளையை வைச்சுச் சீரழிச்ச மாதிரி குடும்பைச் சீரழிக்காமல் காலா காலத்திலை எங்கையாவது செய்து வைக்கவேணும். எனக்கு இதுகளை நினைச்சு ராத்திரியிலை நித்திரையுமில்லை. கிழவனும் விழுந்துபோய் கிடக்குது?”

செல்லாச்சி அளந்து கொண்டேயிருந்தான். அவள் பதில் எதுவும் சொல்லாது கேட்டுக்கொண்டேயிருந்தான்.

“அக்கா எப்பிடியிருக்கிறாவாம்.”

“அதையேன் கேட்பான். வாத்தி வேலை, மரியாதையாய் இருப்பன் என்று பார்த்தால் இப்ப குடிக்கவும் பழகி விட்டான். எந்த நாளும் வீட்டிலை ஏச்சம்பேச்சுந்தான்

தன்ரை வீடுவளவு மூண்டு பரப்பையும் பிரிச்சு எல்லை போட்டுவிடும்படி கந்தையனைத் தூதுவிட்டான். கந்தசாயி தான் போக மாட்டன் எண்டிட்டான். இவர்தான் கடைசியிலை போனார். எல்லை வைக்கேக்கையும் சண்டை தானாம். பெரியவள் வந்து கதைக்கவும் பேசினானாம். 'இராசரத்தினன்ரை தலையிலை கட்டாமல் ஏன் இந்தக் கிழடியை என்ரை தலையிலை கட்டிவைச்சியள்' என்று இவரையும் கந்தையனையும் கேட்டானாம். மாத்துக்கு மாறெண்டு கோண்டாவிலிலை கலியாணம் செய்ததும் போதும் எங்கடை மானம் கெடுகிறதும் போதும். ஊரெல் லாம் சிரிக்குதுகள்.''

“ஆச்சி ஒரு க்கா இந்தக் கிழங்கை உரிச்சுத் தாவனெணை.”

தவமலர் குரல் கொடுத்தான். செல்லாச்சி எழுந்து குசினிப் பக்கம் சென்றாள்.

ராணி தமையனுக்குச் சொல்ல வேண்டிய மற்றப் புதினங்களை யெல்லாம் குசுகுசென்று இரகசியமாகச் சொன்னாள்.

“சின்னக்காவிலை அந்த நெசவு படிப்பிக்கிற மாஸ்டருக்கு முந்தியிருந்தே ஒரு கண். சின்னக்காவும் லேசுப்பட்ட ஆளில்லை. பூனை மாதிரி ஒண்டும் தெரியாமல் இருப்பா. அந்த மாஸ்டர் இங்கையும் அக்காவுக்குத் தறியிலை உதவி செய்யிற சாட்டிலை வாறவர். அக்கா கோப்பி கீப்பியெல் லாம் குடுத்து உபசரிக்கேக்கை பார்க்கவேணும்.”

“அப்பு ஆச்சிக்கு இதெல்லாம் தெரியுமோ?”

“கொஞ்சங்கொஞ்சம் விளங்காமலா இருக்கும். ஆனா, ஒண்டுமே ஒருத்தரும் பேசிறேல்லை. சின்னக்கா, பெரியக்கா வைப்போலை அப்பு ஆச்சின்ரை சொல்லைக் கேட்டுக்கொண்டிருப்பா எண்டுமட்டும் நினைக்க வேண்டாம்.”

“தம்பிக்கும் தெரியுமா?”

“சின்னண்ணனுக்கு எல்லாம் தீதரியும். நீங்க தன்ரை பக்கம் நிக்காவிட்டாலும் அவர் எப்படியும் தன் பக்கம் நிப்பர் எண்ட தையிரியத்திலைதான் சின்னக்கா இந்த ஆட்டமெல்லாம் போடுறா.”

“கலியாணமெண்டு பேசேக்கை அவன் சீதனம் கேட்டால் என்ன செய்யப் போறானோ தெரியாது.”

“உந்தத் தறி ஒண்டுதான் சீதனம் எண்டு ஏற்கெனவே சொல்லிப் போட்டாவாம்.”

தவமலரின் துணிச்சலையும் நம்பிக்கையையும் எண்ணிய போது அவனுக்கு உள்ளூறச் சிரிப்பு வந்தது. வெளியே காட்டவில்லை. சிரிப்பை அடக்கினான். உதடுகள் மட்டும் சிறிது மலர்ந்தன.

“சாதி, சாதகம் பார்க்கப் போகேக்கை என்ன மாதிரி இருக்குமோ தெரியேல்லை.”

“உந்தப் புலுடா எல்லாம் உவளிலை பலிக்காது. உவள் அவனோடை ஓடினாலும் ஓடிவிடுவான். நான் மேஜராசி விட்டன் என்று அடிக்கடி பெருமையோடு சொல்லுறான்.”

பரமநாதனுக்கு ஒரு பக்கம் மகிழ்ச்சியாகவும் மறுபக்கம் பயமாகவும் இருந்தது. கொழும்பு போன்ற நகரத்தில் இப்படியான சம்பவம் நடைபெற்றால் கவலையில்லை. கிராமங்களில் நடைபெறுவதனால் ஏற்படக்கூடிய விபரீதங்களை எண்ணிப் பார்த்தான். ராணியின் திருமணத்தையே அது எப்படிப் பாதிக்கக்கூடும் என்பதை நினைந்துப்பார்த்தபோது பயமாகவும் இருந்தது. தமக்கையின் காதல் பற்றியும் தந்தையின் பிடிவாதம், மாற்றுத் திருமணம் பற்றியும் சண்முகத்துடன் கதைத்தபோது அவன் கூறிய புது விளக்கம் மீண்டும் அவன் நினைவில் வந்தது.

“முதலாளித்துவ சமுதாய அமைப்பிலே திருமணம் என்பது ஓர் ஆணும் பெண்ணுமாகச் சேர்ந்து தாமே பேசி

குடும்பமாக வாழத் தீர்மானிப்பது. ஆனால் முதலாளித் துவத்திற்கும் எத்தனையோ ஆண்டுகள் பின் தங்கிய பிரபுத்துவ சமுதாய அமைப்புள்ள கிராமங்களில் இரு குடும்பத்தார் ஒன்று சேர்வதை முன்வைத்தே ஆணுக்கும் பெண்ணுக்கு மிடையில் திருமணம் முற்றாக்கப் படுகிறது. கிராமங்களில் இம்முறையை எதிர்த்து வெற்றி பெறுவது அத்தனை எளிதல்ல. அப்படி வென்றாலும் அது மற்றக் குடும்பத்தார் யாவரையும் பாதிக்கவல்லது.''

சண்முகத்தின் விளக்கத்தின் உண்மையை அவனால் அப்போது ஓரளவு உணர முடிந்தது. பிரபுத்துவம். முதலாளித்துவம். சோஷலிசம் என்றெல்லாம் அடிக்கடி சண்முகமும் கந்தசாமியும் பேசும் வார்த்தைகளுக்கிடையேயுள்ள வேறுபாடுகளை அவனால் நன்கு உணர முடியாதிருந்தது. அவற்றைப் பற்றி மேலும் அறிய விரும்பின் வாரத்தில் ஒரு நாளுக்கு எங்கோ நடைபெறும் வகுப்புக்கு வரும்படி சண்முகம் அழைந்திருந்தான். அவனுக்குச் சிரிப்பாக வந்தது.

57

கந்தசாமி வேலையால் வந்துவிட்டான். இருவரும் பல்வேறு விஷயங்களைப்பற்றிப் பேசிக்கொண்டனர். திடீரெனக் கந்தசாமி சொன்னான்:

“நான் வீடு பார்க்கிறன். காங்கேசன் துறைப் பக்கத்திலேயே போய் குடியேறப் போறம்.”

“ஊரை விட்டிட்டா.”

“ஓம். இங்கையும் இந்த வீட்டுக்கு வாடை குடுக்கிறந்தானே. என்னாலை நெடுகலும் சைக்கிள் ஓடவும் முடியாது. அங்கையும் வேலை கூடிக்கொண்டு வருது. ஓவர்ரைம்கூட இப்ப செய்து உழைக்க முடியாமல் இருக்கு.”

“பிறந்து வளர்ந்த ஊரை விட்டிட்டுப் போறதெண்டால் ஒரு மாதிரியாய் கிடக்குது.”

“நீங்க இப்ப இந்த ஊருக்கு வருஷத்திலை எத்தினை நாளுக்கு வாறியள். இந்த ஊரெண்டால் பெரிய கொம்போ. நிலங்களை சீதணம். சீதணம் எண்டு பிரிச்சுப் பிரிச்சு பெண்களோடை சேர்த்து வித்துக்கொண்டிருக்கினம். பிழைக்கிற துக்கு ஏதாவது வழியிருக்கா? கொழும்பிலையிருந்து வாற மணியோடரிலையும், சிங்கப்பூர் பென்சனிலையும் கள்ளச் சாராயத்திலையும் தானே வாழ்ந்துகொண்டிருக்கு. வளமில்லாத நிவத்தைத் திரும்பத் திரும்பக் கிண்டி தோட்டக்காரர் வேர்வை சிந்தி ஓடாபின மொழிய வாழுறதைக்காணேல்லை. வளமுள்ள நிலமாய் தேடி பரந்தன், கிளிநொச்சிப் பக்கம் போறதுக்கும் மனம் வருகுதில்லை.”

“எளிந்தச் சனங்களுக்கு அந்தப் பக்கம் போய் வயல் செய்ய மனம் வருவதில்லை. அரசாங்கம்கூட இப்ப நிலம் குடுக்குது.”

“நீங்க இப்ப கொஞ்சம் முந்திச் சொன்னியளே, பிறந்து வளர்ந்த ஊரெண்டு. அந்தப் பற்றும் பழகிய இடங்களில் உள்ள இரத்த பாசமுந்தான். நீங்க தேவை வந்துது கொழும்புக்குப் போனியள். இப்ப முந்தியைப் போல நினைக்கிறியளா? தேவை ஏற்படும்போது வெளியேறுவினம். அல்லது நல்ல அரசாங்கம் வளமான இடங்களிலை அல்லது தொழிற்சாலைப் பக்கமாக வற்புறுத்திக் குடியேற்ற வேணும். எண்டாலும் இப்ப நீங்க நினைக்கிறமாதிரி முந்தியைப் போலையில்லை. அரசாங்கத்தின் குடியேற்றத் திட்டத்திலையும் தாங்களாகவும் கிளிநொச்சி, மாங்குளப்பக்கம் போய் குடியேறத் தொடங்கினம். எனக்கும் தேவை வந்திட்டுது. தொழிற்சாலைப் பக்கமாய் குடியேறப் போறன். அந்தப் பக்கமும் இப்ப வீடெடுக்கிறது கஷ்டம். எல்லா ஊர்க்காரரும் வந்து குடியேறத் தொடங்கி விட்டினம்.”

“எப்ப மட்டிலை போகப் போறாய்?”

“எந்த நேரமும் வீடு கிடைச்ச உடனை போய்விடுவன். மற்றது நானண்ணை உங்களுக்கு எழுதவேண்டுமென்றிருந்தனான். அந்த ஈட்டோடை கிடக்கிற மூண்டு பரப்புக் காணியையும் விக்கப் போறன்.”

பரமநாதன் மனம் சிறிது நேரம் வேதனைப்பட்டது.

“உள்ள ஒரே துண்டு நிலம். அதையும் வித்துப்போட்டால்...”

“அப்ப ஒரு விலையைப் போட்டு நீங்களே வாங்கிக் கொண்டு ஈட்டை மீண்டு மிச்சத்தைத் தாருங்கோ. அதை வைச்சுக்கொண்டு நான் அந்தப் பக்கத்திலை ஏதாவது தொழிலும் செய்வன், இல்லாட்டி வசதியாய் வந்தால் ஒரு பரப்பு நிலத்தை வாங்கி ஒரு கொட்டிலைக் கட்டிக்கொண்டாலும் இருப்பம்.”

“என்னட்டை காசெங்காலை. அப்பு, ஆச்சி என்ன சொல்லினம்?”

“அவை என்ன சொல்லிறது? நான் சொன்னபடி கையெழுத்தை வைப்பினம். நான் முறைக்கு உங்களுக்கும் சொல்லவேண்டுமெண்டதாலை சொன்னனான். வளமில்லாத இந்தக் கிராம நிலத்தைப் போலத்தான் இந்தக் கிராமச் சமுதாயமும். ஏதாவது கைத்தொழில்களைப் பெருக்கித் தான் இந்தச் சமுதாய அமைப்பையே மாற்ற முடியும். இது அரசாங்கமும் சேர்ந்து செய்ய வேண்டியவேலை. இந்தப் புது அரசாங்கம் ஏதாவது செய்யுமோ தெரியேல்லை.”

தவமலர் மரவள்ளிக் கிழங்கையும் சம்பலையும் கொண்டு வந்து வைத்தாள். அவன் சுடச் சுடச் சாப்பிட்டான்.

பயணம் போகுமுன் மீண்டும் வருவதாகச் சொல்லி விட்டு பரமநாதன் கோண்டாவினுக்குப் புறப்பட்டான். படலைவரை கூடிக்கொண்டு வந்த ராணி தமையனிடம் கேட்டாள்:

“பெரியண்ணை நான் தையல் பள்ளிக்கூடத்திலை தையல் பழகப் போறன். எனக்குக் கொஞ்ச நூல்கட்டை கொழும்பிலை வாங்கி அனுப்புவிங்களே.”

“நிறங்களை யெல்லாம் எழுதிவை. பிறகு நான் வரேக்கை தா.”

பதில் கூறிக்கொண்டே பரமநாதன் சயிக்கிளில் ஏறினான்.

58

கந்தசாமியின் புதிய புதிய பேச்சுகளும் துணிச்சலான செயல்களும் அவனுக்கு ஆச்சரியமூட்டின. கிராமத்து நிலத்தை விற்று, சந்ததி சந்ததியாக வந்த உற்றார் உறவினர்களைத் துறந்து வேறு இடத்தில் குடியேறுவதை நினைக்க அவனுக்குச் சிரமமாயிருந்தது. அப்பு, ஆச்சிக்கும் விருப்பமேயிருக்காது. ஆனாலும் கந்தசாமி தன் விருப்பப்படி எல்லாம் சாதித்து விடுவான் என்று நம்பினான். தானும் தமக்கையும் கிழடுகளின் சொல்லைக்கேட்டு தங்கள் இருவரது வாழ்க்கையையும் பாழடித்ததாக உணர்ந்து வருந்தினான்.

வீட்டை அடைந்தபோது ஈஸ்வரி அரிக்கன் லாந்தரை வாசலில் தொங்கிய கம்பியில் மாட்டிக் கொண்டிருந்தாள். இராசரத்தினத்தின் நினைவு அவள் இதயத்தில் சுடராக எரிந்து கொண்டிருந்தபோதும் அவள் அவனது பெயரைத் தானாக எடுப்பதே கிடையாது. இராசரத்தினத்தின் உதவிகளை அவன் புகழ்ந்தாலும் அவள் வாய்திறந்து எதுவுமே பேசமாட்டாள். அழகம்மா மருமகனது சாப்பாடுகள் பற்றி ஈஸ்வரியிலும் பார்க்க அதிகக் கவனம் எடுத்தாள். இராச துரை மருமகனுக்கு நல்ல மரியாதை. அவர் எதுவுமே மருமகனுடன் பேசுவதில்லை. தானும் தன் தொழிலுமாக இருப்பார்.

அன்றிரவு எவ்வளவோ எல்லாம் கணவனுடன் கதைக்க வேண்டுமென்று ஈஸ்வரி எண்ணியிருந்தாள். பயணம் புறப்படும் வேளையில் அவருக்குப் பிடிக்காத விஷயமாக ஏதாவது

வாய் தவறியாயினும் சொல்ல நேரிட்டு சண்டையைக் கிளற அவள் விரும்பவில்லை. கொழும்பிலே சண்டை பிடித்தாலும் ஒன்றும் பேசப்படாது. பெற்றார், அயலவர் செவிகளுக்காக அஞ்சினாள். வெளியாகச் சமாளித்து தன் கடமைகளைச் செய்து அன்பு காட்டுவதாக நடித்தாலும் கணவனது அசட்டை, தனக்கும் தங்கள் குடும்பத்தாருக்கும் மரியாதை காட்டாத விதமாகப் பேசுவதும் அடிமனதில் புகைந்து கொண்டிருந்தது. அதற்காக அவன்மேல் பழிவாங்கவேண்டும் என்ற உணர்வும் அவளையறியாமலே மனதில் இடையிடை தோன்றிக் கொண்டிருந்தது. குழந்தையின் நினைவு அதை ஓரளவு ஆற்றிக் கொண்டிருந்தது.

“அவரைக் கூட்டியந்து சாப்பாட்டைக் குடன் பிள்ளை. உறியிலை அப்போதை பொரிச்ச இறைச்சி கொஞ்சமிருக்கு”

கணவனை அழைத்துக் கொண்டு அடுக்களைக்குச் சென்றாள். பரிமாறியபடியே ஏதாவது கதைக்க வேண்டுமென்ப உற்சாக ஈஸ்வரி கேட்டாள்.

“உங்க ஊரிலை என்ன புதினம்?”

“அப்பு, ஆச்சி, பெட்டையளுக்கு என்ரை பிள்ளையைப் பார்க்க ஆசையிலையோ. நீ ஒருக்காலும் கொண்டு போறேல்லையாம்.”

“அவைக்குப் பார்க்க ஆசையெண்டால் இங்கை வந்து பார்த்தால் என்னவாம்.”

“எங்கடை பிள்ளையார் கோவிலுக்குக் குழந்தையை முதன் முதலிலை கொண்டு போகக் கொண்டுவரும்படி ஆச்சி சொன்னவ்வாம். நீ ஏன் கொண்டு போகேல்லை?”

“என்னட்டைக் காருக்குக் குடுக்கவும் காசில்லை. கோயிலுக்குக் கொண்டு போறதெண்டால் அவை ஒரு காரைப் விடிச்சுக் கொண்டுவந்து கூட்டிக்கொண்டு போனால் என்னவாம். நான் தேடிப்போக வேணுமா?”

“இல்லை. உனக்குச் செருக்கு வந்திட்டுது. அதிலை தான் போகேல்லை. காருக்குக் காசில்லையாம். நல்ல சாட்டு.”

“நீரனுப்புற ஐம்பது ரூபா குழந்தைக்குப் பாலுக்கும் மருந்துக்குமே போதாது. பெரிய உத்தியோகமெண்டுதான் பேச்சு. இன்னும் அப்புவின்றை உழைப்பிலையெல்லோ நான் சாப்பிடுறன்.”

“ஏன் நீபோய் என்றை அப்பு. ஆச்சியோடே இருந்திருக்கலாமே. அவையும் சோறு போட்டிருப்பினம்.”

“ஓ அவை போட்டிருப்பினந்தான். குழந்தை பிறந்த தெண்டு ஒருயார் துணிவாங்கியந்து தரேல்லை. குழந்தையையும் என்னையுந்தான் பார்த்திருப்பினம். என்றை அம்மா அப்பு இருந்தபடியால்தான் கையிலை ஒரு சோடி காப்பாதல் போட்டுவிட்டினம்.”

“என்றை பிள்ளைக்கு இப்ப காப்புத்தான் இல்லாத குறை.”

“ஊரவை கேக்கினமே, உன்றை மாமன் மாமி என்ன தந்தவையெண்டு?”

“நீ ஊரிலையிருந்து இவ்வளவெல்லாம் பேசப் பழகிவிட்டாய். நீ வா கொழும்புக்கு, உன்றை வாயெல்லாம் அடக்கித் தாறன்.”

ஆத்திரம் பொங்கிக்கொண்டு வந்தது. சாப்பிட்ட இலையையும் எடுத்துக்கொண்டு எழுந்தான். ஈஸ்வரி பின்னே சென்று குடத்திலிருந்த தண்ணீரைச் சரித்து செம்பில் ஊற்றிக் கொடுத்தான்.

குழந்தையின் மூத்திர நெடி அறையெங்கும் வீசியது.

“பட்டிக்காடுகளுக்குத் துப்புரவாகவும் இருக்கத் தெரியாது. வாய் மட்டும் காட்டத் தெரியும்” பரமநாதன் புகைந்தான். ஈஸ்வரி சாப்பிட்டுக் கொண்டிருந்தான். குழந்தை எழுந்து அழுதது. அவன் தூக்கித் தோளில் போட்டு முதுகைத் தட்டியபடியே அறையில் உலாவினான்.

செ. கணேசலிங்கன்

191

குழந்தை முத்திரம் வடித்துவிட்டது. கையிலே தூக்கிப் பிடித்தபடி சத்தமிட்டான்.

“இஞ்சை ஒடிவாரும். கள்ளப் பயல் முத்திரம் பெய்து போட்டான்.”

“அப்பாவுக்கு நல்ல அபிசேகம்.”

ஈஸ்வரி குழந்தையை வாங்கிக் கொண்டாள். அவன் சேட்டை மாற்றினான்.

ஈஸ்வரி குழந்தைக்குப் பால் கொடுத்து நித்திரையாக்கிவிட்டு கிமோனாவை அணிந்துகொண்டு வந்தாள். கட்டிலில் படுத்திருந்த பரமநாதனின் கால்மாட்டில் உட்கார்ந்தாள். அவனது கால்களை வருடி, பிடித்துக் கொண்டே கேட்டாள் :

“கொழும்பிலையிருந்து எனக்கு என்ன வாங்கி வந்தியள்?”

“சீலை.”

“எங்கை கிடக்கு?”

“என்றை சூட்கேசுக்கை.”

“நீங்க ஏன் அப்போதை சொல்லேல்லை.”

“நீ எப்படியெண்டாலும் கேட்பாய் என்று எனக்குத் தெரியும்.”

பொறுமையில்லாதவளாக உடனே சேலையை எடுத்து விளக்கொளியில் பார்த்தாள். அது சாதாரணமான மலிந்த சேலை. மங்கலான கலரும் அவளுக்குப் பிடிக்கவில்லை. இராசரத்தினம் கொடுத்தவற்றோடு அதை ஒப்பிட்டுப் பார்க்கவே முடியவில்லை. அவளுக்கு ஏமாற்றமாக இருந்தது.

“இந்த வோயில் சீலைதானே. இஞ்சை கூப்பனுக்கும் வாங்கலாம்.”

வார்த்தைகள் நெஞ்சு வரை வந்தன. சொல்லவில்லை.

“எப்பிடிப் பிடிச்சதா?”

“ஓம்”

“அந்த விளக்குக் கண்ணுக்கை குத்துது. குறைச்சப் போட்டு வா.”

59

கொழும்புக்குக் குழந்தையோடு வந்ததும் அயல்வீட்டுச் சிங்களப் பெண்களெல்லோரும் வந்து குழந்தையைத் தூக்கிக் கொஞ்சிக் கதை பேசி விளையாடினார். வேலை செய்யும் வேளையில் குழந்தை அழும்போதெல்லாம் அவர் களிதம் கொடுத்துவிட்டு வந்து வேலைகளைச் செய்வான். யாழ்ப்பாணத்தில் வேலை குறைவு. தாயின் உதவியிருந்தது. சில நாட்களாக வீட்டு வேலைகளையும் கவனித்து குழந்தையைப் பார்ப்பது கஷ்டமாகவே இருந்தது. ஆனால் சில நாட்களில் யாவும் பழகிவிட்டது. யந்திரப்போல் எல்லா வேலைகளையும் முன்போலச் செய்துவந்தான். ஓய்வான பகல் வேளையில் பேசி மகிழ குழந்தையும் அயல்வர்களும் இருந்தனர். பொழுதைக் கழிப்பது அவளுக்குச் சிரமமாகவே தெரியவில்லை. இராசரத்தினத்தையும் அடிக்கடி பார்க்க முடிவது ஆனந்தமாகவே இருந்தது. எனினும் முன்னர் இருந்ததிலும் பார்க்க அவள் மனம் இடையிடை பயத்தினால் நடுங்கிக் கொண்டிருந்தது.

சண்முகத்தைப் பரமநாதன் வெளியேற்றவில்லை. பரமநாதனது அறைக்கு அடுத்ததாக இருந்த சிறிய ஸ்ரோர் அறையில் அவன் இருந்தான். அவனுக்கும் ஈஸ்வரி சாப்பாடு கொடுத்தான். குழந்தையை வளர்ப்பதில் ஏற்படும் அதிகச் செலவை இவ்வருவாயால் சமாளித்து விடலாம் என்பது அவன் திட்டம். இராசரத்தினம் தனது வீட்டில்

செ. கணேசலிங்கன்

193

சண்முகத்தை இனிமேலும் வசிக்க விடுவதை விரும்பவில்லை. ஆயினும் எவ்வித எதிர்ப்பும் கூறாதிருந்தார்.

பரமநாதன் இரண்டு வாரம் ஒழுங்காக அலுவலகத்திலிருந்து வீட்டுக்கு நேரே வந்து கொண்டிருந்தான். பின்னர் நேரம் கழித்து வரத் தொடங்கினான். இருவருக்கு மிடையில் முன்போல இடையிடை வாக்குவாதம் வளர்ந்து கொண்டு வந்தது. இராசரத்தினத்திற்கு பொறுக்க முடியா திருந்தது. ஆயினும் வேறு வழியின்றி அங்கேயே இருந்தார். ஈஸ்வரியின் உணவும், பேச்சுகளும், அசைவுகளும் அவரின் மனதிற்கு இதமாயிருந்தன. வேதனை ஊட்டின. தக்க தருணம் கிடைக்கும் என்ற நம்பிக்கையுடன் பொறுத்துக் கொண்டிருந்தார்.

புதிய அரசாங்கம் முதல் வேலையாக வெளியார் கட்டுப் பாட்டிலிருந்த நாடெங்கிலும் உள்ள பாடசாலைகளை அரசாங்க மயமாக்கத் தீர்மானித்தது. நாட்டிலுள்ள பெரும்பாலான பாடசாலைகள் கத்தோலிக்க, கிறிஸ்தவ, இந்து, புத்த சபைகளின் நிர்வாகத்திலேயே இருந்தன. ஆயினும் அரசாங்கமே இலவசக் கல்வி ஆரம்பித்த காலம் தொடக்கம் ஆசிரியர்களது சம்பளம் முழுவதையும் கொடுத்து வந்தது. தேர்தலின்போது கத்தோலிக்கர்களும் கிறிஸ்தவர்களும் ஐக்கிய தேசியக் கட்சியை ஆதரித்ததும் அரசாங்கம் பாடசாலைகளின் நிர்வாகத்தை எடுக்கத் தீர்மானித்தமைக்கு ஒரு முக்கிய காரணம் எனக் கூறிக் கொண்டனர்.

பத்திரிகைகளும் கத்தோலிக்க பீடங்களும் ஒன்றாகச் சேர்ந்து அரசாங்கத்தின் செயலை எதிர்த்தன. அன்று அலுவலகத்திற்குச் செல்லும்போது காலி வீதியில் பிரதமரின் வசிப்பிடத்திற்கு அண்மையில் பெண்களும், மாணவ மாணவியரும் கொண்ட பெரிய ஊர்வலம் ஒன்று நின்றது. மாலையில் திரும்பும்போதும் மழையில் நனைந்தும் வெய்யிலில் காய்ந்தபடியும் அப்படியே அசையாது நின்றனர். பிரதமர்

அவர்களின் வேண்டுகோளுக்குத் தலை சாய்க்க முடியாதது என்று கண்டிப்பாகக் கூறிவிட்டார்.

அன்று இரவு இராசரத்தினத்திற்கும் சண்முகத்திற்கும் மிடையில் காரசாரமான விவாதம் நடைபெற்றது.

அரசாங்கம் முன்னர் தேர்தலின்போது உடன்பட்டதாகக் கூறப்பட்ட தமிழரசுக் கட்சியினரின் கோரிக்கைகளை மறந்து சிங்கள மொழியை தமிழர்மேல் திணிக்க முற்படுவது இராசரத்தினத்தின் ஆத்திரத்தை அதிகரிக்கச் செய்தது. தமிழர்களது வாக்குச் சீட்டால் மலைநாடுகளில் வெற்றி பெற்ற அரசாங்கம் தமிழ் மொழியையும் தமிழர்களையும் நசுக்க முயல்கிறது; 'நன்றிகெட்டவர்கள்' என்று ஆத்திர மடைந்தார்.

“தமிழ் பகுதியிலுள்ள பாடசாலைகளையும், அரசாங்கம் எடுத்துவிட்டு சிங்களத்தை இலகுவாகத் திணிக்கப் பார்க்கிறது.”

இராசரத்தினம் ரோச உணர்ச்சியோடு சொன்னார்.

“இந்த விஷயத்தோடு மொழியைக் கொண்டு வர வேண்டாம். நாடு பூராவும் நாட்டுக்குப் பயன்தரக் கூடியதாக ஒரேவித கல்வியை ஊட்டுவதுக்கு இந்த முயற்சி பயனளிக்கும். தொழிற்கல்வியை மறந்து இன்னும் கிளார்க் மாரைப் பெருக்கிற காலனி ஆட்சி காலத்திய கல்வி முறை ஒழியட்டும்.”

சண்முகம் இந்த ரீதியில் வாதம் புரிந்தான். பரமநாதன் யாவையும் கேட்டுக் கொண்டிருந்தான். அவனுக்கு இரண்டு வாதமும் சரியாகவே தெரிந்தது. புதிய அரசாங்கத்தின் மொழிக் கொள்கை அவனையும் பாதித்தது. அரசாங்க மொழிச் சட்டம் வர முன்னர் அவன் அரசாங்க வேலையில் சேர்ந்தபோதும் அவனும் சிங்களம் படிக்கவேண்டியிருந்தது. ஆனால் அவனைப் போன்ற குமாஸ்தாக்களில் பெரும்

பாலோர் சிங்களம் படிப்பதில்லை என்று தீர்மானித்துப் பிரசாரம் செய்தனர். அவர்களது வெறுப்பைப் பெற விரும்பாதவனாக அவனும் சிங்களம் படிப்பதைத் தவிர்த்தான்.

பரமநாதனுக்கு நிரந்தரமான அரசியல் கொள்கை எதுவுமில்லை. அவன் அரசாங்கக் குமாஸ்தாக்கள் சங்கத்தில் அங்கத்தவனாக இருந்து மாதந்தோறும் அங்கத்துவப் பணம் செலுத்தியபோதும் சங்கத்தில் எவ்வித ஆர்வமும் ஏற்படவில்லை. ஆரம்ப காலத்தில் இடதுசாரிக் கட்சியைச் சார்ந்தவன் என்று சொல்லுவது ஒரு பாஷனாக இருப்பதைப் பார்த்து அவனும் அவ்வாறே சொல்லித் தேர்தலின்போது அக்கட்சியைச் சார்ந்தவர்களுக்கு வாக்களித்து வந்தான். பின்னர் நாட்டில் வகுப்பு வாத உணர்ச்சி 1956-பின் தலை தூக்கியதும் அவன் ஒரு தமிழரசுக் கட்சியைச் சார்ந்தவன் போலத் தமிழ் நண்பர்களிடம் காட்டிக் கொண்டான்.

“இந்த நாட்டின் தொழிற்சங்க வளர்ச்சியின் தூணாக விளங்கிற அரசாங்க குமாஸ்தாக்கள் சங்கத்திலை இருக்கிறாய் என்று பெருமைப்படவேணும். உனக்கு வர்க்க உணர்ச்சியுமில்லை, சரியான அரசியலுணர்ச்சியுமில்லை.”

சண்முகம் அடிக்கடி பரமநாதனைப் பேசுவான். தன்னோடு தொழிற்சங்கக் கூட்டங்களுக்கும் அரசியல் வகுப்புகளுக்கும் வரும்படி வற்புறுத்துவான். பரமநாதன் அவற்றைச் செவிமடுப்பதில்லை.

60

சில காலம் வீட்டுக் கஷ்டங்கள், எடுக்கும் சம்பளத்துடன் சிக்கனமாக வாழ்வது பற்றியும், தமக்கையின் திருமணம் பற்றியுமே பரமநாதன் கவலைப்பட்டதென்பதென்றிருந்தான். திருமணத்தின் பின்னர் தன் வாழ்க்கையும் தமக்கையின் வாழ்வும் சிதைந்து விட்டதாகவும் புதிய பொருளாதாரக் கஷ்டமும் கடனும் ஏற்பட்டுவிட்டதாகவும்

கூறிக் கவலையை மறைப்பதற்காக சிகரெட்டை ஊதிக் கொண்டும் சினிமாப் பார்த்துக் கொண்டும் திரிந்தான். சண்முகத்தின் ஆறுதல்களும், விளக்கங்களும் எவ்விதப் பயனும் ஏற்படுத்தவில்லை. துணிச்சல் எதுவும் இல்லாதவனாக, கொள்கை எதுவும் கொள்ளாதவனாக மனம் போனபடி அவன் வாழ்ந்தான். சில வேளைகளில் போலீச் சம்பிரதாயங்களில் பணத்தைச் செலவு செய்துவிட்டு மாதக் கடைசியில் கடன் வாங்கிச் செலவு செய்வான். அடுத்த மாதம் செலவுகளைச் சமாளிக்க முடியாது கடனோடு தத்தளிப்பான்.

பரமநாதன் தன் குடும்ப விஷயம் எதையுமே சண்முகத்திடம் மறைப்பதில்லை. கிராமத்தில் தம்பியாரின் போக்கையும் நடைபெறும் மாறுதல்களையும் பற்றிச் சண்முகத்திடம் சொன்னான்.

“அவன் கெட்டிக்காரன். விஷயமெல்லாம் தெரிஞ்சவன்போலை கிடக்கு. அவனுக்கு நீயும் அண்ணனாய் வந்து பிறந்தியே.”

சண்முகம் கேலி செய்தான்.

“தவமலரின் கலியாணம் பற்றித்தான் கவலையாயிருக்கு. அவன் செய்வது சரியாயிருந்தாலும் ஊருக்கை மானங் கெடப்போகுது.”

“கந்தசாமி எல்லாம் யோசித்துத்தான் செய்யிறான். அவன் காங்கேசன் துறையிலை குடியேறி உந்தக்கலியாணத்தைச் செய்து வைப்பான். அங்கை எவ்விதமான எதிர்ப்பும் இருக்காது. பொய்யெண்டால் இருந்து பார். தொழிற்சாலைகளை அண்டித்தான் புதிய சமுதாயம் உருவாக முடியும்.”

“என்னப்பா சொல்லுறாய்? எனக்கு ஒண்டும் விளங்கேல்லை.”

“நாட்டிலை தொழில் வளம் பெருக வேணும். தொழிற்சாலைகளை அண்டிச் சனங்கள் குடியேறத் தொடங்குவர்.”

அங்கை ஏற்றத்தாழ்வு, சாதி, சமய மொழிப் பிரிவுகளெல்லாம் மறைந்துவிடும். எங்கடை குடும்பம், எங்கடை சாதி, எங்கடை உறவினர் என்ற வேறுபாடெல்லாம் மறைந்துவிடும்.”

“நீ ஏதோ பைத்தியக்காரன் போலே பேசாதே. குடும்ப உறவு முறை, சொந்தக்காரர் எண்டதெல்லாம் மறைய வேண்டுமெண்டு சொல்லுறியோ.”

“எங்கடை விருப்பு வெறுப்பு வேறே. அவை நிலைக்கப் போவதில்லை. நாட்டிலை தொழில் வளம் பெருக இவையெல்லாம் தானே மறைந்துவிடும். ஒவ்வொருவரும் தொழில் தேடி ஒவ்வொரு தொழிற்சாலையை அண்டிக் குடியேற நேர்ந்தால் உறவுமுறை யெல்லமே எங்கை நிலைக்கப் போகுது? விடுமுறை காலத்திலை வேணுமெண்டால் உறவினர் ஒருவரை ஒருவர் போய்ப் பார்த்திட்டு வரலாம். தொழில்வளம் பெருகிய மேல் நாடுகளிலையெல்லாம் இப்ப அப்பிடித்தானே நடக்குது. எப்பவாவது ஒரு கிறிஸ்தம், ஈஸ்டருக்குத்தான் ஒரே குடும்பத்தவரே ஒருவரை ஒருவர் பார்ப்பார்கள்”

“அப்பிடியான சமுதாயம் எங்களுக்கு வேண்டாம்.”

“உனக்கு வேண்டாமெண்டாலும் அது வந்துதான் தீரும். இப்ப நீ இங்கை வேலை பார்க்கிறாய். கொப்பர் கோச்சியை வருஷத்திலை எத்தினை தடவைபோய் பார்க்கிறாய்? உன்ரை குடும்பத்திலை நடக்கிற எல்லா செத்த வீடு கலியாண வீட்டுக்கும் போறியா?”

சண்முகத்தின் கருத்துகள் சில அவனைத் திணற அடித்தன. அவன் ஏதோ கற்பனையில் பிலம்புவதாகவும் எண்ணிக் கொண்டான்.

ஈஸ்வரிக்கு வெளியே சுற்றித் திரிய ஆசை. ஆனால் பரமநாதன் எங்கும் அதிகமாக அழைத்துச் செல்ல விரும்புவதில்லை. அதோடு கைக்குழந்தை தடையாயிருந்தது. குழந்

தையையும் கொண்டு ஓரிரு வெள்ளிக்கிழமை கோவிலுக்கு மட்டும் சென்று வந்தாள். சினிமாப் பார்ப்பதற்கு அவளுக்கு ஆசை. ஒருநாள் மாலை குழந்தையை அயல்வீட்டில் கொடுத்துவிட்டு ஆடம்பரமாகப் புறப்பட்டாள்.

அஜந்தா சித்திரங்கள் பதித்த செந்நிற காஷ்மீர் பட்டுச் சேலை ஒன்றை உடுத்துக்கொண்டு புறப்பட்டாள். சேலைக்கு மாச் பண்ணச் சட்டையும் போட்டிருந்தாள்.

“அசல் பட்டுச் சீலைபோலை கிடக்கு.”

“ஏன், பட்டெண்டால் நான் உடுக்கப்படாதோ?”

“ஆர் வாங்கித் தந்தது.”

“அய்யா”

“இவ்வளவு காசு குடுத்து நல்ல சீலை வாங்கித் தந்திட்டார்.”

நளினமாகவும் வஞ்சத்தோடும் பரமநாதன் கூறினான்.

“ஒரு பொயிலைப் பாடத்திலை அவருக்கு நல்ல லாபம் வந்துது. இந்தாடி நீ ஒரு சீலை வாங்கெண்டு நூறு ரூபா நோட்டொன்றைத் தந்தார். நான் பட்டணம் போய் வாங்கினன்.”

“அங்கை பட்டணப் பக்கமும் சுத்தித் திரியிறியோ?”

“அங்கை இப்ப குமர்ப் பெட்டையளே போய்ப் படம் பார்த்திட்டு பஸ்ஸிலை ஏறி, தனிய வாறாளவை. நாங்க போகப் படாதோ? ஊரெல்லாம் இப்ப முந்தியைப்போலை எண்டு நினைக்காதையுங்கோ.”

அவன் பல்கனிக்கு டிக்கெட் வாங்கினான். அவன் இரண்டு ரூபா டிக்கட்டே போதும் என்று தடுத்தும் அவன் கேட்கவில்லை.

பல்கனியில் ஏறி இருந்ததும் ஈஸ்வரி சொன்னாள்:

“நீங்கள் ஷோ காட்டிற்றதிலை திக்கிறியள் ஒழிய என் னையும் குழந்தையையும் வாழவைக்க வேணுமெண்டு விரும்புற ஆளில்லை.”

“நீ பெரிய கொம்பு. பேசாமல் படத்தைப் பார். தெரிஞ்சவங்களெல்லாம் வந்திருக்கிறாங்கள்.”

“என்னை அவங்களுக்குக் காட்ட வெக்கமாயிருக்கோ. இனிமேல் உம்மோடை படத்துக்கு வந்தால் பாறும்.”

“நீ வேறே ஆரையேன் கூட்டிக்கொண்டு போ. இப்ப பேசாதையடி. இது வீடில்லை. சுத்திவர ஆக்கள்.”

“அவங்களும் உப்பிடயா பெண்டாட்டிமாரோடை பேசறாங்கள். அங்கை பாறும் எத்தினை ஆசையோடை கையிலை பிடிச்சுக் கூட்டிக்கொண்டு போறாங்கள். பெண் டாட்டிமாரைச் ‘சீட்’டிலை இருத்திப்போட்டுத் தாங்கள் இருக்கிறாங்கள்.”

“உன்னைப்போலை புருஷன்மாரோடை வாய் காட்டிக் கொண்டா அவளவை இருக்கிறாளவை. வாயைப் பொத்திக் கொண்டிரு. இல்லாட்டி எழும்பிப் போவம் வா. நீ வீட்டை வா. உன்னை வாய்க்குப் பாடம் படிப்பிக் கிறள்.”

படம் ஆரம்பித்ததும் ஈஸ்வரி உலகத்தையே மறந்து கதாநாயகன், நாயகியோடு ஒன்றிவிட்டாள். கதா நாயகன், கதாநாயகியின் உடைகளும், காதல் பேச்சும், நிலவிலும் ஓடத்திலும் பொழுது போக்குவதும், பாட்டும் நடனமும், சண்டையும் அவளை மெய்மறக்கச் செய்தன.

இராசரத்தினம் தன்னிடம் கூறிய சில வார்த்தைகள் போன்று காதலன் காதலியிடம் கூறியதை நினைந்தபோது அவள் உடல் சிலிர்த்தது. காதலனை இராசரத்தினமாகவும் தன்னைக் காதலியாகவும் கற்பனை செய்து பார்த்தாள். அப்போது பரமநாதனின் கை அவள் தோள்மேல் அணைந்தது.

61

எத்தனை கஷ்டம், துன்பங்கள், சண்டைகள் ஏற்பட போதும் கொழும்பிலேயே ஈஸ்வரி வாழ விரும்பினாள். பரதநாதன் சிலவேளை சீறினாலும் இராசரத்தினத்தின் பரிவும் பார்வையும் ஆறுதலளித்தது. தனிமையில் ஊரில் இருக்கும்போது ஊர்ப்பேச்சுக்களைத் தாய் சுமந்துவந்து தன் தலைமேல் கொட்டி அழுவதையும் கண் கலங்குவதையும் அவளால் நினைக்க முடியாமல் இருந்தது. அயலவரின் தூற்றல், எல்லைச் சண்டைகள் ஒன்றும் அங்கில்லாததும் ஆறுதலாக இருந்தது.

ஈஸ்வரிக்கு மறுபடியும் மாதத் தீட்டு வரவில்லை. இன்னொரு குழந்தையைப் பெற்று வளர்ப்பதென்பதை அவளால் நினைக்கவே முடியவில்லை. அதே நினைவாகச் சில நாட்கள் சிந்தித்துக் கொண்டே திரிந்தாள். பல்வேறு பயங்கர நினைவுகள் அவள் மனதில் நிழலாடின. தூக்கம் குலைந்தது. உணவிலேயே நாட்டமில்லை. குழந்தையை அழித்துவிடும் நினைவே அவள் மனதில் வட்டமிட்டது. ஈஸ்வரி சக்தி, வயிறு, பிள்ளைப் பெறும் துன்பம் யாவும் கண்முன்னே தோன்றிப் பயமுறுத்தியபோதும் அழிப்பதற்கு அவள் தயாரில்லை. அவள் நிச்சயம் மறுப்பாள் என்பதையும் அவள் அறிவாள். மேலும் சீராக வாழ வேண்டும் என எண்ணியிருந்த அவள் மீண்டும் வாழ்க்கைத்தரத்தைக் குறைக்க வேண்டும் என்பது அதிர்ச்சியாகவேயிருந்தது.

அவனது ஆலோசனைகளையெல்லாம் அவள் எதிர்த்தாள். விரக்தி ஏற்பட மீண்டும் அவள்மேல் அவன் பாய்ந்தான். நாள்தோறும் ஏச்சும் பேச்சும் நடைபெற்றுக் கொண்டிருந்தது.

எவரும் இல்லாத வேளையில் அவள் இராசரத்தினத்திற்கு மட்டும் தன் துன்பங்களைச் சொல்லி ஆறுதல் பெறுவாள்.

“உங்களுக்கு விருப்பந்தானே?”

“எனக்கு இணுவில் ஆஸ்பத்திரியை நினைச்சால் கொஞ்சம் பயந்தான். எண்டாலும் எத்தினை குழந்தையளையும் பெத்து வளர்ப்பன்.”

“அப்ப எனக்கும் ஒரு குழந்தை பெத்துத் தாருங்கோவன்.”

சிரித்துக் கொண்டே இராசரத்தினம் பகிடியாகக் கேட்டார்.

“அதுக்கு நான் குடுத்து வைக்கேல்லை. இந்தப்பிள்ளையை பெத்துத் தாறன். நீங்கள் வளருங்கோவன்.”

தலை குனிந்தபடியே அவளும் சிரித்துக் கொண்டு சொன்னாள்.

சில வாரங்களில் மீண்டும் பிரட்டலும், தலைச்சுத்தும் தொடங்கியது. ஆயினும் வீட்டு வேலைகளையெல்லாம் ஒழுங்காகச் செய்து வந்தாள்.

“ஆரேன் ஒரு வேலைக்காரப் பெடியன் பெட்டையாதல் கைவேலை செய்யப் பிடிச்சுத் தாருங்கோவன்.”

ஈஸ்வரி கணவரிடம் தயவாகக் கேட்டாள்.

“இப்ப அதுதான் இல்லாத குறை. இங்கையென்ன போட்டுக் கிடக்கா பிடிக்க. ஏன் உன்ரை கோச்சியை வரச் சொல்லி எழுதன்.”

“இந்த வயதிலை அய்யாவை விட்டிட்டு அவ எப்பிடி வருவா. ஏன் நீங்கள் உங்கடை கோச்சியை இல்லாட்டி உங்கடை தங்கைமாரிலை ஆரையேன் வரச் சொல்லி எழுதுங்கோவன்”

“உனக்கு வேலைக்காரியாய் இப்ப அவையைத்தான் கூப்பிடவேணும்.”

“எனக்கு வேண்டாம்; உங்களுக்கு வந்து வேலை செய்யட்டன்.”

“பெத்த குழந்தையைக் கொண்டுபோய் காட்ட வக்கில்லை. நாங்கி பேசிறாய். இப்ப அவைதான் உமக்கு வேணுமோ? கண்டபடி பேசி என்னட்டை உதை வாங்காமல் வாய் பொத்திக் கொண்டிரடி.”

அவன் இரவில் சத்தமிடுவதெல்லாம் சண்முகத்தின் காதிலும் இடையிடை விழுந்தது. குடும்ப வாழ்க்கை கற்பனைபோல அமைவதில்லை. கற்பனையில் எழும் நாவல், சினிமா, நாடகங்களைப் பார்த்து வாழ்க்கையையும் அப்படியே கற்பனை செய்து கொண்டிருப்பவர்கள் வாழ்க்கையில் விரக்தி ஏற்பட்டதும் இவ்வாறே பிறர்மேல் பழிபோட்டு சண்டை பிடிப்பதிலேயே உணர்ச்சி வேகங்களைக் குறைத்து ஆறுதலடைவார்கள் என அவன் எண்ணிக் கொண்டான். எதற்கும் அடிப்படையான காரணங்களை ஆராய்ந்து பார்க்காதவர்கள், அதற்கேற்ற அறிவு பெறாதவர் வாழ்வெல்லாம் இப்படியே இருக்கும் எனவும் எண்ணிக் கொண்டான். இராசாத்தினம் அவன் மேல் எடுக்கும் ஆர்வத்தையும் அவன் அறியாமலில்லை. இப்படியான சூழ்நிலையில் இப்படி ஏற்படுவது சகஜம் என எண்ணிக் கொண்டான்.

தமிழரசுக் கட்சியின் கோரிக்கைகள் எதையும் புதிய அரசாங்கம் கவனிக்க மறுத்தது. தேர்தலின்போது தமிழையே உடன்படிக்கை இருந்ததாகவும் அதை மீறியதாகவும் தமிழரசுக் கட்சி சுதந்திரக் கட்சியீது குற்றம் சாட்டியது. சிங்கள அரசாங்க ஊழியர்களைத் தமிழ்ப் பகுதிகளுக்கு அனுப்பிச் சிங்களத்தில் அரசாங்க அலுவல் சம்பந்தமாகக் கடிதங்கள் அனுப்புவதை தமிழரசுக் கட்சி வன்மையாகக் கண்டித்தது.

சுதந்திரக் கட்சி தேர்தல் உடன்படிக்கை பற்றிய செய்திகளை மறுத்தது. தமிழரசுக் கட்சியின் கோரிக்கைகளுக்குச் செவி சாயாது தமது மொழிக் கொள்கையை அமுல் செய்தது.

தமிழ்ப்பகுதிகளிலுள்ள அரசாங்க அலுவலகங்கள் முன்பு சுத்தியாக்கிரகம் செய்யப்போவதாக தமிழரசுக் கட்சி

அறிவித்தது. அதற்காகத் தொண்டர் படை ஒன்றைச் சேர்த்தது.

இராசரத்தினம் தமிழரசுக் கட்சியின் கொழும்புக் கிணையின் செயற்குழுவில் முக்கிய அங்கத்தவராக இருந்த தால் யாழ்ப்பாணத்தில் சத்தியாக்கிரக வேலைகளைக் கவணிக்க வேண்டிய பொறுப்பும் அவருக்கு ஏற்பட்டது.

62

சிலநாளில் புகபுகத்துவிடும் என்று எல்லோரும் எதிர்பார்த்த தமிழரசுக் கட்சியினரின் சத்தியாக்கிரகம் பேரியக்கமாக வளர்ந்தது. வட, கீழ் மாகாணங்களிலுள்ள அரசாங்க அலுவல்கள் யாவும் சீர்குலைந்தன. நாள்தோறும் ஒவ்வொரு பாராளுமன்றத் தொகுதியிலிருந்தும் தொண்டர்கள் ஆண், பெண் இருபாலாரும் மாணவர் தொடக்கம் கிழவர் வரையாக பல்லாயிரக் கணக்கில் வந்து குவிந்தனர். தமிழ்ப் பகுதிகள் என்றுமே கண்டிராத அளவிற்குச் சத்தியாக்கிரகம் வலுப் பெற்றது. சிங்கள மொழி தம்மிடை நுழைவதை எதிர்த்துத் தாம் போராடுவதாகவும் தம் போராட்டம் வெற்றிபெறும் என்றும் ஒவ்வொருவரும் நம்பினர். சத்தியாக்கிரகத்தில் ஒருநாளாவது சேர்வதைப் பெருமையாகவும் புனிதமான தொண்டாகவும் கிராமத்தில் ஒவ்வொருவரும் பேசிக்கொண்டனர்.

இதன் எதிரொலியாக சிங்களப் பகுதிகளில் தமிழர்க்கு எதிராக இனக் கலவரங்கள் ஏற்படலாம் என அங்கு வாழ்ந்தவர்கள் பீதியடைந்தனர். கொழும்பிலும் பீதி பரவியது.

பரமநாதன் ஈஸ்வரியையும் குழந்தையையும் யாழ்ப்பாணத்திற்கு அழைத்துவர முடிவு சேய்தான். ஈஸ்வரி முற்றாக மறுத்தாள்.

“உங்களிலும் பார்க்க அன்பாய் சகோதரம்போலை வழகி இந்தக் குழந்தையையும் வளர்க்கிற இவர்கள் எங்

களைக் கொன்றுபோடுவினமா? அப்பிடிக் கொன்றாலும் போகுது. அவர்கள் கையாலையே செத்துப்போவம். ஊருக்கு மட்டும் நான் வரமாட்டன்.''

வீட்டுக்குச் சென்றால் பின்னர் கணவன் அங்கு வர மாட்டார். அடுத்த குழந்தை பிறந்தாலும் திரும்ப அழைத்து வரமாட்டார் என்ற எண்ணமும் உந்தவே திடமாக ஈஸ்வரீ மறுத்தாள். இரவிரவாகப் பலநாள் போராட்டம் நடந்தது. கடைசியில் உடன்பட்டாள். இராசரத்தினத்தை அடிக்கடி யாழ்ப்பாணத்தில் கண்டு பேசலாம் என்ற நம்பிக்கையும் அவளை ஓரளவு இளகச் செய்தது.

காலை யாழ்வேனியில் யாழ்ப்பாணத்திற்கு அழைத்து வந்தான். மறு நாளே திரும்பிவிடுவதாகத் திட்டமிட்டிருந்தான்.

புகைவண்டியால் இறங்கி வீடு சேர்ந்ததும் கோண்டா னிலில் சாப்பிட்டுவிட்டு மாலை பெற்றார் தங்கைமாரைப் பார்ப்பதற்காகக் காங்கேசன் துறைக்குச் சென்றான்.

ஓரறையும் சிறு வராந்தாவும் பத்தியாக இறக்கிய குசினி யுமான ஒரு சிறு வீட்டில் அவர்கள் வாழ்ந்தார்கள். புது வீட்டிலுள்ள நன்மை தீமைகளைப் பற்றிப் பேசிக்கொண்டனர். நெருக்கமாகச் சிறு சிறு வீடுகள் இருப்பதையும் முன்னர் கலட்டியாக இருந்த இடங்களில் புதுப் புது வீடுகள் எழுவதையும் பார்த்தான். அந்த ஊரில் இல்லாத பல்வேறு ஊரவர்கள் அயலவர்களாகக் குறியேறியிருப்பது பற்றியும் அறிந்தான். சண்முகம் கூறிய சிலசில விஷயங்கள் அவன் நினைவில் வந்தன.

தகப்பனாரின் உடல்நிலை மோசமாகி வருவதைப் பார்த்துக் கலங்கினான். செல்லாச்சியும் கால்களில் வாதக்குணம் கண்டுள்ளதாகவும் முன்போல் ஓடியாடி வேலை செய்ய முடியாது என்றும் குறைபட்டாள். பிறந்து வளர்ந்த

ஆலையூரையும் உற்றார் உறவினரையும் விட்டுவந்த துன்பமும் தகப்பனாரையும் தாயையும் வாட்டுவதையும் உணர்ந்தான்.

“எங்களை ஆர் பார்க்க வருகினம், ஆரேன் கீரிமலைப் பக்கம் போறவை இறங்கி உயிரோடை இருக்கிறமோ எண்டு கேட்டிட்டுப் போவினம். ஆலையூருக்கும் எங்கை போறம். ஆரேன் செத்தால் கொண்டால் தந்திதான் வரும். கலியாணம் என்றால் காட்டு வரும். வசுவிலை போட்டு உடனை திரும்பிவிடுவம்.”

செல்லாச்சி கலங்கினாள்.

ராணியும், தவமலரும் புது இடம் பிடித்துக் கொண்டதாகச் சொல்லினர். கடல், கீரிமலை, ஆசுபத்திரி, புகையிரத நிலையம், கடைகள், மின்சாரவிளக்கு யாவும் கிராமத்திலும் பார்க்கச் சிறப்பாக இருப்பதாகப் பெருமைபேசினர். அயல் வீடுகளில் கிடைத்த புதிய தோழியர் பற்றியும் வீம்பு பேசினர். கந்தசாமிக்கு சைக்கிள் ஓடிக் களைக்கும் வேலை குறைந்தது பற்றியும் மகிழ்ச்சி தெரிவித்தனர்.

நெசவு மாஸ்டர் அங்கும் வந்து செல்வதாக ராணி அவன் காதில் ஓதினாள். தான் தையல் பழகியது பற்றியும் அயலவர்க்கெல்லாம் ஓய்வு நேரத்தில் சட்டைகள் தைத்துப் பணம் பெறுவது பற்றியும் தெரிவித்தாள்.

“அங்கையெண்டால் எல்லாரும் சும்மா தைப்பிச்சுக் கொண்டு போவினம். இங்கை எல்லாரும் காசு தந்துதான் தைப்பிப்பினம்.”

ராணியின் உடலில் மட்டுமல்ல பேச்சிலும் மாற்றமேற்பட்டிருப்பதை அவன் கண்டு கொண்டான்.

“இன்னும் அக்காவின்றை கிழட்டுக் கை மெஷினிலை தான் தைக்கிறியோ.”

“நான் காசு சேர்த்து வைச்சிருக்கிறன். சின்னண்ணன் கெதியாய் பூப்போடத்தக்க கால் மெஷின் வாங்கித்தாற தாய் சொல்லியிருக்கிறார். இங்கையும் இப்ப நேரமெங்கை

கிடக்கு. அப்புறம் அப்புவும் ஆச்சியும் விழுந்து போச்சினம். எல்லாம் என்றை தலையிலைதான் பொறியப் போகுது. நீ யண்ணை கொழும்பிலை இருப்பாய். இந்தக் கிழடுகளுக்குப் பணிவிடை செய்யிறதல்ல கஷ்டம். அதுகள் படுற பாடுகளைப் பார்த்துக் கொண்டிருக்கிறதுதான் பெரிய துன்பம். உங்களுக்கென்ன, அஞ்சு பத்தை அனுப்பிப்போட்டு கடமை முடிஞ்சிதெண்டு கவலையில்லாமல் இருப்பியள்.”

ராணி பேசியதை அவனால் உணர்ந்து பார்க்கமுடிந்தது. தமது திருமணத்தால் ஏற்பட்ட ஏமாற்றந்தான் தந்தையாரை விரைவில் விழுத்தியதாக எண்ணிக் கொண்டான்.

கந்தையா மாவிட்டபுரத்தில் சவாரி மாடு ஒட்ட வந்த இடத்தில் பார்த்துப்போக வந்ததாகச் சொல்லிக்கொண்டு வந்தது பற்றியும் ராணி சொன்னாள்;

“எங்கடை சொந்தத்துக்கை ஒரு நல்ல மாப்பிளை இருக்கிறான். கவண்மேந்திலை நல்ல உத்தியோகம். நான் கேட்டா மாட்டெண்டு சொல்ல மாட்டான். கேட்டதுக்காகவெண்டாலும் சம்மதிப்பான். மலருக்குச் செய்யிற தெண்டால் என்ன குடுப்பியள் எண்டு கந்தையா கேட்டான். சின்னண்ணன் ஏச்சுக் குடுத்துக் கலைச்சு விட்டார்.”

கந்தசாயி வந்து தங்கள் தொழிற் சங்கம் பற்றிய செய்திகளைச் சொன்னான். காணி விற்ற பணத்தில் மூவாயிரம் ரூபா மிஞ்சியதாகவும் அதை வட்டிக்குக் கொடுத்திருப்பதாகவும் கந்தசாயி தெரிவித்தான்.

“மலருக்கு ஏதாவது சேய்ய வேணுமெண்டாலும் அதுதான் கிடக்குது.”

“அந்த நெசவு மாஸ்டர் பற்றி ராணி சொன்னாள். அதைச் செய்ய முடியாதோ.”

“இதைத்தான் செய்துவைக்க இருக்கிறன். அவனுக்கும் ஒரு தங்கைக்குக் கலியாணம் எழுதி வைச்சிருக்காம்.”

அதுவும் முடியட்டன். அப்பு, ஆச்சிக்குச் சொன்னால் வயிசம், பகுதி சரியில்லை என்று குலைக்குங்கள். அதுதான் சந்தர்ப்பம் பார்த்துக் கொண்டிருக்கிறன். நான் பார்த்துக் காயிதம் எழுதுவன் தானே.”

குடும்பத்தலைவன் போல அவன் பேசினான். தன்னை மீறி அவன் தலைமைப் பீடத்தை எடுத்திருப்பதை அவன் குறையாகவே கருதவில்லை.

63

மறுநாட் காலை பரமநாதன் சத்தியாக்கிரகம் நடைபெறும் இடங்களைச் சுற்றிப் பார்வையிட்டான். அலுவலகவாசல்களில் கூட்டுப் பிரார்த்தனைகளும் பாட்டொலிகளும் கேட்டன. வேடிக்கை பார்க்கும் கூட்டமும் பொலிசாரும் வேறாக நின்றனர்.

இராசரத்தினத்தைச் சுற்றிச் சிறு கூட்டமொன்று நின்றது. அவனைக் கண்டதும் வந்து கொழும்பு நிலைமைகளை விசாரித்தறிந்தார்.

“கொக்காவும் வந்திருக்கிறா. அந்தக் கேற்றோடை உட்கார்ந்து பஜனை பாடுறா. போய் பார்க்கிறதெண்டால் பாரன்.”

இராசரத்தினம் சொன்னார். அவனுக்கு ஆச்சரியமாய் இருந்தது. ஆயினும் தமக்கையைப் பார்க்க அவன் விரும்பவில்லை. இராசரத்தினத்தின் தீவிர அரசியல் போக்குப் பற்றி அவளும் அறிந்திருந்தாள். அதற்காகத்தான் அவளும் வந்திருப்பாள் என எண்ணிக் கொண்டான். இராசரத்தினத்துடன் முன்னர்போல அவன் மதிப்புக் காட்டிப் பேசவில்லை.

“நான் இப்ப உதுக்கை குழப்ப விரும்பேல்லை.”

இராசரத்தினத்திடம் சொல்லிவிட்டு கோண்டாலிலுக்குத் திரும்பினான். ஈஸ்வரியிடம் அவரைக் கண்டு பேசியது

பற்றியும் சொன்னான். அன்று மாலை யாழ்தேவியிலேயே அவன் கொழும்புக்குத் திரும்பினான்.

ஈஸ்வரி எதிர்பார்த்தபடி மறுநாள் மாலையே இராசரத் தினம் கோண்டாவில் வீட்டுக்கு வந்திருந்தார். ஈஸ்வரிக்கு அவன் வருகை பெரிய ஆறுதலாக இருந்தது. தன் மனப் புண்ணையெல்லாம் திறந்து காட்டினாள்.

“அவர் போற போக்கிலை இனி இந்தப் பக்கம் வரவே மாட்டார் போலை கிடக்கு. மற்றக் குழந்தையையும் பெத்து நானே வளர்க்க வேண்டியதுதான்.”

“அவ்வளவுக்கு மனதை விடவேண்டாம்.”

“உங்களைத்தான் நம்பியிருக்கிறன். நீங்கதான் இனி எனக்கு ஒரே துணை.”

அவள் கண்கள் கலங்கின.

“என்னைப் பிடிக்கேல்லை எண்டால் ஏன் என்னைக் காட்டிப் போட்டு சித்திரவதை பண்ணுறார். பிள்ளையை வயித்திலை தந்து போட்டு பிள்ளைத்தாச்சி யெண்டு கொஞ்ச இரக்கமாவது காட்டிறாரா? வயித்திலை பிள்ளை எண்டதும் கோபம்தான் வருது. இப்படியும் ஒரு மனுஷனா. மற்ற இடங்களிலை பிள்ளைத்தாச்சி யெண்டால் எத்தனை கருணை காட்டுவினம். அந்த அயல் சிங்களச் சனங்கள் காட்டும் பரிவினை நூறிலொரு பங்குகூட இந்த மனுஷன் காட்டுறேல்லை. இப்படி வாழுறத்திலையும் பார்க்க செத்துப் போனாப் பரவாயில்லை.”

அவள் கண்கள் நிறைந்து கன்னத்தால் வழிந்தது.

“உப்பிடியெல்லாம் பேசாதை, என்னை மறந்திட்டியா? நானெல்லாம் பார்க்கிறன். உனக்கு என்ன வேணு மென்ன டாலும் தயங்காமல் என்னைக் கேள்.”

“அவருக்கும் இப்ப உங்கள் மேலை கரவு வந்திட்டுது.”

“ஏனப்பிடிச் சொல்லுறாய்?”

“அந்தப் பட்டுச் சீலையெல்லாததையும் நீங்கதான் வாங்கித் தந்திருக்க வேணுமெண்டு கரவுப்படுறார்போலை தெரிஞ்சது.”

“ஏனப்பிடிச் சொல்லுறாய்?”

“இராத்திரிகூட உங்களைப் பற்றி தமிழரசு வெறி பிடிச்ச அலையிறார் எண்டு ஏதோ குறைவாகப் பேசினார். என்னாலை தாங்க முடியேல்லை. ஏனத்த நல்ல மனுஷரைப் பேசினியள் எண்டு கேட்டிட்டன். உடனை சீறி விழுந்தார்.”

“ஏதாவது சொன்னானா?”

“அப்பிட்யெண்டால் அவனைக் கூட்டியந்து வச்சிரன்ரி. உன்ரை ஆசை தீரச் சீலையும் நகையும் வாங்கித் தருவான், எண்டு நாய் போலக் குலைச்சார். நான் பயந்திட்டன். இனி என்ன நடக்குமோ தெரியாது.”

இராசரத்தினத்தின் முகத்தில் மெல்லிய வஞ்சச் சிரிப்பும் பரிவும் ஒருங்கே தோன்றின.

“உன்ரை அழகும் சிறப்பும் அருமையும் அவனுக்குத் தெரியாது. தமக்கைக்குத் தியாகம் செய்வதாக வந்து, தான் ஏமாந்து போனதாக எண்ணிக் கொண்டிருக்கிறான். அவன்ரை பணக் கஷ்டம் வேறை. அதோடை இன்னொரு பிள்ளை எண்டதும் விரக்தி ஏற்பட்டுப் பாய இடமில்லாமல் உன்மேலை பாயிறான். அவ்வளவுதான். நீ மட்டும் தைரிய மாய் இரு.”

விளக்கமும் ஆறுதலும் கூறிச் சென்றான்.

பரமநாதன்மேல் அவளின் நம்பிக்கை குறைந்து வந்தது. வீட்டில் எவருக்கும் அவள் தன் மன நிலையைக் காட்டவில்லை. அவனிடம் நம்பிக்கை குறையக் குறைய இராசரத்தினத்திடம் அவளின் மனம் முன்னரிலும் பார்க்கப் பலமடங்கு அதிகமாக ஈடுபட்டது. தன் துன்பங்களையெல்லாம்

உணர்ந்த மனிதர், வாழ்க்கையில் ஆறுதலும் பாதுகாப்பும் தரக்கூடியவர் அவரே என்று நம்பினார்.

கொழும்பில் பரமநாதனின் நடத்தையும் சரியில்லை என்று முன்பு ஒரு தடவை இராசரத்தினம் கூறிவிட்டு மழுப் பியதிலிருந்த உண்மையையும் அவள் கொழும்பிலிருந்த போது ஓரளவு ஊகித்திருந்தாள். அதனாலும் இரத்மலானை வீட்டில் சண்டைகள் நடந்தன. ஒருநாள் நேரங்கழித்து வாயில் மது மணம் வீச வீட்டிற்குத் திரும்பினான். அவள் வஞ்சகம் சூது எதுவும் நினையாதவளாகச் சொன்னாள் :

“நானும் குழந்தையும் இங்கையிருக்க நீங்கள் எங்கை சுத்தித் திரிஞ்சிட்டு வாரியள்?”

“உன்ரை அழகிலையும் லட்சணத்திலையும் நான் உன்னைச் சுத்திக் கொண்டுதான் இருக்கவேணுமோடி?”

மறுநாட் காலையில் அவன் யாவையும் மறுத்துச் சமாளித்தபோது அவனது அரை மயக்க நிலையில் பேசிய வார்த்தைகளில் உண்மையிருக்க வேண்டுமென்றே அவள் நம்பினாள்.

64

சீத்தியாக்கிரகம் தொடர்ந்து நடைபெற்றது. வாரத்தில் இரண்டு மூன்று தடவையாவது இராசரத்தினம் ஈஸ்வரியிடம் வந்து சென்றார்.

“நீங்கள் இப்படி இங்கேயே நிக்கக் கம்பனியிலை வீஷு தாறாங்களோ?”

“எனக்கென்ன வீஷு. அந்தக் கம்பனியிலை எனக்கும் பங்கிருக்கு. நானில்லாட்டா மற்றவங்கள் பார்த்துக் கொள்ளுவங்கள்.”

இராசரத்தினம் பணத்தைப் பற்றியே கவலைப் படாத வர்போலப் பதில் கூறினார்.

அரசாங்கம் சத்தியாக்கிரகம் பற்றி எவ்வித நடவடிக்கையுமே எடுக்காமல் இருந்தது. பிரதமர் சிறிமாவோ பண்டார நாயகர் வெளிநாடுகள் சென்று திரும்பும்போதும் முன்போலவே சத்தியாக்கிரகம் நடைபெற்றுக் கொண்டிருந்தது. வடகீழ் மாகாணங்களில் சிங்கள அரசாங்கத்தின் ஆட்சி ஸ்தம்பித்து விட்டதென்றும், தமிழரசார் தமது ஆட்சியை நிலைநாட்டலாம் என்றும் சிலர் பேசிக் கொண்டனர். இதே ரீதியில் பத்திரிகைகள் செய்திகளைத் திரித்தும் பெரிதாக்கியும் வெளியிட்டன.

அரசாங்கம் தக்க நடவடிக்கையோ தீர்வோ எடுக்காத நிலையில் தலைவர்களுக்கும் விரக்திநிலை ஏற்பட்டதாகப் பேசிக் கொண்டனர். அரசாங்கத்தின் கவனத்தை மீண்டும் கவர்வதற்காகத் தமிழரசுக் கட்சி புதிய தபால் தலைகளை வெளியிட்டு தபால் சேவை ஒன்றை ஆரம்பிக்கப் போவதாக அறிவித்தது. பத்திரிகைகள் தமிழரசுக் கட்சி சட்டங்களை மீறி புதிய ஆட்சி ஏற்படுத்த முயல்வதாகவும், அரசாங்கம் இனியும் பேசாது இருக்க முடியாதெனவும் கண்டித்து எழுதின.

அரசாங்கம் திடீரெனக் கூடி நாடெங்கும் அவசரகால நிலைமையைப் பிரகடனம் செய்து வடகீழ் மாகாணங்களில் ஊரடங்குச் சட்டம் பிறப்பித்தது. தமிழரசுத் தலைவர்களை யெல்லாம் கைது செய்து விமானத்தில் கொழும்புக்கு அனுப்பித் தடுப்புக் காவலில் வைத்தது. சத்தியாக்கிரகிகள் யாவரையும் இரவிரவாக உட்கார்ந்திருந்த இடங்களிலிருந்து அடித்துக் கலைத்தனர்.

தமிழரசுக் கட்சியின் மிகப் பெரும் போராட்டம் சிதைவுண்டது. கட்சி தடை செய்யப்பட்டது. அரசாங்கம் பல சலுகைகள் பற்றித் தெரிவித்தபோதும் செயலளவில் எதையும் செய்யத் தவறியது.

அவசரகால நிலைமை நீடித்தது. அதனால் நாட்டில் தற்கால அமைதி நிலவியது.

ஈஸ்வரிக்குப் பரமநாதன் முன்போல் மாதம் மாதம் ஐம்பது ரூபா மட்டும் அனுப்பிக் கொண்டு வந்தான். வருடப் பிறப்பிற்குக் குழந்தைக்கு மட்டும் இரண்டு யார்துணி வாங்கி அனுப்பியிருந்தான். அழகம்மா மருமகனையும் குடும்பத்தாரையும் வாயில் வந்தபடி பேசிக் கொண்டேயிருந்தாள்.

“ஊருக்கை ஒரு தோட்டக்காரனுக்குக் கட்டிக்குடுத்திருந்தாலும் நல்லாய் பார்த்திருப்பான்.”

அடிக்கடி இந்த வார்த்தைகள் அவள் வாயில் வந்தன.

இராசரத்தினம் அவளின் கைச் செலவிற்காகவும் தாராளமாகப் பணம் கொடுத்து வந்தார். அவள் தனக்கும் குழந்தைக்கும் வேண்டிய பொருட்களையெல்லாம் தாராளமாக வாங்கி தூய்மையாகவும் அழகாகவும் உடுத்து வந்தாள். சேலைகளிலும் நகையிலும் அவளுக்கிருந்த கெடுகுறைந்து வந்தது.

இராசரத்தினம் ஏதாவது அவசர அலுவலாயின் தனக்கு தயங்காது அறிவிக்கும்படி தனது கம்பனி விலாசத்தை ஈஸ்வரியிடம் கொடுத்துவிட்டுக் கொழும்புக்குத் திரும்பினார்.

65

பரமநாதன் முன்போல கலகலப்பாக அவருடன் இப்போது பேசுவதில்லை. வீட்டைப் பற்றியே மறந்தவனாகப் பழைய போக்கில் சுற்றித் திரிந்தான். இரவில் நேரங்கழித்து வீட்டுக்கு வருவான். காலையில் எட்டு மணிக்கே கொழும்பிற்கு வேலைக்குச் செல்வதற்குப் புகையிரத நிலையத்தை நோக்கிப் போய்விடுவான். உடைகளில் அவன் அதிக கவனம் செலுத்துவதை இராசரத்தினமும் சண்முகமும் கவனித்தனர்.

இருவரது அரசியல் பற்றிய பேச்சு வார்த்தைகள் தொடர்ந்து நடைபெற்றன.

“தமிழரசுக் கட்சி தமிழர்களை மட்டும் கொண்ட வகுப்பு வாதக் கட்சியெண்டால், சுதந்திரக் கட்சி என்ன கட்சி?”

இராசரத்தினம் கேட்டார்.

“சிங்களவரை மட்டும் கொண்ட இன்னொரு வகுப்பு வாதக் கட்சி.”

சண்முகத்தின் பதில் இராசரத்தினத்திற்கு ஆச்சரியமாய் இருந்தது.

“பிரதமர் அம்மா, தான் தொழிலாளர்கள் கட்சி எண்டும் சொல்லிக்கொண்டு அவர்களுக்காக அடிக்கடி கண்ணீர் விடுவதாக இரங்கிப்பேசிறா. அதுதான் ஒருவேளை முற்போக்கான கட்சி என்று சொல்லுவீரோ என்று பார்த்தன்.”

“தமிழரசுக் கட்சிக்கும் சுதந்திரக் கட்சிக்கும் நான் எதிரி. வகுப்பு வாதம் ஒழிக்கப்பட்டால்ல்லாமல் இந்த நாட்டில் அமைதியிருக்காது. ஒற்றுமை இருக்காது. பொருளாதாரத்தில் ஒருபோதும் முன்னேற முடியாது.”

“அம்மா சோஷியலிசம் பேசிறா. தொழிலாளர் கூட்டங்களிலே தொழிலாளர்களுக்காக இரங்கிப் பேசுகிறா.”

“தவிர்க்க முடியாத நிலையில் சிலசில முற்போக்கான விஷயங்களை இந்த அரசாங்கமும் செய்யவேண்டி நேரிட்டுள்ளது. இன்னும் செய்ய நேரிடும். இடதுசாரிக் கட்சிகளின் தூண்டலே அதுக்குக் காரணம். அம்மா தொழிலாளர்களுக்காகக் கண்ணீர் விடுவதென்பதெல்லாம் பசப்பு. அரசியல் வேஷம். அம்மா ஆர்? இலங்கையிலேயே பெரிய பிரபுத்துவ குடும்பத்திலை பிறந்து செல்வத்திலை புரண்டு வளந்தவ. இப்படி வாழ்ந்தவர்களால் ஒரு தொழிலாளி படுற கஷ்டத்தை உணர்ந்தறிய முடியாது. அவ தொழி

லாளர்களுக்காக இரக்கம் காட்டுவதெண்டால் அதுக்கு ஒரு காரணம்தான் இருக்க முடியும்.”

“என்ன காரணம்?”

“அரசாள வேணுமெண்ட ஆசை. அந்த ஆசைக்காக என்ன வேஷமும் போட்டு ஆடுவதுக்கும் அரசியல் பதவி ஆசை பிடித்தவர்கள் எங்கும் தயாராயிருப்பார்கள். சேலைக்கும் நகைக்கும் ஆசைப்பட்டுச் சோரம்போற பெண்களைப் பார்க்கவில்லையா? அவர்களைப் போலத்தான.”

இராசரத்தினத்தின் சிந்தனையில் அவ்வார்த்தைகள் எதையோ நினைவூட்டின.

“ஏன் பெண்களை மட்டும் தாக்கிரீர்?”

“பெண்ணாசை பிடிச்ச இவற்றைக் காட்டி ஏமாத்தும் ஆண்களையும் தான் இந்த அரசியல் ஆதிக்க ஆசையோடு சேர்த்துச் சொல்லுறன்.”

இராசரத்தினத்தின் இதயத்தில் அவ்வார்த்தைகள் அம் பாகத் தாக்கின. தான் ஈஸ்வரியின் பின்னே ஆசை காட்டித் திரிவது அவள்மேல் ஆசைப்பட்டா? வஞ்சம் தீர்க்கவா?

இவ்வினாக்களுக்கு அவரால் பதில் காண முடியவில்லை.

66

இராசரத்தினம் மூன்று மாதம் கழித்தே மறுபடி யாழ்ப்பாணம் செல்ல நேர்ந்தது. தமிழரசுக் கட்சியின் அடுத்த நடவடிக்கைகள் பற்றிய இரகசியக் கூட்டம் ஒன்றிற்காகச் சென்றிருந்தார்.

கோண்டாவிலுக்கு ஈஸ்வரியைப் பார்க்கச் சென்ற போது அங்கே பத்மாவைக் கண்டு திடுக்குற்றார். மின்சாரம் தாக்கியது போன்ற அதிர்வு சில கணங்களில் மறைந்தது. பத்மா கிமோனா அணிந்திருந்தாள். அங்கே குடியிருக்க

வந்துவிட்டாளா எனச் சந்தேகப்பட்டார். ஈஸ்வரியின் குழந்தையை அணைத்தபடி கப்போடு சாய்ந்து கால்களை நீட்டிக் கொண்டிருந்தாள். பத்மாவை அங்கே கண்டது அவருக்கு அதிர்வாகவும் எதிர்பாராத ஏமாற்றமாகவும் இருந்தது. அவரது இன்ப நினைவுகள் யாவும் ஒரு கணத்தில் சிதைந்தன. பத்மா குழந்தையைத் தூக்கியபடியே எழுந்து நின்றாள். சத்தியாக் கிரகத்தின்போது தடிப்பான கைத் தறிச் சேலை ஒன்றை உடுத்துப் பொலிவாக இருந்தாள். கிமோனாவோடு எலும்பும் கூடுமாகவே காட்சியளித்தாள். அந்த உடையில் அவர் முன்னால் நிற்க பத்மா வெட்கப்பட்டாள்.

‘ஈசு, இங்கை வாவன்’

குரல் கொடுத்தாள்.

‘உந்தக் கதிரையிலை இகூக்கோ, வாறன்’

குழந்தையோடு அறையை நாடிச் சென்றாள்.

ஈஸ்வரி கிமோனாவோடு நிறை மாதமாகத் தோன்றிய வயிற்றுடன் அசைந்தசைந்து வந்தாள். அவள் முகத்திலே சிரிப்பும் ஏமாற்றமும் வெட்கமும் ஒருங்கே தோன்றின.

பத்மா வரமுன்னர் சொல்ல வேண்டியவற்றை—பத்மா முன்னால் பேச முடியாதவற்றை, அருக்காட்டமாக மெல்லிய குரலில் சொல்லி முடிக்க முயன்றாள்.

‘‘மூண்டு மாதமாய் நீங்க எட்டியே பார்க்கேல்லை. என்னை நீங்களும் மறந்திட்டியளோ எண்டுநினைச்சன். உங்களைப் பார்க்க எவ்வளவு ஆசையாயிருக்கு. உங்களோடே மனம்விட்டுக் கதைக்கவும் முடியாமல் போச்சு. மச்சாள் இங்கை இருக்க வந்திட்டா...அவர் எப்பிடி இருக்கிறார். தண்ணி கிண்ணி போட்டுக்கொண்டு திரியிறாரோ. நேர காலத்தோடை வீட்டை வாறாரோ. நான் எத்தினை காயி தம் எதுதினன். அந்த மனுஷன் பதிலே எழுதிறேல்லை.

அந்த ஐம்பது ரூபா மணியோடரைத் தான் கடமைக்காக அனுப்புற மாதிரி அனுப்பிக் கொண்டிருக்கிறார்...''

யாவும் பேசி முடிப்பதற்கிடையில் பத்மா நீலக் கலரில் ஒரு வோயில் சேலையை உடுத்துக்கொண்டு குழந்தையோடு வந்தாள். முகத்தில் பவுடர் பூசியிருந்தாள். களையே யில்லை. இராசரத்தினத்திற்கு ஒரு சிரிப்பை வரவழைக்க முயன்றாள். வரட்டுச் சிரிப்பாகவே உதிர்ந்தது. மீண்டும் முகம் இருண்டது.

''இதுதான் எங்கடை மச்சாள். முந்தி ஒருநாள் பார்த்தனீங்கிளில்லே. அண்ணனை அவிசாவலைக்கு மாத்திப் போட்டாங்கள். அதுதான் உங்கடை ஊர் வீட்டை கூலிக்குக் குடுத்திட்டு இங்கை எங்களோடை இருக்கிறா.''

''முந்தி இந்து மகாசபைப் பள்ளியிலையெல்லே படிப்பிச்சவர்.'?''

''பத்து வருஷமாய் அங்கைதான் படிப்பிச்சவர். இப்ப அரசாங்கம் எல்லாப் பள்ளிக்கூடத்தையும் எடுத்திட்டுத் தல்லே. அதுதான் நினைச்சபடி மாத்திறாங்கள்.''

இராசரத்தினத்திற்கு அப்போதுதான் அரசாங்கம் பள்ளிக் கூடங்களை தமது நிருவாகத்தின் கீழ் கொண்டு வந்தது திடீரென நினைவில் வந்தது. அதனால் ஏற்படும் விளைவுகளை எண்ணிப் பார்த்தார்.

''அவர் அப்பீல் ஏதாவது எழுதிப் பார்க்கேல்லையா?''

பத்மாவைப் பார்த்துக் கேட்டார்.

''எல்லாம் எழுதி, ஆட்களையும் பிடிச்சுத்தான் பார்த்தவர். ஒண்டும் சரி வரேல்லை''

பத்மா தணிவான குரலில் பதில் கூறினாள்.

''உங்களுக்குத்தானே உந்த எம். பி. மாரெல்லாம் பழக்கம். நீங்க நினைச்சா செய்ய முடியாததா. அண்ணனை

திரும்பவும் யாழ்ப்பாணத்தில் எங்காவது கிட்ட ஒரு பள்ளிக் கூடத்துக்கு மாத்திவிட மாட்டியளா?''

ஈஸ்வரியின் குரலில் உரிமையோடு கேட்கும் வேண்டுகோள் பிரதிபலித்தது. இராசரத்தினம் சிறிது நேரம் பேசாது சிந்தனையில் ஈடுபட்டார்.

''நீங்க வந்தால் சொல்லிச் செய்விக்கலாம் எண்டுதான் ஈசு நெடுகலும் சொல்லிக் கொண்டிருந்தாள்.''

பத்மா விநயமாகச் சொன்னாள்.

''முந்தியே காயிதம் எழுதியிருக்கலாமே?''

ஈஸ்வரியைப் பார்த்துக் கேட்டார்.

''மச்சாள்தான் காயிதம் எழுதவேண்டாம். வந்தால் கேட்டுச் செய்யப் பார் என்று சொல்லித் தடுத்தா.''

ஈஸ்வரிக்கு இன்னும் தனக்கும் பத்மாவிற்கு மிடையில் முன்னர் இருந்த தொடர்பு பற்றி எதுவும் தெரிய வராதது ஆச்சரியமாயிருந்தது. அதுவும் நல்லதென்று மனதில் எண்ணிக் கொண்டார்.

''சரி முடிஞ்சவரை முயன்று பார்ப்பம். எங்கடை எம். பி. எல்லாரும் தடுப்புக்காவலிலை. எண்டாலும் கல்விப் பகுதியிலை செல்வாக்குள்ள நல்லாய் தெரிந்த எம். பி. மிட்டை உங்களை அழைச்சிட்டுப் போறன். எப்பிடியும் நீங்களும் வாறதுதான் நல்லது.''

பத்மாவைப் பார்த்துச் சொன்னார். அவள் நிலத்தைப் பார்த்தபடி பேசாது நிற்பதைப் பார்த்து மீண்டும் தொடர்ந்தார்:

''ஈசு, நீங்களும் வெளிக்கிட்டு நில்லுங்கோ, நாளைக்கும் பின்னேரம் நாலரை மணி போலை நான் கார் கொண்டு வாறன்.''

பத்மாவின் முன்னால் வாய் தவறி 'ஈசு' என்று அவளை அழைத்ததற்காக நாளைக் கடிந்து கொண்டார். பத்மாவின் முகத்தில் பலவித உணர்வுகள் தலையெடுத்தன. தலையை நிமிர்த்தி அவரைப் பார்த்தாள்.

“சரி நாங்கள் சரியாய் நாலரைக்கு வெளிக்கிட்டு நிப்பம். எப்பிடி யெண்டாலும் இந்த உதவியைச் செய்து விடுங்கோ?”

ஈஸ்வரி சொன்னாள்.

“இந்த உதவி கூடச் செய்யாட்டால் நான் உங்கடை குடும்பதோடையே பழகியிருப்பதில் என்ன பயன்?”

இருவரில் எவர் கோப்பிபோடச் செல்வது என்று தம்முள்ளே தடுமாறினர். இருவரும் தம்முள்ளே தனிமையில் அவனுடன் பேச விரும்பினர். ஈஸ்வரி வயிற்றுப் பாரத் தோடு நிற்க முடியாமல் கப்போடு சாய்ந்தபடி நிலத்திலே இருந்து விட்டாள். பத்மா வேறு வழியின்றி அடுக்களை வாயிலை நோக்கிச் சென்றாள்.

“மச்சாள். இவருக்கு மல்லிபோட்டு இடிக்கிற எங்கடை கோப்பி நல்லாய் பிடிக்கும்.”

ஈஸ்வரியின் வார்த்தையைக் கேட்டு பத்மா உள்ளூறச் சிரித்தாள். அச்சிரிப்பில் வஞ்சமும் கலந்திருந்தது.

“முந்தியே கேக்க எண்டிருந்தனான். உங்களுக்கு அண்ணனை முந்தியே தெரியுமோ?”

ஈஸ்வரி இராசரத்தினத்தைப் பார்த்துக் கேட்டாள்.

“கேள்விப் பட்டிருந்தனான். இங்கை முந்தி ஒருக்கா ஷரேக்கைதான் நேரிலை பார்த்தன்.”

“மச்சாளை?”

“எங்கடை ஊர்தானே. முந்தியே தெரியும்.”

“நீங்கள் இந்த முறை வாடிப் போய் வந்திருக்கிறியள், முடிம கறுத்துப் போயிருக்கு. கனக்க யோசிக்கிறியள்போலை கிடக்கு.”

“அப்பிடியா?”

வரட்டுச் சிரிப்புச் சிரிக்க முயன்றார்.

“மச்சாள் இங்கை நிக்கிறது எனக்கும் ஏமாத்தந் தான்.”

“நான் அடிக்கடி இனிவாறதும் நல்லாயில்லை.”

“நீங்க முந்தியைப் போலையே வந்து போங்கோ. அவ அப்பிடி ஒண்டும் வித்தியாசமாய் நினைக்க மாட்டா. நீங்க வாற நேரம் தெரிஞ்சா நான் பிள்ளைத்தாச்சி எண்ட சாட்டிலை ஏதாவது அரைக்கிற இடிக்கிற வேலை குடுத்திடலாம்.”

இராசரத்தினம் உள்ளூறச் சிரித்துக் கொண்டார். இருவரிடையேயும் விரைவில் மோதல் ஏற்படலாம் எனவும் எண்ணினார். பத்மா தன் பழைய காதலி என்பதை அறிந்ததும் ஈஸ்வரி என்ன எண்ணுவாள்? சொல்லுவாள்? பின்னர் எப்படி நடாத்துவாள் என்பதையெல்லாம் கற்பனை செய்து பார்த்தார். பயங்கர விளைவுகளும் அவர் கண்முன்னே தோன்றிப் பயமுறுத்தின.

67

இராசரத்தினம் சொன்னபடி மறுநாள் மாலையில் காஈ கொண்டு சென்றார். படலையில் காரைநிறுத்திவிட்டு உள்ளே சென்றார். பத்மாவும் ஈஸ்வரியும் தூய்மையாக உடையணிந்து வாயிலில் நின்றனர். இருவரையும் மாறிமாறி ஏற இறங்கப் பார்த்தார். அவருக்கு நல்ல நினைவிருந்தது. இருவருமே அவர் வாங்கிக் கொடுத்த சேலைகளையே உடுத்திருந்தனர். எத்தனையோ வருடங்களின் முன், அத்தனை பொருள் வருவாய் இல்லாத வேளையில், கள்ளக் காதல் படலம் நடைபெற்றிருந்தகாலை அவர் அவளது பிறந்த நாளுக்காகப்

பரிசளித்த ஊதா நிற கோயமுத்தூர் சேலையை பத்மா உடுத்திருந்தாள். நன்கு தெரிந்த இந்திய நண்பர் ஒருவரின் சேலைக்கடையில் ஐம்பது சேலைகளைப் பிரட்டி அதைத் தேர்ந்தெடுத்தது நினைவில் வந்தது. அதை அவள் உடுத்துக்காட்டும் வாய்ப்பே முன்னர் கிடைக்கவில்லை. அதன்பின்னர் நெசவுப்பாடசாலைக்கே செல்லப்படாது என்று பொன்னம்பலத்தார் தடையுத்தரவு போட்டு விட்டார்.

சேலையைச் சலவை செய்த மடிப்புத் தெரிந்தது. முன்னரும் அவள் உடுத்திருக்கிறாள் என்பதாக எண்ணிக்கொண்டார்.

இன்று திடீரென அவள் ஏன் இந்தச் சேலையை உடுக்க வேண்டும்? பழமையை நினைவூட்டவா? காதலின் தோல்வியால் ஏற்படும் வடுவை வெறும் தாலியால் மறைத்துவிட முடியாது என்பதைக் காட்டவா? ஈஸ்வரியின் மனதையும் அறிந்து போட்டியிடவா?

அவரால் விடைகாண முடியவில்லை.

ஈஸ்வரி கரஷ்மீர் பட்டுப்புடவை ஒன்றைக் கட்டியிருந்தாள். பிள்ளை வயிற்றையே மறந்து தன் ஆடம்பரத்தில்தெய்வம் மறந்து அவர் மனதைத் துருப்திப்படுத்த முயன்றாள்.

அழகம்மாவின் கையில் குழந்தையிருந்தது. அவளும் இராசதுரையும் வாயில் கதவோடு நின்றனர். அழகம்மா இராசரத்தினத்தைப் பார்த்துச் சொன்னாள்:

“தம்பி, உன்னைத்தான் நம்பியிருக்கிறம். எப்படியெண்டாலும் தம்பிக்கு கிட்ட ஒரு பள்ளிக்கூடத்துக்கு மாத்தி விடுங்கோ. பெரிய புண்ணியங்கிடைக்கும்.”

அழகம்மா படலைவரை வந்தாள். இருவரும் பின் சீட்டில் ஏறிக்கொண்டனர். கார் போகும்போது ஈஸ்வரி சொன்னாள்:

“இனிமேல் இந்துபோட் பள்ளிக்கூடம் மட்டும் வேண்டாம். அவங்களோடே அண்ணன் சண்டை பிடிச்சதாலைதான் இதெல்லாம் வந்தது.”

“இந்து, கத்தோலிக்கம் எண்டு இனி ஒண்டும் கிடை யாது. எல்லாம் இனி கவண்மென் பள்ளிக்கூடம் தானே.”

எம். பி. வீட்டுக்குள்ளே அழைத்துச்சென்று இருவரையும் உட்கார வைத்தார். நன்கு பழகிய நண்பர் வீட்டில் நடமாடுவது போலக் காட்டிக் கொண்டு உள்ளே சென்றார்.

எம்.பி. பொலிஸ் நிலையத்திற்கு அவசர அலுவலாகச் சென்றதாகவும் அவ்வழியே வேறும் அலுவல் முடித்துவிட்டு புகையிரத நிலையத்திற்குப் போய்வருவார் எனவும் அவரின் மனைவி தெரிவித்தாள். இரண்டு மூன்று இடங்களுக்கு டெலிபோன் செய்து பின்னர் கணவருடன் பேசிவிட்டுச் செய்தி சொன்னாள்:

“கொழும்பாலை நாளை யிண்டைக்கு வந்திடுவாராம். உங்களைப் பின்னேரம் அஞ்சு மணி போலை வரச் சொன்னார். நானும் நினைவு படுத்தி வைக்கிறன்.”

சோர்ந்த முகத்தோடு திரும்பிவந்து செய்தியைச் சொன்னார். இருவரும் எழுந்து காரை நோக்கி நடந்தனர். சிந்தனையில் மௌனம் குடிகொண்டிருந்தது.

“உங்களையும் வெளிக்கிடப் பண்ணிக் கூட்டி வந்திட்டன். வந்த நாங்கள் அப்ப படம் பார்க்கப் போவமா?”

பகிடியாக ஒரு கேள்வியைப் போட்டு இருவரது முகத்தையும் இராசரத்தினம் நோட்டம் போட்டார். அவர்களிருவரும் ஒருவரை ஒருவர் பார்த்தனர்.

“வீட்டை சொல்லாமல் வந்திட்டம்.”

ஈஸ்வரி சொன்னாள். அதுதவிர அவள் தயாராகவே யிருந்தாள். பத்மா முகத்தில் பயம் எதிரொலித்தது.

“அப்ப கடற்கரையாலை போவம். கடற்காத்து உங்களுக்கு நல்லது தானே.”

பத்மாவின் விருப்பைப்பற்றிக் கவலைப்படாமலே ஈஸ்வரி சம்மதித்தாள்.

கடற்கரையில் அரை மணி நேரம் கழிந்தது. இராசரத்தினம் அதிகம் பேசவில்லை. அவர்களிருவரையும் முன்னே நடக்கவிட்டு அவர் பின் புறமாக நடந்தார். பத்மாவின் முகத்தில் ஈயாடவில்லை. அதைப் பொருட்படுத்தாது ஈஸ்வரி குதூகலமாக நடந்தாள். அவளது பட்டுப்புடவை கடற்காற்றில் விளையாடியது.

திரும்பும் வழியில் இருவரையும் ஒரு ஓட்டலுக்குள் அழைத்துச் சென்றார். பத்மா அச்சத்தோடு அமைதியாக இராசரத்தினம் காட்டிய வழியே நடந்தாள். அமைதியான தனிய அறை. கேக்குகளும் ஐஸ்கிரீமும் வரவழைத்தார்.

“ஐஸ்கிரீம் சாப்பிட ஒரே ஆசை. கொழும்பிலை சாப்பிட்டதுக்கு நான் இன்னும் சாப்பிடேல்லை.”

பிள்ளைத்தாச்சியரின் வாஞ்சையும், ஆசைகளும் ஈஸ்வரியின் குரலில் தெரிந்தன. அங்கு இராசரத்தினம் அழைத்து வந்தது நல்லதென்று பத்மாவிற்கும் பட்டது. கசக்கொட்டை, முந்திரி வத்தல், சொக்லெட் போட்ட அந்த ஐஸ்கிரீமை சுவைத்து இருவரும் சாப்பிட்டனர்.

“இன்னொண்டு ஓடர் பண்ணட்டா?”

இராசரத்தினம் பகிடியாகச் சொன்னார்.

பொழுது கருக வீட்டிற்குத் திரும்பிவிட்டனர்.

சனிக்கிழமை மாலை தயாராக நிற்கும்படி சொல்லி விட்டு இராசரத்தினம் வெளியேறினார்.

68

சனிக்கிழமை மாலையில் வாடகைக் காருடன் இராசரத்தினம் வந்திருந்தார். எம். பி. யை நேரத்தோடு காண முடிந்தால் சினிமாவிற்கு அழைத்துச் செல்லவேண்டுமென்று கற்பனை செய்திருந்தார். ஈஸ்வரி அன்று அவர் கேட்டதை நினைவில் வைத்துத் தாயிடம் சொல்லிவிட்டு வருவாள் என அவர் நிச்சயம் நம்பியிருந்தார்.

“விட்டிலை உங்களோடை படம் பார்க்க வாறதுக்கு சரியான சாட்டுச் சொல்லமுடியாது. ஆனா எனக்கு ஆசையில்லை எண்டில்லை. சந்தர்ப்பம் கிடைக்கேக்கை கட்டாயம் ஒருக்கா எண்டாலும் வருவன்.”

பல மாதங்களின் முன்னர் ஒருதடவை ஈஸ்வரி கூறியதும் அவர் நினைவில் வந்தது. பத்மாவிற்ரு அவர்கள் உறவு பற்றி எதுவும் தெரிவது பற்றியும் அவர் கவலைப்படவில்லை.

படலையைத் திறந்து உள்ளே நுழைந்தபோது அவருக்கு ஒரே ஏமாற்றமாக இருந்தது. பத்மா மட்டுமே அவர் முன்னர் ஒரு தீபாவளியின்போது பரிசளித்த நில வர்ணச் சேலையுடன் தயாராக நின்றாள். வியாழக்கிழமை போலவே தாலியை சட்டைக்குள்ளே விட்டிருந்தாள். ஈஸ்வரி கிமோனாவோடு சேர்ந்துபோய் நின்றாள். அவளின் முகம் சிறிது வீங்கிப் போயிருந்தது.

“ஏன்? என்ன நடந்தது?”

“பிள்ளைக்குக் காய்ச்சலோடை 'முகமும் அதைச்சுப் போச்சு.’”

அழகம்மா பதில் சொன்னாள்.

“ஆரேன் டொக்டரிட்டைக் காட்டேல்லையோ?”

“டிள் பிறினும் குடிநீரும் குடுத்துப் பார்த்தம். இரவைக்கும் பார்த்திட்டுக் காலையிலை இணுவிலுக்குக்கொண்டு போக இருக்கிறம்.”

அழகம்மா அழாக்குறையாகப் பேசினாள்.

“நீங்க பிள்ளைப்போட்டு வாருங்கோ. இண்டைக் காதல் அலுவல் நல்லதாய் முடியட்டும்.”

அழகம்மா இருவரையும் படலைவரை வந்து வழியனுப்பினாள். ஈஸ்வரியின் முகத்தில் தோன்றியிருந்த வாட்டமும் ஏமாற்றமும் அவர் மனதை வருத்திக் கொண்டிருந்தது.

டினரவரோடு இராசரத்தினம் முன்சீட்டில் இருந்தார். வின்சீட்டின் ஒருபக்க ஓரமாக பத்மா இருந்தாள்.

உருகும் பணிக்கட்டியை உடைக்க முற்படுவது போலவே பேச்சு இருந்தது. இருவர் மனமும் உருகிக் கொண்டிருந்தது. நீண்ட மொனததை உடைக்க தேவையற்ற விஷயங்களைக் கொண்டுவந்து போலியாகப் பேசினார். முதல் தடவை போல அவர் கொடுத்த சேலையையே அன்றும் பத்மா உடுத்து வந்ததும் வியப்பாயிருந்தது.

எம். பி. யின் வீட்டின் வெளியே இருந்த நீண்ட வாங்கிலும் நாற்காலிகளிலும் அவரின் வரவைப் பார்த்துக்கொண்டு ஆட்கள் இருந்தனர். எம். பி. இருக்கிறார் என்பதை அறிந்து இராசரத்தினம் வீட்டின் உள்ளேயே பத்மாவை அழைத்துச் சென்றார்.

அவர் சாப்பிடும் மேசையிலிருந்து தேநீர் அருந்திக் கொண்டிருந்தார். நண்பருடன் பேசுவதுபோல இராசரத்தினம் அவரிடம் அரசியல் விஷயங்களெல்லாம் பேசிவிட்டு வந்த அலுவல் பற்றித் தெரிவித்தார்:

“எனக்கு மிகவும் வேண்டியவர்கள். இந்த விஷயத்தை எப்பிடி எண்டாலும் கெதியாய் செய்து விடவேண்டும்.”

“பெயர் பள்ளிக்கூட விபரங்களையெல்லாம் அந்தக் கடுதாசியிலை எழுதித்தந்திட்டுப்போம். திங்கட்கிழமை நான் பிறகும் கொழும்புக்குப் போவன். அப்ப எல்லாம் பார்த்துக் கொள்ளுறன்.”

இருவருக்கும் தேநீர் வந்தது.

பத்மாவும் எம். பி. வீட்டில் தேநீர் அருந்துவதைப் பெருமையாகக் கருதினாள். மீண்டும் மீண்டும் இராசரத்தினத்தையும் சிவஞானத்தையும் ஒப்பிட்டுப் பார்த்தாள். எத்தனை ஏமாற்றம்? மனைவி என்றே அறிமுகப்படுத்த முடியாத நிலை. தனக்குக் கிடைக்க இருந்த பெருமை, சீர்,

செ. கணேசலிங்கன்

225

சிறப்பு யாவும் இழந்து எதிர்காலம் எதுவுமேயின்றி உலகிலே தனித்து நிற்பதாக அவளுக்குத் தோன்றியது.

‘எப்பிடி வந்தியள்? வீட்டை போகக் கார் அனுப்பட்டா?’

‘‘வாடகைக் கார் நிக்குது.’’

69

இராசரத்தினமும் பத்மாவும் விடைபெற்றுக் கொண்டு வெளியே வந்தனர். வானம் கறுத்து மழை தூறிக்கொண்டிருந்தது. காரடிக்கு வந்ததும் டிரைவரைக் காணவில்லை. சுற்றுமுற்றும் பார்த்தவண்ணம் இராசரத்தினம் பின்கதவைத் திறந்தார். அவள் ஏறிக்கொண்டாள். அவரும் பின்சீட்டில் ஏறினார்.

‘‘ஆரேன் பார்க்கப் போயினம்?’’

அச்சத்தோடு சொன்னாள். ஒருபக்க மூலையில் ஒதுங்கி இருந்தாள். எவரும் பார்க்காவிடின் அவள் எதற்கும் தயார் என்பதாக அவர் அர்த்தம் செய்து கொண்டார். வாய் தவறிச் சொல்லுவதாக எதுவும் கிடையாது; அடிமனதில் மறைத்து வைப்பதே எதிர்பாராத இடங்களில் அவர்களை அறியாமலே நாவில் வெளிவந்து விடுகிறது; அவ்வார்த்தையால் உட்கருத்து வெளிப்படும்போது அவர்கள் ‘வாய் தவறியது’ என்று சொல்லி மழுப்பப் பார்க்கிறார்கள் என்ற மனோதத்துவத்தில் அவருக்கு நம்பிக்கை இருந்தது.

‘‘ஆரேன் பார்த்தாலென்ன? புருஷன் பெண்சாதி எண்டு நினைப்பினம். உன் கழுத்திலைதானே தாலி இருக்கு. அப்படி நினைப்பது உனக்கு விருப்பமில்லையோ?’’

‘‘அறிஞ்சவை பார்த்தா!’’

ச-15

“அறிஞ்சவைக்குத்தானே நீ பயம். எனக்கு இப்பய அறிஞ்சவைக்கும் பயமில்லை. நீயேன் உந்தச் சீலையை உடுத்துக்கொண்டு வந்தாய்? பழைய நினைவுகளைப் பிறகும் கிளறத்தானே?”

“ஏதோ என்றை மனம் சொல்லிச்சது. நான் உடுத்தன். நீங்கள் இனியாதல் ஒரு கலியாணத்தைக் கட்டுங்கோவன்.”

“உண்மையாய் நான் கலியாணங் கட்டவேண்டுமென்று நீ விரும்பிறியா? எதுக்காக?”

“அப்பவாதல் நீங்கள் ஒழுக்கமாய் வாழுவியள்.”

“கலியாணங் கட்டியவர்களெல்லோரும் ஒழுக்கமாய் வாழினம் என்று சொல்லுறியா. உனக்கு இப்ப என்னோடை ஓடிவர ஆசையில்லையா? ஆரேன் அறிஞ்சவை பார்த்திடு வினம் எண்டெல்லோ பயப்பிடுறாய்.”

“நான்தானே கிழவியாய்ப் போனன். என்னை இப்ப பார்த்தும் ஆசை வருமா? நீங்கள் முந்தியைப்போல அம் பிடியே இளமையாய் இருக்கிறியள்.”

“காதலெண்டால் உருவத்தைப் பார்த்தா காதலிப்பது. காதலெண்டால் நினைவுதானே. நீ இன்னும் என்னை நினைக்கிறபடியாலைதானே, நான் தீபாவளிக்கு முந்தித் தந்த சீலையை உடுத்திக்கொண்டு வந்தனி.”

டிரைவர் இன்னும் வரவில்லை. வெளியே மழை கொட்டி யது. இராசரத்தினம் பத்மாவின பக்கத்துக் கதவுக் கண்ணாடிகளையும் மேலே உயர்த்திவிட்டார்.

“எனக்குப் பயமாய் கிடக்கு.”

பத்மா பதறிக்கொண்டிருந்தாள். இதயம் அடித்துக் கொண்டது. முகத்திலே பல்வேறு உணர்ச்சிகள் விளையா டின; வியர்வைத் துளிகள் அரும்பின. மழை இரைச்சல் தவிர ஒரே அமைதி.

“நீங்கள் ஏன் இன்னும் எங்கடை குடும்பத்துக்கையே சுத்திக்கொண்டிருக்கிறீர்கள்? என்ன எண்ணத்தோடைதான் எங்களுக்கு நன்மை செய்யிறியனோ தெரியாது. இதுகளாலை குடும்பமெல்லாம் அழிஞ்சபோமோ எண்டும் பயமாயிருக்கு.”

“என்னாலை ஏன் அழியப்போகிறதெண்டு சொல்லுறாய்? உங்களாலையும் கொப்பராலையும் கந்தையனாலையும் அழிஞ்சதெண்டு சொல்லன்.”

“என்னுடைய அழிவுக்கு நான் அதிகம் கவலைப்படவில்லை. ஈசு பாவம். அவளுக்கு உங்களை ஆரேண்டே தெரியாது. அவளின்ரை குடும்பமும் அழியப் போகுது எண்டுதான் பயமாயிருக்கு.”

பத்மாவின் பேச்சு அவருக்குப் புதிராயிருந்தது. ‘பத்மாவிற்கும் தெரிந்துவிட்டதா?’ அடிமனம் வினாவியது. தெளிவர்க அறிய முயன்றார்.

“ஏனப்பிடிச் சொல்லுறாய்?”

“அவளுக்கு நீங்கள் குடுத்ததெல்லாதையும் என்னாலை அப்பிடிக்கண்டுபிடிக்க முடியாதா? அவள் வைச்சிருக்கிறதெல்லாம் தம்பி வாங்கிக் குடுத்ததா? நீங்கள் குடுத்ததெல்லாதையும் என்னாலை மணந்து பார்த்தே சொல்ல முடியும்.”

“இவளுக்கு எல்லாம் தெரிந்துவிட்டது. இவள் ஏன் இதற்குள் நுழையவேண்டும்? இவளுக்கு என்ன உரிமை இருக்கிறது?’ மனதிற்குள் சொல்லிக் கொண்டார். பேச்சுகளை உடனே புதிய திசையில் திருப்பினார்.

“ஏன் உனக்கு எரிச்சலாய் கிடக்கா? அவள் கேக்கிறதை நான் வாங்கிக் குடுப்பன். உனக்கும் வேணுமெண்டாள் கேள்.”

பத்மா சிறிது நேரம் ஒன்றும் பேசாமல் இருந்தாள்.

“நீங்கள் என்னை மயக்கியதுபோல, அந்த அப்பாவிப் பெண்ணையும் மயக்கிப் போட்டியள்.”

“உன்னைக் கலியாணம் கட்டமாட்டெனண்டு சொன்னனா? ஈசு இப்ப என்னைக் காதலிக்கிறதை உன்னாலை தாங்க முடியாமலிருக்கு. என்னை ஏமாத்தினது போதாது. உனக்குப் பொறாமையும் வருது.”

“எனக்குப் பொறாமை வரேல்லை. நீங்கள் கலியாணம் கட்டாமல் கள்ளக் காதலிலை இன்பம் தேடப் பார்க்கிறியள்.”

“என்னை ஏமாற்றி, மானங்கெடுத்தது போதாது. இவள் இப்ப நீதி பேசவும் வருகிறாள்” சிந்தனைக் கிடங்கிலிருந்து கோபம் எழுந்தது.

“நான் என்னவும் செய்வேன், எதுவும் செய்வேன். என்னைப் பற்றிப் பேச உனக்கு எவ்விதமான உரிமையும் இப்ப கிடையாது. என் வாழ்க்கையைப் பற்றியோ, ஒழுக்கத்தைப் பற்றியோ கவலைப்பட்டு என்னைத் திருத்த வேண்டுமெண்டு விரும்பினால் இப்பவும் என்னோடை வரலாம். உன்னாலை முடியுமா?”

இராசரத்தினம் கேட்டார். அவர் வீம்புக்குக் கேட்கிறார் என்பதை அவள் உணராமலில்லை. பேசாமல் இருந்தாள்.

“உன்னாலை வரமுடியாது. சமுதாயம், கலியாணம் சடங்குகள் என்ற பெயராலை உன்ரை கழுத்தில் இரும்புச் சங்கிலி பூட்டியிருக்கிறது. அதை உன்னாலை உடைக்க முடியாது.”

அவரே பதில் சொன்னார். மழை ஓய்ந்து கொண்டிருந்தது. வெளியே இறங்கி முன்சீட்டில் இருந்துகொண்டே ஹோர்னை இருமுறை அழுத்தினார்.

ஒரே மௌனம். கடைசியாக இராசரத்தினம் சொன்னார்:

“ஏதோ என்னை இன்னமும் மறக்காமல் நெஞ்சக்கை வைச்சிருக்கிறியே. அது ஒண்டே போதும். ஆனா அது தான் உன்னைப் பாதியாய் அழிச்சுப் போட்டுது. அது முழு தாய் அழிச்சாலும் அழிச்சிடும்.”

டிரைவர் ஓடி வந்தான். நேரடியாகக் கோண்டாவி லுக்கு வந்தனர்.

“எல்லாம் சரிவரும்” என்று இராசரத்தினம் சொன்னார். பத்மா உடை மாற்ற அறைக்குள் சென்றாள். சோர் வோடு நிலத்தில் உட்கார்ந்திருந்த ஈஸ்வரியின் சுகத்தைப் பற்றி இராசரத்தினம் விசாரித்தார். மறுநாள் தவறாது ஆஸ்பத்திரிக்குச் செல்லும்படியும் அறிவுரை கூறினார். வழமையாகப் பேசும் பேச்சும் குதூகலமும் அவரில் இல்லாததை ஈஸ்வரி கண்டாள்.

“ஏன் இண்டைக்கு ஒரு மாதிரி இருக்கிறியள்?”

“நீ வரேல்லையெல்லே. உனக்கு ஐஸ்கிரீம் வாங்கித்தர முடியேல்லை. படத்துக்குக் கூட்டிக்கொண்டுபோக முடியேல்லை.”

அவள் ஒரு வரட்டுச் சிரிப்பை உதிர்த்தாள்.

“நானும் இண்டைக்கு நல்ல சந்தர்ப்பம் எண்டு நினைச்சிருந்தன். எல்லாம் மண்ணாய் போச்சு. எனக்கும் கவலை தான். இப்பிடிச் சந்தர்ப்பம் இனி எப்ப கிடைக்கப்போகுது? உங்கடை வாடின முகத்தைப் பார்க்கேக்கையும் அப்பிடித் தான் நினைச்சன்.”

ஈஸ்வரி சொன்னாள்.

அவளது குழந்தைச் சபாவமும் பேச்சும் அவரைக் கவர்ந்தது. இந்நாடகம் இன்னும் எவ்வளவு காலம் நீடிக்கப் போகிறதோ என்ற அச்சமும் அவர் மனதில் எழுந்தது.

இராசரத்தினம் கொழும்புக்குத் திரும்பிவிட்டார். கோண்டாவில் நிலமைகளை பரமநாதனிடம் சொன்னார். சூழந்தை பிறக்க இருக்கும் செய்தியும் அவனது கவனத்தை அவ்வளவாக ஈர்க்கவில்லை.

பரமநாதன் இரண்டு மாதத்தில் அந்த வீட்டைவிட்டு விடுவதாகவும் அலுவலகத்திற்குக் கிட்டவாக அறை தேடுவதாகவும் முன்னறிவித்தல் கொடுத்தான்.

ஈஸ்வரிக்கும் தனக்குமிடையில் ஏற்பட்ட உறவு பற்றிப் பரமநாதன் அறிந்தானோ என்ற நினைவும் பயமும் ஒரு கணம் ஏற்பட்டது. அதற்காக இராசரத்தினம் அஞ்சவும் இல்லை. ஈஸ்வரியை இனி கொழும்புக்கே அழைத்து வரும் நோக்கமில்லை என்பதைக் கண்டு கொண்டார்.

“அவசரகால நிலமை நீங்குவதாயுமில்லை. அரசியலில் அமைதி வாறதாயுமில்லை.”

பரமநாதன் சாட்டுக் கூறினான்.

அன்றிரவு ஓட்டலில் வாங்கி வந்த உணவை மேசையில் வைத்து இராசரத்தினமும் சண்முகமும் சாப்பிட்டுக் கொண்டிருக்கும் போது சண்முகம் சொன்னான்:

“அவசரகாலச் சட்டத்தை வைச்சுக்கொண்டு தொழிற் சங்கங்களையும் இந்த அரசாங்கம் நசுக்கப் பார்க்குது. வகுப்பு வாதம் பேசிக் கொண்டிருக்கிறதாலை நாட்டின் வளர்ச்சியே நசியுது. யாழ்ப்பாணத்திலை உங்கடை கட்சி என்ன முடிவு பண்ணினது?”

“அவசரகால நிலைமை முடியுமட்டும் அமைதியாய் இருக்கப்போறம்.”

“அரசாங்கம் அதை இப்போதைக்கு முடிக்கிற நோக்கமில்லை. தொழிற்சங்கங்கள் இதைப் பொருட்படுத்தாமல் பெரிய வேலை நிறுத்தத்துக்கு ஏற்பாடு செய்கிறார்கள்.”

“தோல்விதான் கிடைக்கும்.”

“போராட வேண்டிய வேளை தொழிலாளர்கள் போராடிக் கொண்டிருப்பார்கள். வெற்றிதோல்வி பற்றி யெல்லாம் அவர்கள் கவலைப் படுவதில்லை.”

“எதற்காக அவர்கள் போராடுகிறார்கள்?”

“நீதிக்காக”

“இந்த அரசாங்கத்திட்டையோ சமுதாயத்திட்டையோ நீதியை எதிர்பார்க்க முடியுமா?”

‘போராட்டம் நடத்தி நீதியை நிலைநிறுத்துவோம். இன்று கிடைக்காவிட்டாலும் என்றோ ஒருநாள் நீதி கிடைக்கவே போகிறது.’

“என்றோ கிடைக்கப்போகிற நீதிக்காக இன்று பலியாகிறவர்கள்...”

“பலியாகிறவர்களும் நீதிக்காக இரத்தம் சிந்தியவர்களே. அவர்கள் சிந்திய இரத்தத்தாலேயே உலகம் வளர்ந்து வருகிறது. குழந்தையைப் பெற விரும்பும் எந்தத் தாயும் இரத்தம் சிந்துவதற்காகக் கவலைப்படுவதில்லை.”

உடனே இராசரத்தினத்திற்கு ஈஸ்வரியின் நினைவு வந்தது. குழந்தை பெறுவது பற்றி அவளுக்குப் பெரிய கவலை எதுவுமில்லை. கணவனின் பரிவு, ஆறுதல் இல்லாமலே அவளுக்கு இருக்கும் நம்பிக்கையை எண்ணிக்கொண்டார். அந்த நம்பிக்கை என்னால் ஏற்பட்டதா?

“சமுதாயத்தைப் பற்றிப் பேசிறம். தனி வாழ்க்கையிலேயே எத்தனை எதிர்ப்பு, கவலைகள், துன்பங்கள். இவ்வளவு லச்சியம், போராட்டம் பற்றியெல்லாம் பேசிறீர். நீர் ஏன் இன்னும் கலியாணம் கட்டேல்லை?”

“உங்களுக்குத் தெரியும்தானே. எனக்கு மூண்டு சகோதரியள் கலியாணம் கட்டாமல் இன்னும் இருக்கிறதை.”

“ஏன் இன்னும் கட்டிக்கொடுக்கேல்லை?”

“சீதணம், சாதி, சாதகம், சடங்குச் செலவுக்குப் பணம் எல்லாம் பார்க்கவேணும். கிராமத்துச் சமுதாயமே வாழுபவர்களுக்கு இடங்கொடுப்பதில்லை. சடங்குக்கும் சம்பிரதாயத்திற்குமே முக்கியத்துவம் கொடுக்கும். சிலையில்லாத பழங்கோவிலிலை திருவிழா நடத்துவார்கள். அபிஷேகம் திருவிழா என்ற லஞ்சச் சடங்குகளைச் செய்து கடவுளிடமே அனுக்கிரகம் பெறப் பார்க்கிறார்கள். எண்டாலும் இந்தப் பிரபுத்துவ சமுதாயம் நீடித்து நிலைக்கப் போவதில்லை. சிதைந்துதான் வருகிறது.”

“பழங்கோவில் எங்கை சிதையுது? எனக்கு நடந்தது தெரியாதா? பரமநாதனுக்கு நடந்ததைப் பார்க்கவில்லையா?”

“துணிச்சலில்லாததால் பழங்கோவிலுக்கு நீங்கள் பணிபுரிந்தீர்கள். அதைப் பார்த்து நாங்களெல்லாம் விழிப்பா யிருக்கிறம்.”

“உம்மையும் அம்மாவுக்குச் சுகமில்லை என்று தந்தியடிச்சு, எங்கையேன் ஒரு தங்கையோடு மாட்டிவிடுவாங்கள்.”

“அவ்வளவுக்கு நாங்கள் இடங்கொடுக்க மாட்டம். எங்கை நிக்கிறம் என்று எங்களுக்கு நல்லாய் தெரியும். நீங்கள்தான் சமுதாயத்தை மேலெழுந்தவாரியாய் பார்த்து இனம், மொழி, காதல், பண்பாடு என்று ஏதோ எல்லாம் பேசி பழங்கோவிலுக்குப் பூச்சுக் கொடுத்துப் புதுப்பிக்கப் பார்க்கிறீயள். நாங்களெல்லாம் புது மாளிகை கட்ட ஆசைப்படுபவர்கள். தொழுவதற்கல்ல. வாழுவதற்கு.”

இராசரத்தினத்திற்கு அவனது பேச்சு வேடிக்கையாயிருந்தது. ‘இளம் வயதில் எல்லாரும் உப்பிடி லட்சியம் பேசுவார்கள். பிறகு எல்லாம் போய்விடும்’ என்று மனதிற்குள் சொல்லிக்கொண்டார். தான் வாலிப வயதில் ‘காதலே

வாழ்க்கை. காதலுக்காக உயிரும் விடலாம்' என்று எண்ணிக் கொண்டது நினைவில் வந்தது.

சண்முகம் தன் கட்சியின் லட்சியங்களைக் குறைவாகப் பேசியது இராசரத்தினத்தின் மனதைச் சுட்டது. ஆயினும் பேசாது இருந்தார்.

“லட்சியவெறி பிடிச்சவங்களுக்கு நியாயம் புரிவதில்லை” என்று மனதிற்குச் சமாதானம் சொல்லிக் கொண்டார்.

பரமநாதனில் ஏற்படும் மாற்றத்திற்கும் சண்முகமே காரணமாயிருக்க வேண்டும் என்று இராசரத்தினம் எண்ணிக் கொண்டார். அண்மையில் இருவரும் ஒன்றுசேர்ந்து வேலை நிறுத்தம் பற்றிப் பேசிக்கொள்வதும் நினைவில் வந்தது. தொழிற்சங்கக் கூட்டங்களுக்கும் அடிக்கடி இருவருமாகச் சென்று வருவதும் இராசரத்தினத்திற்குப் புதிராகத் தோன்றியது.

71

சிவஞானத்திற்கு ஊரெழுவிழுள்ள கிறிஸ்தவ பாடசாலை ஒன்றிற்கு மாறுதல் கிடைத்தது. தனது அப்பீல் பயன் தந்தது என்ற எண்ணத்துடன் யாழ்ப்பாணம் வந்தான். பழையபடி ஆலையூரில் சென்று சீதன வீட்டில் குடியேறினர். இராசரத்தினம் செய்த உதவிபற்றி எவரும் சொல்லவில்லை. அழகம்மாவிடமும் ஈஸ்வரியிடமும் எதுவும் தெரிவிக்க வேண்டாமென்று ஏற்கெனவே பத்மா சொல்லியிருந்தாள். அழகம்மா அவ்வாறே கணவனிடமும் சொல்லி வைத்தாள்.

“ஏன்?”

ஈஸ்வரி பத்மாவைக் கேட்டாள்.

“இவருக்கு அவரைப் பிடிக்காது?”

“ஏன் பிடிக்காது?”

“எனக்குத் தெரியாது?”

ஈஸ்வரிக்கு அவள் பதில் புதிராக இருந்தது. இத்தனை உதவி செய்பவரை உதாசீனம் செய்வதை அவள் விரும்பவில்லை. ஒரு நாளைக்குத் தமையனையே கேட்கவென்றிருந்தாள். பத்மாவிற்சாகப் பேசாதிருந்தாள். முதல் தடவை இராசரத்தினமும் சிவஞானமும் சந்தித்தது பற்றியும் பின்னர் ஒரு தடவை இராசரத்தினத்திடம் தான் கேட்டது பற்றியும் நினைவு கூர்ந்து பார்த்தாள். எவ்வித காரணமும் அவளுக்குத் தோன்றவில்லை. இராசரத்தினம் மறுமுறை வரும்போது விபரமாகக் கேட்டறிய எண்ணியிருந்தாள். ‘அண்ணனிலும் பார்க்க உரிமையுடன் கதைக்கத்தக்கவர் அவர்தானே’ என்று தன் மனதிற்கே ஆறுதல் கூறிக்கொண்டாள்.

அன்று சனிக்கிழமை. வாடகைக் காரில் மற்றோர் ஆசிரியரோடு அவரது அலுவலாகப் பட்டணம் போய்விட்டு சிவஞானம் வீடு திரும்பினான். சிவஞானம் எண்ணெய் தேய்த்து முழுக் இருப்பதை அறிந்து அரைறாத்தல் இறைச்சியாவது அவளுக்காக வாங்கி வரும்படி பத்மா சொல்லியிருந்தாள். அடுக்களைக்குள் அவள் தேங்காய்ப் பால் பிழிந்து கொண்டிருந்தாள். சிவஞானம் இறைச்சிப் பார்சலை அவள் முன்னால் வீசியெறிந்தான். அவள் திடுக்கிட்டு நிமிர்ந்து பார்த்தாள். அவன் கண்கள் சிவந்திருந்தன.

“ஏன் ஒரு மாதிரியாய் பார்க்கிறியள். பட்டணம் போனால் சாராயம் போடாமல் வரமுடியாதோ?”

வெந்து கொண்டிருந்த தணலிலே எண்ணெய் ஊற்றியதுபோல சிவஞானம் உணர்ந்தான்.

“நான் என்றை விருப்பப்படி குடிப்பன். நீ ஆரடி பதிவிரதை கேட்க. இராசரத்தினத்தோடே காரிலை சுத்தித் திரிஞ்சியாமடி, நான் அவிசாவலையிலை நிக்கேக்கை.”

“ஆருங்களுக்குச் சொன்னது?”

“அதையேன்ரி உனக்கு. உண்மையா? பொய்யா? சொல்லடி மறுமொழி.”

“ஆரிந்தக் கதையெல்லாம் கட்டி உங்களுக்குச் சொன்னது?”

“என்னெடி கட்டுக்கதை. இப்ப கூட்டிக் கொண்டந்து ஒப்புவிக்கட்டா?”

“நடந்ததைப் போய் சரியாய் கொப்பர் கோச்சீட்டை இல்லரட்டி ஈசுவிட்டைக் கேட்டிட்டு வாருங்கோ. கண்டபடி வெறியிலை பேசவேண்டாம்.”

“ஏனடி அங்கை போகவேணும். நீயே சொல்லனடி. அவன் அண்டைக்கு எங்கடை வீட்டை வந்ததுக்கெல்லே பேசிப்போட்டு விட்டனான். பிறகென்னடி அவனோடை தொடுப்பு. என்றை மானமெல்லாம் போகுது. கார்க் காரங்க னெல்லாம் கேவலமாய் பேசிச் சிரிக்கிறாங்களெடி.”

“இப்ப இங்கை நீங்கள் வாழுற வாழ்வையுந்தான் பார்த்துச் சிரிக்கிறார்கள்”

“அது கிடக்கட்டும். உன்னை ஆரடி அவனோடை காரிலை சுத்தச் சொன்னது?”

“ஆர் சுத்தினது. உங்களை இங்கை மாத்துவிக்கிறதுக் காக ஈசுவோடை எம்.பி. வீட்டுக்குப் போன நாங்கள்தான். பொய்யெண்டால் போய்க் கோண்டாவிலிலை கேட்டிட்டு வாங்கோ”

“என்னை இடம் மாத்திறத்துக்காக அவனிட்டையாடி போகவேணும்?”

“ஈசுதான் கேட்டவன். அந்த மனுஷன் இருந்தபடியால்தான் இப்ப பிறகும் ஊரோடை நிண்டு தின்னிறியன்.”

“அவனைக்கெஞ்சிற நேரம் நான் அவிசாவலையிலையே கிடந்து சேத்திருப்பன். நீ தனிய அவனோடை கூடிக்

கொண்டு எம்.பி. வீட்டை போனனியோடி, இல்லை யோடி?"

"இரண்டாந்தரம் ஈசவுக்குச் சுகமில்லாமல் போச்சு. கொப்பர் கோச்சிக்குத் தெரியத்தான் போனனான்."

"அவனை ஆர் எண்டு அவைக்குத் தெரியாதபடி. நீ அவனோடை போய் ஆடிப்போட்டு இப்ப பத்தினி வேஷம் போடுறாள், வேசை."

"இன்னொருக்காச் சொன்னா இந்த வீட்டிலை என்ன நடக்குதெண்டு இருந்துதான் பார்க்க வேணும்."

"எம் பி. வீட்டை போனதெண்டு நீ ஏனடி பின்னை எழுதேல்லை. அதிலையே உன்ரை வேசை ஆட்ட மெல்லாந் தெரியுதெடி"

தேங்காய் பிழிவதை விட்டு அவள் எழுந்து நின்றாள். அவள் உடலெல்லாம் பதறியது.

"உங்களுக்கு அவரைப் பிடிக்காதெண்டு தெரியும். அது தான் எழுதேல்லை."

"கடற்கரைக்கும் கொட்டலுக்கும் காரிலை போய் நீ சுத்தித் திரியெல்லையாடி, மானங்கெட்ட வேசை"

"என்ன வேசை வேசை எண்டு சொல்லுறியள். அளந்து பேசுங்கோ. உதுக்கெல்லாம் வஞ்சம் தீர்ப்பன். ஈசவும் என்னோடை வந்தவள்தானே!"

"என்னடி வெருட்டிறாய். ஈசவும் உன்னைப்போலை ஆடித்திரியிறாளோ?"

"அவள்தான் ஆடித்திரியிறாள். என்ரை தம்பிக்குத் துரோகம் செய்யிறாள்"

"ஆரோடையடி?"

"இராசரத்தினத்தோடைதான்"

"ஆரையடி சொன்னாய், வேசை?"

பத்மரவின் கன்னங்களில் மாறி மாறி அறைந்தாள். வேதனை தாங்காது கன்னங்களைப் பிடித்தபடி அப்படியே இருந்து விட்டாள். கண் முன்னே உலகமெல்லாம் சுற்றியது.

“தாலியைக் கட்டிப் போட்டாய் எண்ட துணிச்சலிலை கண் கடை, நீதி, நியாயமில்லாமல் பேசிறாய். வேணுமெண்டால் இதைக் கட்டின மாதிரி அறுத்துக்கொண்டு போவன். இன்னொருத்தீன்ரை கழுத்திலை கட்டி அடிமையாக்கலாம். இல்லாட்டி வித்துச் சாராயம் குடிக்கலாம்.”

முன்னர் இருந்த வேகம் அவள் பேச்சில் இருக்கவில்லை. கன்னமெல்லாம் நொந்து காது அடைத்துப் போயிருந்தது.

“அறுத்துக் கொண்டுதான் போகப் போறென்றி”

“தம்பி உன்ரை தங்கேன்ரை தாலியையும் அறுக்கிறானோ இல்லையோ பார்”

“வேசை. முதல் உன்ரை தாலிதான்ரி அறும்.”

எண்ணெய் போத்திலையும் அவித்த சீயாக்காயையும் எடுத்துக்கொண்டு அவன் கிணற்றடிக்குப் போனான். பத்மரவனுக்கு எந்த வேலையிலுமே மனம்செல்லவில்லை. கவலை, அடிபட்ட வேதனையை மீறி எல்லோர் மேலும் பழிதீர்க்க வேண்டுமென்ற வஞ்சின உணர்ச்சி தலையெடுத்தது. அடுப் பெரிவதோ, கூட்டிய கறிகளோ, கறிகளுக்கு உப்பு, பால் விட்டதோ எதுவுமே கண்முன்னே தெரியவில்லை. எல்லாம் சூனியமாகத் தோன்றியது. காலிடையே கத்தியை வைத்து சிறுசிறு துண்டுகளாக வெட்டிக் கொண்டிருந்த இறைச்சியை அப்படியே விட்டுவிட்டு எழுந்து, பைத்தியம் பிடித்தவள் போல, அவிழ்ந்த கூந்தலையும் முடியாமல், அறைக்குள் சென்றாள்.

மேசையில் கிடந்த கொப்பியில் ஒரு தாளைக் கிழித்து இரண்டு வரி எழுதினாள்.

தலைவாசல் பக்கமாய் வந்து அரிக்கன் லாந்தர் அருகே இருந்த மண்ணெண்ணெய்ப் போத்திலை சேலை முழுவதும் உற்றி, இரண்டு குச்சிகளை ஒருமித்துப் பிடித்து தீப்பெட்டியில் தட்டி, முன்புறச் சீலையில் பிடித்தாள்.

அக்கினி சுவாலைவிட்டு எரிந்தது.

“அய்யோ அய்யோ” என்று ஒரு தடவை மட்டும் அவளை யறியாமலே வார்த்தைகள் வந்தன.

அடுத்த வீட்டு இராசக்காதான் முதலில் ஓடிவந்து கூக்குரலிட்டான். தடுமாற்றத்துடன் குடத்துத் தண்ணீரைக் கொண்டு வந்து உயிரிழந்த உடலில் கொட்டினான். வெப்பத்தால் உருகிப் போயிருந்த தாலிக் கொடியிலிருந்து ‘இஸ்ஸ்’ என்று குடு அணையும் ஓசை எழுந்தது.

72

விடியச்சாமக் கோழி கூவியது.

கோயில் மணியோசை கேட்டது.

தூரத்துக் கிணற்றடியிலிருந்து சினிமாப் பாடல் ஒன்று காற்றில் மிதந்து வந்தது.

மயான காண்டப் பாடலை ஒருவன் ஆலாபரணம் செய்து கொண்டிருந்தான்.

எல்லாம் மரண ஒலிகளாகக் கேட்டன.

அரைத் தூக்கத்தினிருந்தோரும் தூங்காதவர்களும் காலை மெயில் வண்டியின் ஓசைக்காகச் சீசனிகளைக் கூர்மைப் படுத்திக் கொண்டனர்.

சடலத்தின் வாயும் கால்களும் வெள்ளைத் துணியால் கட்டப்பட்டிருந்தன. மேலே கூரையில் ஒரு வெள்ளைக்

சேலையை வண்ணான் கட்டியிருந்தான். சடலத்தின் தலை மாட்டில் ஒரு குத்துவிளக்கு எரிந்து கொண்டிருந்தது. தவமலர் அடிக்கடி எழுந்து அது சுடர் விட்டெரியத் தக்கதாகத் தேங்காயெண்ணையை விட்டு திரியைத் தூண்டிக் கொண்டிருந்தான்.

“பெரிய தம்பி எப்படியும் மெயில் வண்டியிலை வந்து விடுவான்.”

செல்லாச்சி தன் மனதிற்கு நம்பிக்கை யூட்டிக் கொண்டிருந்தான். அவளால் இரவு பூராவும் தூங்கவே முடியவில்லை. கட்டிலின் கால்மாட்டைப் பிடித்தபடியே அடிக்கடி தலையைக் கட்டிலில் மோதிக் கொண்டாள்.

இராசக்கா அருகே இருந்து தலையைப் பிடித்து ஆறுதல் சொன்னாள்.

தலைமாட்டின் ஒருபுறத்தில் தவமலர் குத்துவிளக்கைக் கண்ணீரோடு எரித்துக் கொண்டிருந்தான். ராணி தலை மாட்டின் மறுபுறத்திலிருந்து ‘சென்ட்’ கலந்த பன்னீரை தமக்கையின் வெந்த உடலில் தெளித்துக் கொண்டிருந்தான். பொன்னம்பலத்தார் தூக்கமின்றி சுவரோடு சாய்ந்து ஆடிக் கொண்டிருந்தார். எதிர்ப்புறச் சுவரிலே இராசதுரை சாய்ந்திருந்தார். அழகம்மா முந்தானைச் சீலையை விரித்துக்குடங்கியபடி தலைவாசல் சுவர் ஓரமாகக் கிடந்தான்.

வீட்டின் முற்றத்தில் கந்தசாமி உட்கார்ந்திருந்தான்.

வீட்டின் மேற்குப்புற மாமரத்தின் கீழே போட்ட கிடுகின் மேல் சிவஞானம் இருந்தான். அவனைச் சுற்றி அவனது ஆசிரிய நண்பர்கள் இருவர் இருந்தனர்.

செல்லாச்சியின் வரண்ட நெஞ்சிலிருந்து மெல்லிய ஒப்பாரி ஓசை இடையிடை கேட்டது.

“இப்பிடிச் சாகக்குடுக்கவா உன்னைப் பித்து வளத்தன்.”

“பெரியக்கா பெரியக்கா எங்களை விட்டிட்டுப் போட்டியே”

இடையிடை ராணி தேம்பினாள். அதைத் தொடர்ந்து தவமலரின் குரல் ஒலித்தது.

“ஏனக்கா இப்பிடிச் செய்தாய்? எங்களோடை வந்திருக்கலாமே. நாங்கள் உன்னை வடிவாய் பார்த்திருப்பமே.”

அந்த அவல ஓசைகளிடையே மெயில் வண்டியின் கூக் குரலும் அவலமாகத் தொடர்ந்து கேட்டது.

பொழுது புலர்ந்தது. அயலவர்கள் வந்து ஒப்பாரி தொடங்கினர்.

பரமநாதன் வந்த கார் சத்தம் கேட்டது. அவன் அந்த வீட்டிற்கு வந்து ஒன்றரை வருடங்களுக்கு மேலாகி விட்டது. சுற்று முற்றும் பார்த்தான். சிறு வயதில் ஏறி விளையாடிய மாமரங்கள் அப்படியே நின்றன. வேலிகளெல்லாம் சிதைந்து போயிருந்தன.

அடிமேலடி எடுத்து வைத்து உள்ளே நுழைந்தான். எல்லோரும் ஓடிவந்து அவன் காலைக் கட்டிப் பிடித்துக் கதறி அழுதனர்.

“பெரியண்ணா... அக்கா அக்கா”

“பெரியண்ணா, பெரியக்கா எரிஞ்சு செத்துப்போனா.”

“நான் பெத்த பிள்ளையை அவங்கள் எரிச்சுப் போட்டார்கள். இன்னொருக்கா கொள்ளி வைச்செரிக்கவா வந்தனி?”

செல்லாச்சி கட்டிப்பிடித்து அவன் கால்களில் தலையை அடித்துக் கதறினாள். பரமநாதனால் துக்கம் தாங்க முடியவில்லை அப்படியே இருந்து “அக்கா அக்கா” என்று குழந்தைபோல விம்மி விம்மி அழுதான்.

ஒப்பாரி ஒருபுறம் நடைபெற்றுக் கொண்டிருந்தது.

மரணச் சடங்குக்கு வேண்டிய ஆயத்தங்கள் மறு புறத்தில் நடைபெற்றுக் கொண்டிருந்தன.

கந்தையா அதிகாலையிலேயே சாராயத்தில் முகம் கழுவி விட்டு வந்துவிட்டார்.

முதல் நாளிரவு கிண்டிய கிடங்கில் தடிகளை நட்டு பள்ளர் பந்தல் போட்டுக் கொண்டிருந்தனர். சந்திக்குக் காலை யிலே வந்திருந்த கிடுகு வண்டிலையும், விறகு வண்டிலையும் கந்தையா கொண்டு வந்திருந்தார்.

“சுப்பா, முத்தத்துக்கு மட்டும் தட்டிப் பந்தல் போட எத்தினை கிடுகு வேணும்?”

கந்தையா குரல் கொடுத்தார்.

“நூற்றைம்பது போதும். எண்டாலும் ஒரு இருநூறைப் பறியுங்கோவன்.”

“பொன்னா, நீ வந்து சுடலைக்குக் கொண்டுபோற விறகைப் பார்த்து அளவு காட்டு. மிச்சத்தை இங்கை பறிச்சு விடுவம். விறகு இண்டைக்கு நெருப்பு விலை. நுணாவில் பக்கம் வெள்ளமாம். விறகு வண்டிலுகள் வரேல்லை.”

கந்தையா எல்லோருக்கும் வேலை கொடுத்துக் கொண்டிருந்தார். பந்தல் போடுபவரின் வேலையையும் மேற்பார்வையிட்டுவிட்டு மாமரத்தின் கீழே வந்தார், தட்டத்திலிருந்து ஒரு சுருட்டை எடுத்துப் பற்ற வைத்தார். சால்வையை உதறித் தோளில் போட்டுக்கொண்டு பரந்து குழம்பி யிருந்த தலையிரை மேற்புறமாகத் தடவி விட்டார். முகத்தை ஒரு தடவை தடவிப் பார்த்துக் கொண்டே சொன்னார் :

“எங்கை இந்த அம்பட்டனை இன்னும் காணேல்லை”;

“எங்கடை ஊரிலை இப்ப ‘அம்பட்டன்’ என்று சொன்னால் கழுத்தையும் வெட்டிப் போடுவாங்கள்.”

உரும்பிராயிலிருந்து வந்த இராசதுரையின் தம்பி நேசதுரை சொன்னார்.

“இஞ்சையும் குறைவே. காணாத இடத்திலைதான் சொல்லலாம். வண்ணானைக் கட்டாடி எண்டாலே சண்டைக்குவாறாங்கள். பேர்சொல்லிக்கூப்பிட்டடாம். கொஞ்சக் காலம் போனால் எங்களைத்தான் சீலை வெளுத்துத் தரச் சொல்லிக் கேட்பாங்கள்.”

“எங்கடை ஊரிலை ஊர் வண்ணாரே லோண்டரி போட்டிட்டாங்கள்.”

“இங்கை லோண்டரி மட்டுமென்ன அம்பட்டன் சலானே போட்டிட்டான். மயிர் மீவட்ட ஒரு ரூபா, சேவுக்கு நூற்பது சதம் எண்டு ‘போட்’ போட்டிருக்கிறான். குடிமைக்காரன், குடியரிமை எண்டதெல்லாம் மறைஞ்சு கொண்டு போகுது.”

கந்தையா அழாக் குறையாச் சொன்னார்.

“எங்கை உங்கடை ஊரிலையும் பறை மேளம் இல்லையோ?”

நேசதுரை கேட்டார். கந்தையா வாய்ச் சுருட்டைக் கையில் எடுத்துக்கொண்டு சொன்னார் :

“முந்தின காலப் பறையரா இப்ப. சானீடெண்டால் மேளமடிச்சு நித்திரையால் எழுப்ப. இப்பெல்லாம் அவங்க நினைச்சபடிதானே. எண்டா பிந்தினதெண்டால் மேளத்தையும் கொண்டுபோயிடுவாங்கள்.”

“உங்கடையூர் பரவாயில்லை. ஏதோ வந்து பறை மேளந் தட்டுறாங்களே, அது போதாதா? எங்கடை ஊர்க் கதையைக் கேளுங்கோவன். வெள்ளாருக்குப் பறை மேளம் அடிக்கிறதெண்டால் எங்களுக்கும் செத்தவிட்டுக்கு அடிக்கவேணுமெண்டு பள்ளர் கேட்டாங்கள். பறையர் கூட்டம் போட்டு ஒருத்தருக்கும் பறைமேளம் அடிக்கிறேல்லை

செ. கணேசலிங்கன்

243.

எண்டு தீர்மானிச்சு எல்லாப் பறை மேளங்களையும் ஒரே நெருப்பிலை போட்டு எரிச்சுப்போட்டாங்கள். இப்ப மத்தளம் அடிக்கிறதெண்டால், பாட்டுக் கச்சேரி வைக்கிறதெண்டால் வாறம் எண்டு சொல்லிறாங்கள். இரவிலை எங்கடை பறைய பகுதியிலை கூத்தும், நாடகமல்லோ நடக்குது. முந்தின ஊரா? எல்லாம் கெட்டுப்போச்சு.”

நேசதுரை கவலையோடு பிரலாபித்தார்.

“பறை மேளம் அடிக்காமல் செத்த வீடா? இணுவில் கோண்டாவில் பக்கத்துப் பறையரைக் கொண்டு மேளம் அடிப்பிக்கலாமே. அவங்கள் கொஞ்சம் மரியாதையான வங்கள். எங்கடையூர்ப் பறையங்கள் வரமாட்டாங்கள்.”

கந்தையா சொன்னார்.

“பிறகு அதாலை பெரிய சண்டையெல்லாம் வரும். எங்கடை பறையர் வந்து அவங்களுக்கு அடிச்சாலும் அடிச்சுப்போடுவாங்கள். இது அத்தக் காலமில்லை. இப்ப பள்ளர் பறையர் எங்களுக்கும் கை வைச்சிடுவாங்கள். அதுகளாலை ஊரிலை எத்தினை கொலை நடந்திருக்கு.”

நேசதுரை பதில் கூறினார்.

சிறிது நேரத்தில் பறையர் வந்து மேளம் கொட்டினர்.

73

ஆண்களும் பெண்களும் சிறுசிறு கூட்டமாக வந்து கொண்டிருந்தனர். பறைமேளம் ஆட்கள் வருகையை அறிவிக்க விட்டுவிட்டு ஒலித்தது. ஒப்பாரிச் சத்தமும் மாரடிக்கும் சத்தமும் பெலத்துக் கொண்டிருந்தது.

பெண்களுக்கு வெற்றிலை சுருட்டுக்கொடுக்கும் வேலையை யும் அழுது களைத்திருந்த குடும்பத்தவருக்குக் கோப்பி கொடுக்கும் வேலையையும் இராசக்கா கவனித்துக்கொண்

டிருந்தாள். அயல் வீட்டுப் பெடியங்களிருவர் ஆண்களுக்கு வெற்றிலை சுருட்டுக் கொடுக்கும் வேலையைக் கவனித்தனர்.

முற்றத்துத் தட்டிப் பந்தலுக்கு சரவண முத்து வெள்ளை கட்டினான். பந்தலைச் சுற்றி மாவிலைத் தோரணம் கட்டப்பட்டது. மேற்குப்புற வாசலில் இரண்டு மொந்தன் வாழைகள் கட்டப்பட்டன. முற்றத்து நிலத்தில் கதிர்ப் பாய்கள் விரிக்கப்பட்டது. ஒரு பக்கத்தில் ஆண்களும் மறு புறத்தில் பெண்களும் இருந்து பேசிக் கொண்டிருந்தனர்.

அம்பட்டன் வந்ததும் முதல் வேலையாக கந்தையா முக சுவரம் செய்து கொண்டார். அதைத் தொடர்ந்து அவனைத் தேடிப் பிடிக்காதவர்களெல்லோரும் சுவரம் செய்ய முகத் திற்குத் தண்ணீர் பூசிக்கொண்டு வந்தனர்.

வளவில் ஒரு புறத்தில் பாடை கட்டும் வேலை நடந்து கொண்டிருந்தது.

“கலாதியா பூப்பாடை கட்டவேணும்.”

கந்தையா அச்சுறுத்தினார்.

கோண்டாவிலில் இருந்து இரண்டு காரில் இராச துரையின் உறவினர் ஆண்களும் பெண்களுமாக வந்து இறங்கினர். அவர்களோடு ஈஸ்வரியும் பெறுமாதப் பிள்ளை வயிற்றோடு அசைந்தசைந்து வந்தாள். இரவிரவாக வீட்டில் அழுது அவள் கண்கள் சிவந்திருந்தன. முதல் நாள் மாலை யில் வந்து இரவுவரை அங்கு தங்கிவிட்டே அவள் கோண்டா விலுக்குச் சென்றிருந்தாள்.

“நீ நிறை பிள்ளைத்தாச்சி. நித்திரை முழிக்கப்படாது. கைக் குழந்தை வேறை. வீட்டைபோட்டுக் காலமை வந்தால் போதும்.”

இராசக்கா சமாதானம் கூறி இரவு அனுப்பியிருந்தாள்.

வெளியூரார் வந்ததை அறிவிக்க ஒய்ந்திருந்த பறை மேளம் ஒலித்தது.

காலையில் கண்டதும் எல்லோரும் அவளையும் கட்டிப் பிடித்து அழுதனர். அவளுக்கு ஒப்பாரி சொல்லத் தெரியவில்லை.

‘மச்சாள் நீ போட்டியா. எங்களை விட்டிட்டுப் போட்டியா’ என்று ஈஸ்வரி விம்மி விம்மி அழுதாள். அவள் அழுகை சிறிது ஓயும்போது இராசக்கா வந்து அவளின் காதில் சொன்னாள்:

‘‘அங்கை வேலியோடை உன்ரை புருஷன் நிக்கிறார். நீ போய் கட்டிப் பிடிச்சழு. நான் வாறன்.’’

ஈஸ்வரி எழுந்துபோய் பரமநாதனின் கால்களைப் பிடித்து கண்ணீர் வடித்தாள்.

‘‘என்ரை மச்சாள் போட்டியா. எனக்கு ஒரே துணையாயிருந்தவ போட்டியா.’’

பரமநாதன் அசையாமல் நின்றான். இராசக்காவும் வந்து ஈஸ்வரியின் ஒரு கையை எடுத்துத் தோள்மேல் போட்டு கால்களைக் கட்டிப் பிடித்து ஒப்பாரி சொன்னாள். அதைத் தொடர்ந்து அழகம்மா, மற்றும் கோண்டாவீல் பெண்கள் ஒன்று சேர்ந்தனர்.

பரமநாதன் அசையாது நின்றான். கண்களிலிருந்து கண்ணீர் மட்டும் வடிந்து கொண்டிருந்தது.

பள்ளர், பறையர், அம்பட்டன், வண்ணான் ஆகியோருக்கு அறிவிப்பது, பெரிய கடைக்குப் போய் சுவப்பெட்டி எடுப்பது, சைவக்குருக்களுக்குச் சொல்லுவது, கிருத்தியத்துக்கு வேண்டிய சாமான் வாங்குவது ஆகியவற்றைக் கந்தையா முதல் நாள் மாலையே முடித்துவிட்டார். ஊரிலும் வெளியூரிலுமுள்ளவர்களுக்குச் சொல்லியனுப்பும் வேலையையும் அவர் கவனித்தார்.

வெளியூருக்குத் தந்தி அனுப்பும் வேலையையும் பத்திரிகை, ரேடியோவிற்கு மரணம் பற்றிய அறிவித்தல்

கொடுக்கும் வேலையையும் சிவஞானத்தின் ஆசிரிய நண்பர்கள் கவனித்தனர்.

மரண விசாரணை எதுவும் இல்லாத விதமாக சமாளிக்கும் வேலையையும் ஆசிரிய நண்பர்கள் கவனித்தனர். கிராம விதானை, பொலிசார், இறப்புப் பிறப்புப் பதிவாளர், மரண விசாரணை அதிகாரி ஒவ்வொருவரிடமும்சென்று விஷயத்தை சுருக்கமாக முடித்தனர். பத்மா வாழ்க்கையை வெறுத்துத் தானாகவே தற்கொலை செய்துகொள்வதாக எழுதிக் கையெழுத்திட்ட சிறு கடிதம் ஒன்று அதற்குத் துணை புரிந்தது. சிவஞானம், இராசக்காவின் வாக்குமூலத்தோடு விஷயம் யாவும் மூடப்பட்டது. இதற்காக சில நூறு ரூபாக்கள் செலவழிந்தன. கந்தசாமி ஒருவனுக்குத்தான் எல்லோரும் பயந்திருந்தனர். அவனும் எதுவுமே பேசவில்லை.

பொழுது ஏறிக் கொண்டிருந்தது. சோர்வு நீங்க கந்தையா இரண்டு ரூபாவுக்கு கள்ளச் சாராயம் குடித்து விட்டு வந்தார். சைவக் குருக்கள் வந்து கிருத்தியத்துக்கு வேண்டிய ஆரம்ப வேலைகளைக் கவனித்துக் கொண்டிருந்தார். கந்தையா முன்னின்று முதல் நாள் பெரிய கடையில் வாங்கி வந்த கிருத்தியப் பொருட்களை யெல்லாம் எடுத்துக் கொடுத்தார். குருக்களைச் சுறுசுறுப்பாக்கி கிருத்தியத்தைக் கெதியாக முடிப்பதற்காக கந்தையா குருக்களுக்குச் சொன்னார்:

“எரிஞ்ச சடலம். தோலெல்லாம் இத்துப்போய் மணமெடுக்கத் தொடங்கிவிட்டுது. கொஞ்சம் கெதியாய் கிறித்தியத்தை முடியுங்கோ,”

எவர் கிருத்தியம் செய்து, கொள்ளி வைப்பது என்ற பேச்சு எழுத்தது. தோய்ந்து கோடி வேட்டி உடுத்து வர வேண்டுமென்று குருக்கள் சொன்னார்:

“புருஷன் இருக்கிறார் தானே, அவரை வரச் சொல்லுங்கோவன்.”

சிவஞானத்தைக் கூட்டிவர கந்தையா எழுந்தார். வேலியோடு நின்று கெட்டுக் கொண்டிருந்த கந்தசாமியைச் சொன்னான்:

“அந்தக் கோமாளி வேண்டாம். அண்ணன் கிறித்தியத்துக்கு நிக்கட்டும்.”

கந்தையாவிடமிருந்து கந்தசாமியின் குணம் நன்கு தெரியும். எவ்வித எதிர்ப்பும் கூறாது உடனே பரமநாதனைக் கிணற்றுக்கு அம்பட்டன் வண்ணானுடன் அனுப்பினார். அவர்கள் பின்னே கந்தசாமியும் நெசவு வாத்தியார் நல்லநாதனும் சென்றனர்.

74

திடீரென இராசரத்தினம் படலையைத்திறந்துகொண்டு வந்தார். ஓய்ந்திருந்த பறை மேளம் கொட்டியது. விடியம் தெரிந்தவர் எவரும் அவர் வரவை எதிர்பார்க்கவில்லை. வெள்ளைச் சேட்டு; வெள்ளை வேட்டி. அறிந்தவர்களெல்லோரும் வியப்போடு பார்த்தனர். அவர்களுக்கு ஒரு வரட்டுச் சிரிப்பை வரவழைத்தார். முகத்தில் பல்வேறு உணர்ச்சிகள் விளையாடிக் கொண்டிருந்தன. மெதுவாக நடந்து பந்தலுக்குள் நுழைந்தார்.

இராசரத்தினத்தைப் பார்த்ததும் கந்தையா அதிர்ந்து விட்டார். அவர் கந்தையாவை ஒரு தடவை உற்றுப் பார்த்தார். அவரது பார்வையைத் தாங்க முடியாது கந்தையா தலை குனிந்தார்.

ஓப்பாரி சொல்பவர் தவிர்ந்த மற்றப் பெண்கள் ஒரு கணம் மௌனமாயினர்.

பத்மாவின முகத்தைக் கடைசித் தடவையாக அருகே சென்று பார்த்தார். துக்கம் தாங்காது அவர் கண்கள் துளிர்க்க முயன்றன. நெஞ்சில் பாரமேறியது. அதன்

மேலும் நிற்க முடியாதவராக முற்றத்தில் வந்து பந்தலின் வேலியருகே நின்றார். தன் பலம் முழுவதையும் கொண்டு நெஞ்சப் பொருமல் உடைந்து விம்மலும் கண்ணீரும் ஏற்படாது தாங்கிக் கொண்டார். பெண்களெல்லோரும் அவரைப் பார்த்துக் குசுகுசுத்தனர்.

ஈஸ்வரியும் அவரைப் பார்த்தாள். ஓடிச்சென்று அவர் கால்களைக் கட்டிக் கதற வேண்டும் போலிருந்தது. அவர் பார்வை விழக்கூடிய இடமாகச் சென்று நின்றாள். அவர் அவளைப் பார்த்தும் பார்க்காதவராக நின்றார்.

சோர்ந்துபோய் ஒப்பாரி சொல்லிக் கொண்டிருந்த செல்லாச்சி இராசரத்தினம் வந்ததையே காணவில்லை. தவமலரும், ராணியும் அவரைப் பார்த்தபோது துக்கம் தாங்காது அழுதனர். இராசரத்தினத்தின் வருகை பற்றி இராசக்கா செல்லாச்சியின் காதில் சொன்னாள். செல்லாச்சி கண்ணீர் நிறைந்த சிவந்த கண்களால் சுற்று முற்றும் பார்த்தாள். வேலியோரம் இராசரத்தினம், பல வருடங்களின் முன்னர் பார்த்த அதே இளந்தோற்றத்தில், நிற்பதைப் பார்த்தாள். அவளால் இருக்கவே முடியவில்லை. ஓடிச் சென்று அவர் கால்களைக் கட்டிக்கொண்டு கதறியழுதாள். எல்லாப் பெண்களும் அவரைப் பார்த்தனர். ஈஸ்வரியும் ஆர்வத்தோடு பார்த்தாள். செல்லாச்சி ஒப்பாரி சொல்லி அழுதாள்:

“ஆசைப்பட்ட உனக்கெல்லோ... ராசா... கட்டிவைச்சு மணக்கோலம் பார்க்க மனக்கோட்டை கட்டினனரா..... நாசப்பட்ட பேர்வழிகள் எரிச்சு வைச்ச பிணக்கோலம் பார்க்க பிந்தியாவந்தியெடா என்றை ராசாவே..... ரத்தினமே.”

இராசரத்தினத்தினால் அதன்மேலும் நெஞ்சப் போருமலைத் தாங்க முடியவில்லை.

ஒப்பாரியைக் கேட்ட ஈஸ்வரி அதிர்ந்துபோய் அப்படியே இருந்துவிட்டாள். கண்கள் சுற்றி இருண்டுகொண்டு வந்தது

செ. கணேசலிங்கன்

249

முகமெல்லாம் வியர்வை துளிர்ந்தது. மயக்கம் வருவது போல கண்கள் பிரண்டன. இராசக்கா ஓடிவந்து அவளைத் தாங்கிக் கொண்டாள்.

“என்ன செய்யுது?”

“நெஞ்சு வலிச்சு மயக்கம் வாற மாதிரிக் கிடக்குது. வேறே ஒண்டும் இல்லை.”

மன அதிர்ச்சியைச் சமாளிக்க முயன்றாள்.

அவளை எழும்பச் செய்து தன் வீட்டிற்கு அழைத்துச் சென்று படுக்க வைத்தாள், இராசக்கா.

பறைமேளம் நிறுத்தப்பட்டது.

கிருத்தியங்கள் துரிதமாக நடைபெற்றன.

குருக்கள் கும்பங்களைப் பரப்பினார். விறகு சுள்ளிகளை குவித்து நெய்யை ஊற்றி நெருப்பை மூட்டினார். மந்திரங்களை ஓதினார். பரமநாதனுக்கு பூநூலிட்டு, விரலில் தர்ப்பை முடிந்து, சடங்குகளை அவன் மூலம் செய்ய ஆரம்பித்தார்.

“அய்யா, கொஞ்சம் கெதிப்படுத்துங்கோ, நேற்று மத்தியானம் செத்த பிணம்.”

கந்தையா அவசரப்படுத்தினார். அடிக்கடி அவர் நினைவூட்டியதை குருக்கள் விரும்பவில்லை.

“இப்ப அது பிணமில்லை. தெய்வமாக வைச்சுத்தான் நாங்கள் எல்லா இறுதிச்சடங்குகளும் முறைப்படி செய்வம். குறைகள் விட்டால் அதாலை உங்களுக்குத்தான் தீங்கு.”

குருக்கள் நிதானமாகவும் அழுத்தமாகவும் சொன்னார்.

“சடங்கு முறைகளிலை குறை விட்டால் அந்த ஆத்துமாவுக்குத் திருப்தி ஏற்படாமல் பேயாகி வீட்டைச் சுத்திக் கொண்டே நிற்கும். கந்தையாவுக்கு இதுகூடத் தெரியாதா?”

இருவரது பேச்சுவார்த்தைகளையும் கேட்டுக் கொண்டிருந்த கிழவனார் ஒருவர் அருகே இருந்தவருக்குச் சொன்னார்.

ஆரம்ப கிருத்தியச் சடங்குகள் முடிந்தன.

“இனிக் குளிப்பாட்டலாம்.”

குருக்கள் உத்தரவிட்டார்.

“நெருப்பெரிச்ச சடலம். தோலெல்லாம் இத்துப்போய்தண்ணி வடியுது. குளிப்பாட்டு ஒண்டும் செய்ய முடியாது.”

கந்தையா மெதுவாகக் குருக்களின் காதில் சொன்னார். அவர் பலமாகப் பதில் சொன்னார்:

“சாத்திரப்படிக்க கெண்டாலும் செய்யிறதைச் செய்து, கும்பத்தண்ணியிலை தெளிச்சு, சீலை மாத்தி, அலங்கரிச்சுக் கோண்டாருங்கவேன் சுண்ண மிடிக்க.”

கோடிப் புறமாக சுவத்தை எடுத்துச் சென்றனர். அங்கே மூன்று முருக்கங்கதியால் நட்டு கோடித்துணி யொன்றால் வெள்ளை கட்டியிருந்தான் பறையன். அதன் அருகே சவப்பெட்டியிருந்த கட்டிலை வைத்தனர். அரப்பு, வெட்டிய எலுமிச்சங்காய்கள் இருந்த தட்டத்தை சுவத்தின் தலைமாட்டில் அம்பட்டன்வைத்திருந்தான். அரப்பெண்ணை வைக்க வந்தவர்கள் அதைத் தொட்டு தலைப்பக்கமாக வெளியே போட்டனர்.

குருக்கள் பரவிய கும்பங்களை எடுத்துவந்து பரமநாதன் கையில் கொடுக்க அவன் தலைப்பக்கமாக ஊற்றினான். அத்தண்ணீரில் சிறிதளவைக் கையில் ஏந்தி சடலத்தின்மேல் கந்தையா தெளித்தார்.

“ராசம், வேறையும் ரண்டுபெண்டுகளோடை சேர்ந்து சீலை சட்டையை மாத்துங்கோ. அத்தரிலையும் கொஞ்சம் ஊத்தி விடுங்கோ.”

கந்தையா கட்டளையிட்டுவிட்டு பந்தல் பக்கமாகச் சென்றார்.

“எந்தச் சீலையை உடுத்தப் போறாய்?”

ஒருத்தி கேட்டாள்.

“கூறையச் சீலையைத் தானே உடுத்த வேணும்.”

இராசக்கா சொல்லிக் கொண்டே அறைக்குள் ஓடினாள்.

“கூறையை விட்டால் அவன் இரண்டாம் பெண்டாட்டிக்குக் கட்டக் குடுப்பான்.”

இன்னொருத்தி சொன்னாள்.

“சடங்கு முறைக்குக் கூறைதான் உடுத்த வேணும்.”

மற்றொருத்தி வழமை பேசினாள்.

இராசக்காவும் மற்றிரு பெண்களுமாக மிகச் சிரமப்பட்டு கூறையச் சேலையை உடுத்தியதுபோல உடலில் சுற்றி விட்டனர்.

திருமணத்தன்று அச்சேலையை உடுத்தி அழகு பார்த்த நினைவு இராசக்காவின நினைவில் ஒருகணம் தோன்றியது. அவள் கண்கள் கலங்கின. எல்லாம் கனவு போலக் கண் முன்னே தோன்றின.

மீண்டும் சுவத்தை எடுத்துவந்து பந்தலின் கீழ் வைத்தனர். மீண்டும் குருக்கள் மந்திரங்கள் ஒதினார்.

பொன்னம்பலத்தார் எலும்பும் தோலுமான உருவத்துடன் சோர்ந்துபோய் கிருத்தியம் தடைபெறும் இடத்தில் வந்து இருந்தார்; எதுவுமே பேசவில்லை.

கந்தையா ஏற்பாடு செய்த இணுவில் பாட்டுக்காரர் திருப்பொற் சுண்ணம்பாட பரமநாதன் சுண்ணம் இடித்தான்.

தவமலர், ராணி மற்றும் உறவினர்கள் நெய்ப்பந்தம் பிடித்தனர்.

மீண்டும் பறை ஒலித்தது.

“வாய்க்கரிசி போடுற பெண்டுகள் வாருங்கோ.” கந்தையா அறிவித்தல் கொடுத்தார். வந்த பெண்களின் 3 கயில் சில்லறையைக் கொடுத்தார்.

சில்லறைப் பணத்தை அம்பட்டன் பீடித்த சால்வைக்குள் போட்டுவிட்டு வாய்க்கரிசியைப் பத்மாவின் வாயில் போட்டனர்.

சுவப்பெட்டியின் மூடியை கந்தையா எடுத்து வந்தார். செல்லாச்சி, தவமலர், ராணி எல்லோரும் மூடியை விலக்க அவர்களின் கைகளை உன் பலங்கொண்டு ஒதுக்கிவிட்டு பெட்டியை மூடினார். மாவிலை தோரணம் கட்டியிருந்த கயிறை அறுத்து பெட்டியை மூடியோடு கட்டினார்.

“மாரடிச்ச ஒப்பாரி சொல்லுறவை யெல்லாம் வாருங்கோ. சவத்தைத் தூக்கப் போறம்.”

கந்தையா அறிவித்தல் கொடுத்தார்.

பெட்டியைச் சுற்றி வந்து பெண்கள் மாரடித்தனர். சுவப்பெட்டியைத் தூக்கியதும் ஒப்பாரி சொல்லினர்.

“பெரியக்கா எங்களை விட்டிட்டுப் போறியா?”

ராணி அழுதாள்.

“அக்கா உன்னை இனி எந்தப் பிறவியிலை பார்க்க போறன்.”

தவமலர் கதறினாள். செல்லாச்சி துடித்தாள்.

“நான் இனி இருக்கமாட்டன் என்னையும் கூட்டிக் கொண்டு போ.”

“கட்டாட, படலைட்டும் நிலப்பாவாடை விரி.”

கந்தையா ஆணையிட்டார்.

கந்தையா உட்பட நால்வர் சுவப் பெட்டியைத் தூக்கினர்.

“கால்மாட்டால் தூக்கிப் போகவேணும்” — கந்தையா சத்தமிட்டார்.

சுவப்பெட்டியைத் தூக்கிச் சென்று படையில வைத்தனர்.

பறை மேளம் கொட்ட பிண ஊர்வலம் தொடங்கியது. இராசரத்தினம் முன்னாக நடந்தார்.

சிவஞானம் ஊர்வலத்தின் பின்புறமாகக் கடைசியில் வந்தான்.

பாடையின் பின்புறமாக வந்த பாட்டுக்காரர் ஆலா பரணத்தோடு பட்டினத்தார் பாடல்களைப் பாடினார்.

“ஒரு மடமாதும் ஒருவனுமாகி” என்ற பாடல் தொடங்கியது.

ஊர்வலத்தின் முன்புறத்தில் பறையரின் மேளச் சமாவைக் கந்தையா கவனித்தார். ஒவ்வொரு ஒழுங்கை வாயிலிலும் சமா நடந்தது. அரை வெறியில் கந்தையா மிக உயாராக நின்றார். சுடலை வந்தது. தொடர்ந்து வந்தவர்களில் ஒரு பகுதியினர் மடத்துக்குள் சென்று உட்கார்ந்தனர்.

“கலியாணம் முடிச்சு மூண்டு வருசமாகவில்லை. இந்தப் பிள்ளைக்கு வந்த விதியைப் பாருங்கோ. எங்களுக்கு எப்பவோ” — சிலர் சுடலை ஞானம் பேசினர்.

“அந்த இருபாலைச் சின்னையாவின்ரை பேத்தி கோணற்றை முத்தையாவின்ரை மேனோடை ஓடியிற்றாளாம்” — ஊர்க்கதைகளைப்பற்றி வம்பளந்தனர் ஒரு சிலர்.

“அவசர காலச் சட்டம் இருக்கேக்கையே கொம்பூனிஸ்ட் கட்சி யூனியன்கள் கொழும்பிலை வேலை நிறுத்தம் தொடங்கியிருக்கிறார்கள்.”

அரசியல் பேசினர் பலர்.

சவப்பெட்டியை அடுக்கியிருந்த விறகின்மேல் வைத்தனர். ஆண்களையெல்லாம் வாய்க்கரிசி போட வரும்படி அழைத்து சில்லறை கொடுத்தார் கந்தையா.

கடைசியாக வாய்க்கரிசி போடும்போது பரமநாதன் கதறி அழுதான்.

“காதிலை கழுத்திலை இருக்கிறதைப் பாருங்கோ.”

கோண்டாவிலில் இருந்து வந்தவர் ஒருவர் நினைவூட்டினார்.

கந்தையா சடலத்தின் தலையை நிமிர்த்தி தாலிக்கொடியைக் கழட்டி பொன்னம்பலத்தாரிடம் நீட்டினார்.

“உதைக் கோண்டாவிலாரிலாரிட்டைக் குடுங்கோ.”

பொன்னம்பலத்தார் சொன்னார்.

இராசதுரையிடம் கந்தையா நீட்டினார். அவர் மகன் சார்பில் வாங்கிக் கொண்டார். சிவஞானம் ஒதுக்குப்புறமாக ஒரு பூவரச மரநிழலில் நின்றிருந்தான்.

கையிலிருந்த ஒருசோடி காப்பையும் காதிவிருந்ததோடுகளையும் கந்தையா கழட்டிப் பொன்னம்பலத்தாரிடம் கொடுத்தார்.

நெஞ்சாங்கட்டை வைக்கப்பட்டது.

கொள்ளிக்குடம் பரமநாதன் தோளில் வைக்கப்பட்டது. வலது கையில் கொள்ளிக்கட்டையை அம்பட்டன் பின்புறமாகப் பிடித்துக்கொள்ளும்படி கொடுத்தான். பறை மேளம் கொட்ட பரமநாதன் மூன்று தடவை பிணத்தைச் சுற்றி வந்தான். ஒவ்வொரு தடவையும் தலைப்பக்கமாக வரும்போது கொள்ளிக் குடத்தில் கத்தியால் அம்பட்டன் ஒரு கொத்துப் போட்டான்; மூன்றாவது தடவை பிணத்தின் எதிர்ப்புறமாகப் பார்த்துக்கொண்டே குடத்தைப் பின்புறமாகப் போடச் செய்து கொள்ளிக்கட்டையை பின்புறமாக வைக்கச் செய்தான். தோளில் இருந்த பூநூலை அறுத்து, கையில் கத்தியைக் கொடுத்து பிணப் பக்கம் பாராது அப்படியே போய்விடும்படி பணித்தான். பரமநாதன் அவன் சொல்லியபடி சுற்றிச் சென்று சுடலை மடத்துக்குள் கப்போடு சாய்ந்தபடி இருந்தான்.

குடியுரிமைப் பறையர் தீ மூட்டி எரித்தனர். நெருப்புச் சுவாலையின் நாக்குகள் இரண்டாவது தடவையாக பத்மாவின் உடலைப் பதம் பார்க்கத் தொடங்கின.

பாட்டுக்காரர், பாடைக்காரர், வண்ணான், அம்பட்டன், பறையர், பள்ளர் ஆகியவர்களுக்குத் தீர்க்கவேண்டிய பிசுகுகளை முடிக்க கந்தையா வந்து சுடலை மடத்து வாசலில் அமர்ந்தார்.

எல்லோர் பிசுகுகளும் கந்தையாவின் கர்ச்சனையுடன் தீர்க்கப்பட்டன.

பள்ளரது சம்பளத்தில் பெரிய சிக்கல் ஏற்பட்டது. பொன்னனும் சுப்பனும் வாலிப மிடுக்குடன் கிழவர்களை ஒதுக்கிவிட்டு முன்னே நின்றனர்.

“ஆறுபேர் நேற்றுத் துடங்கி வேலை செய்தம். முப்பது கேட்டால் பாதியை நீட்டுறியள்.”

பொன்னன் நீதி கேட்டான்.

“இந்தப் பள்ளர்களுக்கு என்னத்தைக் குடுத்தாலும் அடங்காது. கெஞ்சிக் கொண்டே நிக்கிறாங்கள்.”

“சும்மா உங்களிட்டைக் கெஞ்ச வரேல்லை. வேலை செய்ததுக்குக் கூலி கேக்கிறம்.”

“சரி இந்தா இருபது பிடி.”

“எங்களுக்கு உந்தப் பிச்சைக் காசு வேண்டாம். வாடா சுப்பா போவம்.”

“என்னடா சாதிப் புத்தியைக் காட்டிறாய்.”

“உங்கடை சாதிப் புத்தி எங்களுக்குத் தெரியாதெண்டு நினைக்கவேண்டாம். கலியாணத்துக்குப் பந்தல் போட்டு மூண்டு வருஷமாகலேலை. செத்த வீட்டுக்குப் பந்தல் போடச் சொல்லி வாறியள்; சாதிக்கை சாதியும், சீதணமும் சாத்திரமும் பார்த்துக் கொண்டே உப்பிடிக்கிழட்டுக்குமருகளை வைச்சுபிடிக்காத மாத்துச் சம்பந்தங்களை ஊருக்கு வீம்பு காட்டச் செய்து, பாடை கட்டி விளையாட்டுக் காட்டிற வெள்ளாளப் புத்தியெல்லாம் எங்கடை பள்ச்சாதீக்கையென்ன பறைச் சாதீக்கையுமில்லை”.

பொன்னன் தயங்காது சொன்னான். கந்தையா மானம் போவதாக உணர்ந்தார்.

“சரி சரி, நீங்களெல்லாம் இப்ப பெரிய சாதிக்காரராகி விட்டியள். இந்தா இருபத்தைஞ்சு. பிடி.”

கந்தையா சமாளித்துக் கொண்டே எழுந்தார்.

பரமநாதன் கத்தியுடன் முன்னாக நடந்தான். இறுதி மரணச் சடங்குகள் முடியும்வரை சடலையில் காத்திருந்த எல்லோரும் ஊர்வலமாக அவன் பின்னே நடந்தார்கள்.

சுப்பன், பொன்னன் மற்றும் பள்ளர்கள் கோடரி யோடும் கத்தியோடும் ஊர்வலத்தின் கடைசியில் நடந்தனர். கோபம் இன்னும் ஆறா நிலையில் பொன்னன் வெதும்பிச் சொன்னான்:

“எல்லாம் வெளியைதான் வெள்ளை வேட்டிச் சீமான் கள். இவையின்றை உள் பொட்டுக்கேடெல்லாம் எங்களுக் கெல்லோ தெரியும். எங்கடை சாதீக்கை உப்பிடிக்க குமரு களை வைச்சுக் கட்டிக்குடுத்துச் சாகடிக்கிறமா?”

“ஒரு காலத்திலை காணியளை வைச்சு எங்களையும் அடிமையாய்வைச்சு வேலைவாங்கிச் சீமானாய் இருந்தினம். இப்ப காணியளும் பிரிஞ்சு துண்டு துண்டாய் போட்டுது...”

சுப்பன் பேசியதை இடை மறித்து பொன்னன் மீண்டும் சொன்னான்:

“எண்டாலும் தங்கடை வீம்பையும் சடங்கு, சாதி மிடுக்கையும் விடுறேல்லை எண்டு காணி வித்தோ கடன் பட்டோ ஆடினம். இன்னும் எத்தினை காலத்துக்குத்தான் ஆடப் போயினமோ பார்ப்பம்.”

சடங்கு

திருமணம் ஒரு பரிசுத்தமான பிணைப்பு. அமைதியான சமூகவாழ்வுக்கு அத்தியாவசியமானது என்று அறிஞர்கள் கருதுகின்றனர். ஆனால், பிணைக்கப்படுபவரின் வாழ்வினாலும் பார்க்க சடங்கு முறைகளே பிரபலத்துவ சமுதாயத்தின் மேல்தட்டில் வாழ்பவரிடை முதலிடம் பெறுகின்றன. வாழப்போகும் இருவரது அக உணர்வுகள் புறக்கணிக்கப்படுகின்றன.

திருமணத்தின் போது மட்டுமல்ல, மரணத்தின் போதும் சடங்கு முறைகள் முக்கியத்துவம் பெறுவதைக் காணலாம்.

அரசியலோடு கதை பின்னப்பட்டு சமகால வரலாற்று நாவலாகவும் இது அமைகிறது. இன்றைய இலங்கை அரசியலின் பரந்த பயங்கர வெடிப்பின் ஆரம்ப நிலைகளையும் நாவலில் காணலாம்.

கலாநிதி கா.சிவத்தம்பி யாழ். சமூக அமைப்புப் பற்றியும் சடங்கு எழுத்துப் பற்றியும் முன்னுரையில் விளக்குகிறார். கலாநிதி கைலாசபதி, சடங்கு நாவலுடன், நீண்ட பயணம், செவ்வானத்தையும் இணைத்து 'சமூக மாற்றத்தை சித்திரிக்கும் மூன்று நாவல்களின் தொகுதி —Trilogy' என்று குறிப்பிட்டுள்ளார்.